KATHERINE STONE

Şarpele din Paradis

ALCRIS

Capitolul 1

Totul a început din momentul în care Andrea a decis, fără să cunoască persoana cu care va avea de-a face, că Tim Burnet-Wilde trebuie să se înveţe minte. A ajuns la concluzia asta atunci când sora ei Lucie s-a întors acasă disperată, cu inima frântă, concediată de Tim.

Robin o condusese acasă pe Andrea în seara aceea. Se cunoşteau de trei luni si relaţia lor se aprofundase. O conducea acasă de la birou de câte ori era posibil, se întâlneau des, se duceau la film sau la teatru şi luau cine romantice în doi. Andreei îi părea rău că tatăl lui Robin avea de gând să-l trimită în vacanţa aceea de vară să lucreze la New York împreună cu colegii lui.

Rămase pe trotuar privindu-l pe Robin făcându-i cu mâna din maşina sport decapotabilă pe care o conducea, până ce acesta dispăru după primul colţ. Vântul îi răvăşise părul brunet şi-i colorase obrajii. împinse poarta joasă de fier forjat, strălucind de plăcere şi mulţumire.

Străbătu cărarea scurtă spre casă, deschise uşa cu cheia si se opri surprinsă la vederea bagajelor din hol: geamantane, genţi de voiaj, plase, două fotografii înrămate, pantofi şi o rachetă de tenis.
Imediat îi veni în minte Lucie. Lucie sosise acasă!
Deschise uşa salonului. Mama şi tatăl ei vitreg erau acolo şi purtau o discuţie serioasă. Andrea îşi dădu seama că subiectul era Lucie.
- Oh, Andrea, se opri mama ei din discuţie. Ai sosit mai devreme în seara asta.
- A venit Lucie? întrebă Andrea.
- Da, acum o oră.
- Vă aşteptaţi să sosească?
- Nu. Am deschis uşa şi am dat nas în nas cu ea. Este foarte supărată. Nu ştiu de ce a plecat val-vârtej de la Bristol.
- Nu se poate... A fost concediată iarăşi?
- Nu. Si-a dat demisia.
- Credeam că-i place noua slujbă. Spunea că are nişte colegi minunaţi. De ce a plecat de acolo?
- N-a apucat să ne povestească. Ne-a spus că este epuizată şi s-a dus direct în camera ei. I-am făcut un ceai şi când i l-am dus, am găsit-o plângând pe marginea patului. Nu ştiu ce s-a întâmplat. N-am putut să scot nimic de la ea.
- Nu fi îngrijorată, mamă. Stii cum e ea. Face un caz din nimic. Cine ştie?
- Exact asta-i spuneam şi eu, interveni tatăl ei vitreg. Acum, că ai sosit

acasă, Andrea, n-ai vrea să bem ceva? Si tu, Nancy, linişteşte-te. Nu are rost să-ţi faci inimă rea din cauza fetelor.

- Eu n-am supărat-o cu nimic pe mama! protestă Andrea.

- Ai dreptate, Bill, spuse mama ei, Lucie exagerează ca-ntotdeauna.

Andrea şi tatăl ei îşi zâmbiră complice. Relaţia tată vitreg
- fiică vitregă era foarte bună. Tatăl Andreei, David Hope murise când fiica lui împlinise un an. Mama ei, Nancy Hope se recăsătorise cu Bill Benton când Andrea avea patru ani. Andrea întotdeauna îi spusese tatălui ei vitreg "tată" sau "tati" şi îl privea ca pe un părinte adevărat.

- Pun pariu că dacă mă duc acum la ea, aflu ce s-a întâmplat sau ce a supărat-o, spuse Andrea. Sunt sigură că o pot ajuta.

- Te rog să vorbeşi cu ea, draga mea, spuse mama ei. Poate că ţie o să ţi se confeseze mai uşor.

Andrea se duse să vorbească cu sora ei, dar Lucie plânsese până adormise. Supărările Luciei erau legate de probleme de inimă. Deşi avea doar douăzeci de ani, Lucie trecuse prin multe experienţe neplăcute cu diverşi băieţi. Privindu-i faţa frumoasă, roşie de plâns, Andrea se simţi bătrână. De fiecare dată când Lucie se angaja într-o nouă relaţie parcă renăştea şi devenea mai frumoasă şi, după fiecare deziluzie, era la fel de proaspătă.

Andrea era plămădită din alt aluat

decât mama şi sora ei. Semăna mult cu tatăl ei biologic. Era brunetă şi avea un caracter puternic, spre deosebire de Lucie care era blondă cu ochi albaştri şi părea foarte fragilă. Lucie stârnea în bărbaţi dorinţa de a o proteja. îşi găsea uşor o slujbă, mai ales ca secretară. Bărbaţii găseau ochii ei albaştri de bebeluş irezistibili. Dar la fel de uşor îşi pierdea locul de muncă.

- Sper că nu e gravidă, oftă Andrea mângâindu-şi sora pe fruntea udă de transpiraţie.

Dar niciodată Lucie nu păţise ceva devastator.

A doua zi de dimineaţă, Lucie încă dormea. înainte să plece la birou, Andrea se duse la bucătărie, unde mama ei îi pregătea micul dejun.

- Diseară vii acasă? o întrebă mama ei.
- Cred că da. De ce?
- Eu şi tatăl tău luăm cina cu familia Belmont. Aş vrea să rămâi tu cu Lucie. Nu vreau s-o lăsăm singură în starea în care este.
- Poate că azi o să afli ce-i cu ea. O ştii pe Lucie - nu poate păstra un secret prea multă vreme. Dar dacă vrei tu, bine. Diseară o să vin de la serviciu direct acasă.

Când Andrea se întoarse acasă, mama ei îi spuse că nu reuşise să scoată nimic de la Lucie.

- Pare groaznic de nefericită. Nu vrea să scoată o vorbă.

După ce părinţii lor plecară, Lucie să lăsă greu convinsă
să i se alăture Andreei la masă. Ciuguli câteva firimituri de pâine ca o vrăbiuţă şi împinse farfuria aproape plină cu podul palmei, declarându-se sătulă. Apoi îşi băură cafelele în salon. Lucie se trânti într-un colţ al canapelei şi începu să privească în gol. Andrea deschise radioul şi o muzică melancolică umplu încăperea.
Asta îi puse capac lui Lucie care începu să plângă. Andrea se apropie de sora ei.
- Stii, Lucie, o să te simţi mai bine dacă-mi povesteşti ce te apasă.
Lucie suspină sfâşietor.
- De ce ai plecat de acolo? Am crezut că-ţi place noua ta slujbă, spuse Andrea amintindu-şi entuziasmul cu care

Lucie le povestise despre firma de arhiectură din Bristol unde se angajase. Ce s-a întâmplat?

Aşa cum bănuia, şi de data asta motivul nefericirii lui Lucie era tot un bărbat, unul din cei doi şefi ai ei, care o făcuse să creadă că o iubeşte. Numai că de data asta lucrurile erau mai serioase. Lucie îi căzuse în plasă şi se îndrăgostise până peste urechi de el. Si când era mai sigură de dragostea lui şi mai fericită, acesta îi dăduse papucii. Problema era că nu exista nici cea mai mică şansă de împăcare.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama ce fel de om e, suspină Lucie cu ochii ei fumoşi înecaţi în lacrimi. Hugh m-a avertizat: "Nu-

ţi pierde capul după Tim Burnet-Wilde, domnişoară Benton. Este un aventurier cunoscut şi declarat." îl sunau o mulţime de fete şi eu eram nevoită să-l acopăr. Când ieşeam cu el, mă minţea că vrea să mă protejeze de ele. Ar fi trebuit să-l ascult pe Hugh.

Lucie îi povestise multe Andreei despre Tim BurnetWilde şi Hugh Buxter, când începuse să lucreze pentru ei. Ea locuise împreună cu două studente într-un apartament din Bristol şi venea acasă la sfârşit de săptămână, când îi povestea Andreei cât de geniali erau cei doi şefi ai ei.

Urmaseră împreună Universitatea din Oxford şi lucraseră o perioadă la diferite firme de arhitectură. După câtiva ani se hotărâseră să-şi facă propria lor afacere. Hugh era muncitor şi serios. Tim avea un spirit mai comercial şi călătorea mult prin Europa. Hugh era căsătorit. Tim - nu. Se completau de minune şi se admirau unul pe celălalt. Tim aprecia seriozitatea lui Hugh şi puterea lui de muncă, iar Hugh admira forţa de convingere a lui Tim. Lui Tim îi plăcea să conceapă proiectul general, iar lui Hugh să-l detalieze.

Pe măsură ce Lucie povestea despre cei doi, Andrea începea să-l placă din ce în ce mai mult pe Hugh şi din ce în ce mai puţin pe Tim.

- Si, într-o zi, continuă Lucie, Tim mi-a spus: "Lucie, draga mea, cred că a sosit

timpul să mă însor. Sunt atâtea femei frumoase în lume, încât nu ştiu dacă mai pot face faţă tentațiilor". Am crezut că mor de fericire. Apoi mi-a spus că trebuie să plece în Sardinia şi că o să lipsească mai mult. Am crezut că mă va lua cu el. Eram aşa de nerăbdătoare să-mi ceară mâna... Apoi... apoi...

Luci nu mai reuşi să vorbească. Andrea o luă în braţe şi o legănă până când Lucie îşi mai reveni.

- Apoi, continuă Lucie trăgându-şi nasul, Tim mi-a spus că nu are nevoie de mine în Sardinia şi se poate lipsi de serviciile mele şi la Bristol. Am crezut că mor! Hugh m-a condus acasă şi a încercat să mă liniştească. Săracul... Este un om aşa de bun! M-a sfătuit să plec din oraş cu prima ocazie şi să-l uit pe Tim.

- Chiar nu mai avea nevoie de o secretară la Bristol?

- Ba da. Cred că a angajat o fată nouă imediat cum am plecat. Nu poate trăi fără o secretară. Detestă să scrie scrisori, să dea telefoane, să trimită mesaje, să inventeze scuze...

- Nu-mi place de el nici cât negru sub unghie. Cred că este tare nesuferit.

- Oh, dar nu e aşa! exclamă repede Lucie. Sau... Nu ştiu. Poate că sunt eu prea îndrăgostită de el.

- Nu ştiu cum reuşeşti să te îndrăgosteşti de asemenea persoane!

- Nu-i adevărat! Este prima oară când mă îndrăgostesc cu adevărat.

Seara trecu greu pentru Andrea şi Lucie. Si, deşi Lucie părea că nu găseşte nici o soluţie, Andrea simţea că acest Tim trebuia învăţat minte.
Aceeaşi reacţie o avu şi mama lor, mai târziu, când Andrea îi povesti întreaga istorie:
- Biata copilă. Ar trebui să fie învăţat minte Burnet ăsta! O să se găsească o fată care să i-o plătească cu aceeaşi monedă. Să sufere şi el cât suferă Lucie, draga de ea.
- Aşa zic şi eu. Ar trebui învăţat minte!
Si Robin, după ce ascultase indiferent povestea, spusese:
- O să-şi găsească el naşul.
- Aş vrea s-o văd şi p-asta!
Si aşa se născu ideea. De ce nu? Andrea era mai cu capul pe umeri decât Lucie. Dacă Lucie reuşise să fie secretara lui Tim Burnet-Wilde, ea de ce nu putea să fie? Existau câteva probleme. Dacă Tim nu avea nevoie de o secretară în Sardinia, cădea totul. Dacă-i plăceau doar blondele cu ochi albaştri, atunci părul brunet şi ochii cenuşii ai Andreei nu vor avea nici un efect asupra lui Tim Burnet-Wilde.
- Dau un bănuţ pentru gândurile tale, spuse Robin văzând-o pe Andrea preocupată.
- Iartă-mă, zâmbi ea inocent. Mă gândeam la Lucie.
- Las-o pe Lucie. îşi poartă şi singură de grijă. Eu mă gândeam să plec vara asta la New York. Nu ştiu ce să fac.

- Este păcat să pierzi o asemenea ocazie.
- Stiu. Iniţial şi eu am crezut acelaşi lucru. Dar acum... mă simt legat de tine.
Andrea îl privi cu ochii ei minunaţi, care uneori păreau gri, alteori verzi.

- Vino cu mine la New York, spuse el. O să-ţi găseşti uşor de lucru ca secretară.

- Stiu. Au nişte salarii enorme, dar şi viaţa este scumpă. Si vara, New York-ul devine insuportabil - superaglomerat, prea cald... Nu. Prefer să rămân aici.

Robin continuă să încerce s-o convingă. Si poate că ar fi reuşit dacă în mintea Andreei n-ar fi încolţit ideea de a-şi răzbuna sora. Robin nu reuşi să scoată de la ea decât promisiunea că se va mai gândi la propunerea lui.

O conduse acasă în maşina lui sport şi o sărută înainte de despărţire. Andrea intră în casă roşie la faţă şi strălucitoare, ca de obicei. Era îndrăgostită, dar îşi iubea prea mult sora. Poate că Lucie n-ar fi stat pe gânduri şi l-ar fi însoţit pe iubitul ei la New York, dar Andrea era altfel.

într-o dimineaţă se urcă în trenul care ducea spre Bristol şi, după ce luă micul dejun într-o cafenea, se prezentă la biroul Burnet-Wilde&Buxter. Recepţionera o invită să aştepte câteva minute într-un salon frumos decorat.

Andrea era emoţionată. Bine că numele ei de familie diferea de cel al surorii sale. Tim Burnet-Wilde nu avea cum să facă legătura. Din câte ştia, Lucie

nu-i povestise prea multe despre familia ei.

După câteva minute uşa din capătul holului se deschise şi apăru un bărbat.

- Domnişoară Hope?

- Da, spuse ea ridicându-se în picioare.

- Poftiţi, vă rog.

Andrea intră într-un birou spaţios, mobilat modern, şi se aşeză pe un fotoliu de piele, în faţa unui birou, vizavi de bărbatul care o ivitase înăuntru.

- Sunteţi domnul Tim Burnet-Wilde? întrebă ea zâmbind fermecător.

- îmi pare rău. Domnul Burnet este în pauză de masă. Vă pot ajuta cu ceva? Sunt partenerul lui, Hugh Buxter.

Asta fu prima surpriză a Andreei. Dacă Hugh arăta aşa, Tim cum putea să fie? încercând să-şi păstreze calmul, Andrea îi explică motivul vizitei.

- Este adevărat, avem nevoie de o secretară. Dar trebuie să mă consult cu partenerul meu. S-ar putea să plece vara asta. Nu ştiu. Ar fi mai bine să discutaţi cu el. Dacă nu vă deranjează să aşteptaţi... Ah! Cred că a sosit, spuse el ridicând receptorul interfonului. Tim? Ai puţin timp la dispoziţie? Bine.

îi zâmbi Andreei, se ridică în picioare, şi se scuză părăsind încăperea. Andreea aşteptă câteva minute bune. Când uşa se deschise din nou, Hugh o invită în biroul de alături. Andrea intră şi se trezi singură în compania lui Tim Burnet-Wilde.

Aici Andrea avu a doua surpriză. Tim

Burnet-Wilde nu arăta la fel de bine ca Hugh. Era mai înalt, mult mai slab, bronzat, cu o figură rece şi ascuţită. O studie câteva secunde şi-i oferi un loc vizavi de el.

- Domnul Buxter m-a informat că vă interesează postul de secretară, vorbi el tărăgănat.

- Am auzit că aveţi acest post vacant.

- De la cine aţi auzit?

- De la două studente, care au împărţit un apartament la Bristol, cu Lucie Benton. Am auzit că a demisionat şi s-a întors la Londra, iar postul este vacant.

- Adevărat, spuse calm Tim analizându-i trăsăturile.

- Domnul Buxter mi-a spus că trebuie să vorbesc cu dumneavostră, pentru că nu ştie dacă mai aveţi nevoie de o secretară.

- Am nevoie de cineva, spuse el coborându-şi privirile spre costumul Chanel şi accesoriile impecabile ale Andreei. Contează ce faceţi? întrebă el pe neaşteptate.

Andreei i se opri inima-n loc şi roşi.

- Depinde la ce vă referiţi, zâmbi ea larg.

Tim Burnet-Wilde rămase imperturbabil.

- La nimic scandalos, o asigură el. Am nevoie de o fată- Vineri. De cineva bun la toate. Nu mă interesează viteza cu care scrieţi la maşină sau alte lucruri de genul ăsta. Vreau să mă pot baza pe

dumneavoastră.

- La ce vă referiţi?

- Poate că ar trebui să angajez un băiat pentru asta.

- Rămâne la latitudinea dumneavoastră, desigur, spuse Andrea candid. Dar nu mi-aţi specificat la ce anume vă referiţi.

- Am nevoie de cineva care să-mi facă ceaiuri sau cafele, care să lucreze eventual şi în weekend, care să lase totul baltă şi să mă însoţească în Grecia sau Spania, sau oriunde în lume. Am nevoie de o persoană care să mă conducă cu maşina pe diverse şantiere, prin noroaie, ploaie sau ninsoare, să mă ajute să fac măsurători, să ia notiţe, să fie cu ochii-n patru. Am nevoie de cineva care să-mi ia hainele de la curăţătorie dacă eu sunt plecat la Atena sau Roma, să-mi rezerve bilete de avion sau camere la hotel, să mă însoţească la întâlnirile de afaceri, chestii de genul ăsta...

- Asta făcea fosta dumneavostră secretară?

- Fosta mea secretară era fragilă şi delicată ca un boboc de trandafir. Din cauza asta a plecat. Nu făcea faţă. Nici nu îndrăzneam să-i cer să mă însoţească pe drumuri accidentate. Tu pari a fi plămădită dintr-un aluat mai dur. Stii să şofezi?

- Da.

- Ai maşină?

- Nu. Nu merită să ai maşină în Londra. Aveam maşină, dar mai rău mă

încurca. în fiecare dimineaţă întârziam la serviciu căutând un loc de parcare.

- Ai lucrat la Londra?
- încă mai lucrez acolo. Dar slujba asta nu mă stimulează şi vreau să plec.
- înainte să lucrezi aici, ai mai lucrat undeva?
- Da. Am făcut ce îmi cereţi dumneavoastră acum. Eram fata bună la toate. Lucram într-o mică afacere de familie care a dat faliment. Făceam cafele, trimiteam mesaje, dădeam telefoane, scriam scrisori de mulţumire - totul şi nimic.
- Ai rămas până la sfârşit?
- Da. Si ce sfârşit! oftă Andrea amintindu-şi zilele pline de tristeţe şi eşec prin care trecuse, participând trup şi suflet alături de patronii ei.

Tim tăcu câteva secunde privindu-i figura întristată.

- Poate că ar trebui să dai un mic test. Nici n-ai idee câte secretare nu ştiu să scrie corect gramatical.
- Cum doriţi, spuse Andrea indiferent.
- Ţine o coală de hârtie şi un pix.

Andrea scrise cu uşurinţă după dictare, fără să întâmpine dificultăţi în faţa termenilor complicaţi de arhitectură.

- Da, spuse mulţumit Tim Burnet-Wilde privind coala de hârtie, analizând caligrafia şi ortografia. Mai este ceva domnişoară... Hope. Domnişoară?
- Da.

- Sunteți căsătorită?
- Nu.
- Logodită?
- Nu.
- Aveţi un prieten stabil?

Andrea se întrebă ce-l interesau pe el toate astea. Se asigura că se află pe un teren neted?

- Mmm, mda.
- Nu este ceva serios, să înţeleg? Vă întreb asta, pentru că am o afacere în Sardinia. O să fiu ocupat toată vara şi vreau să ştiu dacă sunteţi liberă să mă însoţiţi. Nu vreau să angajez o fată cu care să mă obişnuiesc şi care să-mi spună că prietenul n-o lasă în Sardinia.
- Prietenul meu pleacă vara asta la New York.
- Excelent! Cum vi se par condiţiile mele?
- Acceptabile şi interesante.
- în ceea ce priveşte salariul, trebuie să mă mai gândesc. O să vă spun cu cât sunt dispus să vă plătesc cât de curând. Trebuie să discut acest aspect şi cu partenerul meu.
- înţeleg. Domnule Burnet-Wilde?
- Vă rog...
- Ce presupune afacerea din Sardinia?

Tim o privi plin de interes. Andreea îşi dădu seama cât de indiferent fusese până în acel moment.

- Este o întreagă combinaţie, spuse el. Un complex, un oraş întreg. Au mai existat asemenea proiecte în Spania, în

sudul Franţei. Si în Sardinia există aşa ceva: Porto Cervo, dacă ai auzit, construit de un magnat din Anglia. Mai este unul, Capo Caccia. Nu pretind că proiectul meu este original, dar consider că are anumite calităţi pe care altele nu le au. Ofer o privelişte de vis, accesibilă atât turiştilor cu posibilităţi financiare, cât şi turiştilor de rând.

Tim continuă să-i descrie felul în care avea să arate oraşul. Deja terminaseră de construit un hotel luxos amplasat pe coasta stâncoasă, care avea să fie inaugurat la primăvară. Complexul urma să fie dotat cu săli de cinema, un centru comercial, parcuri amenajate şi drumuri cu trasee interesante umbrite de adevărate păduri de pini şi, în general, multă verdeaţă, care să creeze un microclimat răcoros pe timpul verii.

- Cine finanţează proiectul? întrebă Andrea.

- Signor Enrico Tavani. Este un italian americanizat. Părinţii lui sunt italieni şi au emigrat în State când el era copil. Acum s-a întors în ţara de baştină pentru a face avere. Statele Unite şi Italia sunt două dintre cele mai materialiste ţări din lume. în State dolarul este foarte puternic. Peste tot în Italia vezi numai maşini scumpe, diamante şi vile luxoase. Este plăcut să dai peste un om ca Tavani care este dispus să finanţeze un proiect liber, în loc să prefere să-şi scoată banii într-un timp scurt, construind căsuţe de

vacanţă scumpe şi înghesuite pe o suprafaţă minimă. Te plictisesc? întrebă el brusc.

- Deloc. Mi se pare interesant ce-mi spuneţi.

- Să sper că mi-am găsit o secretară inteligentă?

- Nu ştiu. Rămâne să decideţi.

- O să mă gândesc, încheie el conducând-o spre uşă. Când pleci de la firma la care lucrezi?

-Săptămâna viitoare.

-Crezi că poţi obţine nişte referinţe?

-Desigur. Câte vreţi?

-Ai încredere în tine, nu-i aşa?

înainte să se despartă, Tim dădu mâna cu ea, dar tot nu-i zâmbi. Andrea se îndreptă spre gară gândindu-se la interviu. Tim Burnet-Wilde îi făcuse o impresie bună. Părea un om serios. Dar tot nu înţelegea ce văzuse Lucie la el. Era atrăgător dintr-un anume punct de vedere, dar nu părea un donjuan. Si nu semăna deloc cu genul de bărbaţi cu care umbla Lucie. Andrea nici nu mai era aşa de sigură că voia să-şi răzbune sora. Dar va accepta slujba, dacă Tim voia s-o angajeze, mai mult datorită Sardiniei.

Se întoarse la Londra şi sosi acasă puţin mai devreme decât ajungea în mod obişnuit, când pleca de la serviciu.

A doua zi de dimineaţă primi un telefon la birou de la Tim Burnet-Wilde.

- Domnişoară Hope, iartă-mă că mi-am permis să te sun la birou. Sper să nu-ţi

fac probleme.

-Nu face nimic. Cu ce vă pot ajuta?

- Voiam să te întreb dacă te mai interesează postul pe care ţi-l ofer.

-Desigur.

- Dacă îmi poţi da un număr de telefon la care să te găsesc în afara orelor de program, putem discuta detaliile. Eşti liberă săptămâna viitoare?

-Da.

-Perfect.

Capitolul 2

Zburară la Alghero la începutul lunii mai. Trei săptămâni îi luară Andreei să-şi convingă familia că asta era cea mai bună soluţie. Nimănui nu-i plăcuse planul ei. Lucie fu convinsă că Andrea avea să cadă pradă farmecelor lui Tim.

- Dar nu mă atrage deloc, o asigurase Andrea.

Lucie nu o putea înţelege.

Nici Robin nu era prea încântat.

- Dacă doreai o schimbare, de ce n-ai vrut să mă însoţeşti în State? Ne-am fi simţit minunat împreună.

- Domnul Burnet-Wilde mi-a povestit multe despre Sardinia. Abia aştept să văd despre ce e vorba.

- De ce construieşte tocmai acolo?

- Ce întrebare e asta?

- Mi se pare că şeful tău face orice pentru bani. Sardinia este o insulă cu peisaje sălbatice. De ce vrea s-o schimbe?

- Schimbările astea sunt inevitabile. Dacă n-o face el, o s-o facă altul. Din ce în ce mai mulţi oameni simt nevoia

să-şi petreacă vacanţele în locuri sălbatice, liniştite. Burnet-Wilde este arhitect. Stie ce face. Sunt sigură că n-o să strice echilibrul ecologic construind acolo.

Dar Robin nu se lăsase convins. Spera că, petrecându-şi vacanţa alături de Andrea, explorând New York-ul împreună, aveau să devină mai apropiaţi.

Andrea nu voia să-l dezamăgească, dar era prea atrasă şi preocupată de noua perspectivă ca să se gândească la nefericirea lui Robin. Avea nevoie de haine noi pentru căldurile din Sardinia. Trebuia să se apropie de cele două studente care împărţiseră apartamentul din Bristol cu Lucie. După ce acestea îşi dădură seama că Andrea nu era aşa de neajutorată şi temperamentală ca Lucie, o adoptară imediat.

Se mută împreună cu cele două studente la o săptămână după ce se angajă la Burnet-Wilde&Buxter. Era mult mai bine să stea în Bristol, chiar şi pentru două săptămâni, câte îi mai rămăseseră până la plecarea în Sardinia, decât să facă naveta zilnic de la Londra la Bristol cu trenul.

Si imediat cum se angajă, Tim o îngropă în corespondenţă. Se vedea că cele câteva zile în care dusese lipsă de o secretară îl dăduseră complet peste cap. Apoi Tim plecă pentru câteva zile în Scoţia

şi la Marbella, în sudul Spaniei. Andrea crezu că sosise timpul să se relaxeze, dar Hugh Buxter se dovedi la fel de dependent de o secretară.

în prima zi când începuse lucrul pentru Burnet-Wilde & Buxter, Tim îi spusese:

- Dacă ai nevoie de vreun sfat, nu te sfii să ni-l ceri. Eu voi călători mai mult. Dar domnul Buxter este zilnic aici ca să te îndrume.

- Primul sfat pe care ţi-l dau, intervenise Hugh, este să nu-ţi pierzi capul după Tim Burnet-Wilde. Este un aventurier cunoscut şi declarat. Femeile cad ca muştele în faţa farmecului său.

- Mă mir, spusese Andrea rece. Dar voi reţine sfatul dumneavoastră, deşi nu cred că voi avea nevoie de el.

Tim şi Hugh îşi aruncaseră priviri amuzate şi complice prin spatele ei. Probabil bănuiau că răceala aceea profesională a ei avea să se topească foarte curând.

După primele două săptămâni, Andrea nu-şi schimbă prea mult părerea iniţială pe care şi-o făcuse despre Tim. Era posibil ca Lucie să-l fi stârnit pe Tim Burnet-Wilde, altfel nu se explica. Era adevărat că şeful ei primea multe telefoane de la femei, dar nu părea impresionat. Punea munca pe primul loc.

într-o zi, înainte de plecare, Andrea sunase la agenţia de la care firma Burnet-Wilde&Buxter îşi rezerva bilete de avion.

Fata care-i răspunsese la capătul firului păruse foarte încântată de telefon.

- Pentru domnul Burnet-Wilde? Unde vrea să mai plece de data asta? Marbella? O să vă sun puţin mai târziu ca să vă confirm rezervarea. Spune-ţi-i că voi face tot ce-mi va sta în putere ca să-l mulţumesc.

într-o dimineaţă, una din cele două studente cu care împărţea apartamentul îi întinsese un ziar, în care citise: "Tim Burnet-Wilde, unul dintre cei mai cunoscuţi arhitecţi din Bristol, va pleca în Sardinia pentru un proiect de oraş de vacanţă, finanţat de un magnat italian. Signor Tavani va zbura de la New-York spre Sardinia împreună cu frumoasa lui fiică, Francesca."

Andrea bănuise că signor Tavani avea în jur de cincizeci de ani. Un italian de vârstă mijlocie. în minte îi venise imaginea unui bărbat corpolent, cu chelie, bine îmbrăcat şi foarte volubil. Andrea se întrebase dacă avea să-l cunoască şi ea pe domnul Tavani. Era aproape sigur. Dar pe fiica lui? Slabe şanse. Andrea începuse să-şi dea seama cât de important era Burnet-Wilde.

Ziua zborului sosi. Când se îmbarcară, însoţitoarea de bord îl întâmină pe Tim cu un zâmbte larg.

- Bună dimineaţa, domnule Burnet-Wilde. Ne face plăcere că aţi ales să zburaţi cu noi.

Tim o privi pe fată şi păru s-o recunoască. Spre surprinderea Andreei, acesta îşi dezveli un zâmbet fermecător care-i lumină toată faţa.

- Bună, îi spuse el fetei. Ne-am mai întâlnit în drum spre Atena, nu-i aşa? Ce mai faci?

însoţitoarea de bord îi conduse spre locurile lor aruncându-i Andreei priviri semnificatie: "Ce bine de tine! Ce norocoasă eşti să-l ai alături pe Tim Burnet-Wilde. Este fermecător."

Zburară peste vârfurile Alpilor acoperiţi încă de zăpadă. După ce terminară de mâncat, stewardesa le aduse două pahare cu brandy.

- N-am avut timp să te pun în temă, îi spuse Tim. Te-am rugat să rezervi locuri într-un hotel lângă Alghero. Te avertizez că Tavani nu stă prea mult timp într-un loc. O să fie nerăbdător să ajungă la Roma sau Atena. Dar orăşelul ăsta este preferatul lui, aşa că s-ar putea să rămână cu noi mai mult. Tavani călătoreşte enorm. O să zboare cu elicopterul personal spre orăşelul de vacanţă, să vadă cum decurg

lucrările. O să-l însoţim şi noi în inspecţii. S-ar putea să ne cazăm într-un sat prin apropiere. N-o să găsim nici un hotel, dar există aceste albergo care sunt foarte comode şi curate.

Tim luă în linişte o gură de brandy. Ţinea paharul cu eleganţă în mâinile lui cu degete lungi şi unghii îngrijite. Părea un

adevărat aristocrat. Manşetele lui imaculate şi lungi erau prinse cu butoni de aur. Andrea îşi imagina cu greu mâinile lui odihnindu-se pe umerii Luciei şi ochii lui privind în ochii surorii ei căutând ajutor. "Lucie, trebuie să mă apăr de femeile care..." Mai degrabă sora ei trebuia apărată. Nu cumva imaginaţia Luciei era prea bogată?

Era neajutorată, dar nu proastă. Probabil că Tim Burnet-Wilde îşi folosise toate armele ca s-o ducă în starea aceea de disperare.

- Dacă Tavani se hotărăşte să rămână cu noi, continuă Tim, s-ar putea să-şi ancoreze iahtul în portul din orăşel. S-ar putea să-mi ceară să-l însoţesc în croaziere. Dar tu n-ai cum să te plictiseşti. Vei sta la albergo şi vom închiria o maşină ca să explorezi Sardinia. Nu e greu să conduci acolo. Sardinia are doar câteva oraşe mari, aşa că drumurile nu vor fi aglomerate.

- Cât de avansate sunt lucrările? întrebă Andrea.

- Hotelul este aproape gata. La primăvară va fi plin de turişti. Drumurile nu sunt încă asfaltate, dar nu vor dura mult lucrările. Orăşelul este amplasat pe coasta oceanului şi coboară spre mare. Câteva vile şi piscine sunt deja terminate.

Tim îi descrise în continuare drumurile şerpuitoare care duceau de la hotel spre vile şi diverse parcuri, acoperite cu pergole şi umbrite de pini.

- Va fi un oarş de vacanţă, concluzionă el.

Andrea sosi la Alghero cu mintea confuză. îşi imaginase oraşul prăfuit, în construcţie, plin de muncitori şi buldozere. După descrierile lui Tim, era aproape terminat, iar acest albergo la care avea să stea şi care era suficient de bun pentru Burnet-Wilde, avea să fie excelent pentru ea.

De la aeroportul din Alghero, un taxi îi duse de-a lungul ţărmului spre hotel.

- încă n-a început sezonul, îi explică Tim făcându-i semn spre marea cenuşie. Deocamdată este cam răcoare, dar pe zi ce trece, vei remarca o încălzire a vremii.

Hotelul era amplasat într-o mică pădure de pini, care vara ţinea răcoare turiştilor. Recepţia era rece şi întunecată. Toul era gândit pentru a feri turiştii de soarele arzător mediteranean.

Camerele lor aveau balcoane cu privelişte spre mare. Andrea stătea la parter şi Tim în camera de deasupra ei, la etajul unu.

- Ai o oră la dispoziţie să despachetezi bagajele. Ne vedem pe terasa hotelului la o cafea, bine?

O oră mai târziu, îmbăiată şi poaspătă, îmbrăcată într-o rochie subţire bej, Andrea se îndreptă spre terasă şi comandă chelnerului o cafea, într-o italiană fluentă. După câteva minute îl văzu pe Tim apropiindu-se de ea, însoţit de directorul hotelului.

O izbi faptul că, deşi Tim nu părea un

om de rând, avea o naturaleţe aparte. Arăta bine. Era îmbărcat într-un costum crem de in, o cămaşă crem deschis şi o cravată ocru, care contrastau frumos cu părul negru pieptănat peste cap. Era fermecător şi natural.

Poate că asta era problema lui. Nu-şi dădea seama cât de fermecător era.

Tim o observă şi se apropie de ea, cerându-şi scuze directorului hotelului. înainte să se aşeze la masă alături de ea, îi făcu semn chelnerului să-i aducă o cafea.

- Iartă-mă că am întârziat. Am dat nişte telefoane importante. Am discutat cu directorul de şantier şi am vorbit cu Tavani, care a sosit în Sardinia. Este pe Costa Smeralda cu nişte prieteni. Diseară va veni aici cu elicopterul şi va cina cu noi.
- Observ că nici dumneavoastră şi nici signor Tavani nu pierdeţi timpul.
- Mâine seară vrea să ajungă la Atena. Este posibil ca mâine dimineaţă să mergem pe şantier. Sper să nu te plictiseşti. Vei sta singură toată ziua.
- O să găsesc eu ceva de făcut. Cum se va numi orăşelul de vacanţă?
- Porto Grazia, în memoria soţiei lui Tavani.
- Oh, signor Tavani este văduv?
- Da. Soţia lui a murit acum zece ani. Dar o are pe fiica lui, Francesca, cu care călătoreşte peste tot.
- Francesca este cu el, acum?
- Este şi ea în Sardinia, dar nu va cina

cu noi. A organizat o petrecere la vilă.
- Dacă vreţi să discutaţi afaceri cu signor Tavani, eu pot cina şi singură.
- Nici gând. Eşti secretara mea şi trebuie să afli toate detaliile afacerii. Lui Tavani o să-i placă compania ta. Vom cina în trei, seara asta.

- Ce poartă o femeie când ia cina cu un magnat?

- Poţi să te îmbraci în rochia asta. La urma-urmei este o simplă cină de afaceri.

Andrea urmă sfatul lui Tim şi se îmbrăcă în rochia bej, îşi puse la mână o brăţară de aur şi pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă, un inel cu diamant de la bunica ei.

Coborî treptele de marmură căutându-l din priviri pe Tim Burnet-Wilde. îl văzu stând la barul luminat discret. Se îndreptă spre el şi se aşeză la o masă joasă de sticlă, pe o canapea moale şi elegantă.

- Oh! exclamă Tim. Vino aici. Enrico, ea este secretara mea, domnişoara Hope.

Bărbatul arătos de lângă Tim se ridică, vizibil încântat la vederea ei. Era înalt, bine-făcut şi distins, avea părul brunet şi tâmplele grizonante. Apucă delicat mâna întinsă a Andreei şi se apleca adânc în faţa ei. Apoi se aşezară toţi trei în jurul mesei de sticlă.

- Ce doriţi să beţi, signorina? o întrebă Tavani într-o americană perfectă.

- Un Martini, vă rog.

Signor Tavani plesni din degete şi

barmanul veni spre ei aproape alergând. Băuturile sosiră repede pe o tavă de argint, împreună cu nişte aperitive care arătau minunat.

Andrea îl privi pe italian cu uimire. Nu se aşteptase să arate aşa. Bărbatul de lângă ea era un adevrat aristocrat. "N-aş fi o femeie normală dacă nu m-aş simţi satisfăcută să mă aflu în compania unor asemenea bărbaţi", se gândi Andrea.

Directorul hotelului veni, le prezentă el însuşi meniul şi le făcu câteva sugestii. Apoi se îndreptară spre restaurant, unde cina le fu servită imediat. O armată întreagă de chel-

neri roia în jurul mesei, dar erau aşa de discreţi încât abia le era simţită prezenţa. în restaurant nu se aflau decât câteva perechi, la o distanţă considerabilă, care le aruncau priviri dese. Andrea se simţi prost din cauza atenţiei exagerate care li se acorda. Dar signor Tavani şi Tim Burnet-Wilde nu păreau să remarce acest lucru. Erau obişnuiţi cu acest tratament. Deşi era o cină de de afaceri, Andreei nu i se păru chiar aşa de simplă.

- Ne iertaţi, signorina, spuse Tavani, dar trebuie să trecem la discuţii despre afaceri. Aş fi preferat să n-o facem în seara asta. Abia ne-am cunoscut. Dar mă presează timpul. Mâine seară trebuie să ajung la Atena.

Andrea îi ascultă pe cei doi bărbaţi discutând despre materiale de construcţie,

marmură, cherestea şi tactici prin care să păstreze ansamblul cât mai aproape de proiectul iniţial. Andrea simţi că Tim era stăpân pe conversaţie, dar era uimită cu cât sânge rece discuta cu un magnat de proporţiile lui Tavani.

Privi peste homarul din faţa ei şi îl observă pe signor Tavani studiind-o concentrat. Deşi părea că se gândeşte la afaceri, Andrea simţi că Tavani nu se gândea numai la asta. îi aruncă o privire candidă şi apoi îşi plecă ochii, fiind conştientă că signor Tavani o vedea ca pe o femeie şi nu ca pe o secretară a partenerului său de afaceri.

După cină îşi băură cafelele în holul hotelului şi Andrea se scuză, acuzând oboseala drumului.

- Noapte bună, domnişoară Hope, spuse Tim.

- Noapte bună, domnule Burnet-Wilde.

- Noapte bună, signorina. Ne vedem mâine dimineaţă.

- Dar, am înţeles că plecaţi devreme.

- Prea devreme pentru dumneavoastră? Mi-ar face plăcere să fiţi gata la opt dimineaţa, pentru că vom avea un program încărcat.

Andrea îl privi pe Tim cu surprindere. înţelesese că ea nu avea ce căuta în călătoria lor spre Porto Grazia.

- Nu aveam intenţia s-o iau pe domnişoara Hope cu mine, explică Tim.

- De ce nu? Ar fi bine să vadă şi ea

despre ce este vorba. Aţi mai zburat până acum cu elicopterul, domnişoară Hope?

- Nu. Niciodată.
- V-ar plăcea?
- Desigur, spuse ea zâmbind.
- Atunci să fiţi gata de îmbarcare mâine dimineaţă la opt. O să vă comand micul dejun în cameră, la ora şapte. Vă convine? Vă asigur că veţi fi încântată să vedeţi micul nostru oraş din elicopter.
- Sunt convinsă, îl asigură ea plecând, după ce mai spuse încă o dată noapte bună.

Cei doi bărbaţi priviră în urma ei admirativ, până ce ea dispăru pe scări.

Andrea intră în camera ei şi ieşi pe balcon. Afară era întuneric şi marea nu se vedea, dar valurile foşnitoare care se izbeau de ţărm, se auzeau clar în liniştea nopţii. Seara era răcoroasă şi terasa era goală. Totuşi, un sistem interesant de iluminare punea în valoare plantele şi florile de pe terasă.

"în ce mă bag?”, se întrebă Andrea. Toate părerile ei iniţiale păreau preconcepute. Intrase în povestea asta pentru a-i da lui Tim Burnet-Wilde o lecţie. Dar acum, îşi dădea

seama că acest bărbat nu era nici pe departe un donjuan. Cu ea era deosebit de politicos şi nu părea interesat s-o atragă în mrejele sale. Tim părea un bărbat dedicat muncii lui. Nu-i stătea mintea la frivolităţi.

Andrea ştia de la Lucie că Tim era implicat în acest proiect din Sardinia de

câţiva ani buni şi niciodată nu-şi luase cu el, în călătoriile lui de afaceri, o secretară. De ce o luase acum pe ea, nu ştia.

Si apoi o intriga signor Tavani. Bărbatul chel, corpolent şi volubil pe care şi-l imaginase, dispăruse. Signor Tavani era un bărbat distins şi fermecător. Asta la suprafaţă. Probabil că în interior era mulţumit de sine şi de averea sa, pe care intenţiona s-o mărească. Probabil că citea bine oamenii. Poate că în interior era dur, egoist şi intransigent. Era interesant de aflat.

în dimineaţa următoare, Andrea coborî în hol la ora opt fix. Purta un costum bleumarin de călătorie şi avea pe braţ o jachetă asortată. îşi luase cu ea într-o geantă încăpătoare o agendă pentru notiţe, pixuri şi o carte. Capul şi-l acoperise cu un batic de mătase, pentru că nu se ştie din ce motiv, asocia zborul cu vântul şi curentul.

Signor Tavani sosi primul.

- Buon giorno! strigă el vesel şi zâmbitor. Sunteţi punctuală, îmi place. Si foarte încântătoare.

Tim sosi două minute mai târziu. Din întâmplare, cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi aproape identic. Amândoi purtau costume albe din stofă subţire şi erau descheiaţi la câţiva nasturi de la cămaşă. Tim avea pe braţ o jachetă asortată şi signor Tavani o purta pe umeri.

Taxiul îi duse imediat la aeroport. Signor Tavani nu avea timp de pierdut. Se

îndreptară direct spre elicopter şi se îmbarcară.

- Staţi aici, signorina, îi sugeră Tavani. O să vedeţi mai bine priveliştea.

Când elicopterul se ridică, Andrea avu o senzaţie ciudată în stomac, dar apoi se obişnui, prea încântată de emoţia primului zbor.

Călătoria cu elicopterul era mai interesantă decât cea cu avionul. Zburând mai jos şi mai lent, Andrea putea să admire câmpurile verzi şi lanurile de cereale, marea de un albastru profund şi vârfurile stâncoase ale munţilor.

Andrea îşi dădu seama cât de slab dezvoltată era Sardinia, după numărul mic de sate, dimensiunile lor, şi drumurile înguste de ţară care făceau legătura între ele.

Simţi o atingere pe mână şi îl privi întrebător pe signor Tavani, care-i arătă cu degetul ceva, în faţă. Zgomotul pe care-l făcea elicopterul era prea mare ca să poată auzi ce-i spunea. Dar Andrea bănui că ceea ce-i arătase signor Tavani era Porto Grazia.

Aşa cum îi povestise Tim, orăşelul se desfăşura de-a lungul unei văi care cobora spre mare. Dar nici una din descrierile lui n-o pregătise pentru o asemenea privelişte. Andrea descoperi hotelul care, după părerea ei neavizată, era aproape terminat. Si o impresionă faptul că hotelul nu era construit din oţel şi sticlă, ci din materiale locale, făcându-l să pară integrat în peisaj.

înainte să poată cuprinde cu privirea toate detaliile, pilotul ateriză cu

îndemânare pe un mic platou dintre stânci, care de sus părea inaccesibil.

îi aştepta o maşină de teren. Signor Tavani o ajută pe Andrea să coboare din elicopter şi o conduse ţinând-o pe după umeri spre maşină. Tim îi urmă încruntat.

în momentul în care şoferul deschise uşa maşinii, signor Tavani aruncă asupra lui un torent de injurii în italiană. Tim ridică din sprâncene. Andrea, care înţelese fiecare cuvânt, îşi dădu seama că şoferul era admonestat de şeful lui, pentru că nu spălase suficient de bine maşina. Dar cât de mult ar fi spălat-o, pe drumurile acelea prăfuite i-ar fi fost imposibil s-o păstreze imaculată. Andreei i se păru nedrept şi interveni fără să se gândească de două ori:

- Vă rog, signor Tavani. Lăsaţi-l în pace pe bietul om. V-a explicat că nu-i vina lui.

Tavani se întoarse surprins. Furia din privirile lui se potolea văzând cu ochii.

- Poftim? Vorbiţi italiana? Si ce accent frumos aveţi! Tim! De ce nu mi-ai spus? Domnişoara Hope este o comoară!

Tim o privi pe Andrea pe sub sprâncene. Nu ştia ce să creadă. Dar nu făcu nici un comentariu. Se mulţumi să-i zâmbească uşor superior lui Tavani.

Acesta o ajută pe Andrea să urce în maşină şi o întrebă:

- Cum se face că vorbiţi atât de bine italiana, signorina?

- Mama mea a avut o menajeră

italiancă. A stat la noi în casă de când eram mică, până am crescut. Mama prefera să vorbească cu ea în italiană, ca să nu înţeleg eu ce spune. Dar eu, fiind mică, am prins foarte repede limba. Si ne-am obişnuit să vorbim cu ea numai în italiană. Dar nu mi-am pus niciodată problema accentului.

- Aveţi un accent foarte bun.

Andrea se întoarse spre signor Tavani zâmbitoare, mulţumindu-i pentru compliment. Tim Burnet-Wilde o privea în continuare scrutător.

Timp de trei ore colindară prin şantier. Pentru Andrea timpul trecu foarte greu. La un moment dat, se retrase pe o bancă sub un copac umbros şi începu să citească romanul pe care şi-l luase, prevăzătoare, în geantă. După ce terminară de inspectat şantierul, se întoarseră la maşina de teren şi porniră spre albergo, unde Tim aranjase un dejun.

Acolo, Andrea constată că patronul era la fel de serviabil şi gata să sară la orice comandă a lui signor Tavani. Deşi era un han simplu de ţară, masa de lemn era acoperită cu un material fin şi impecabil. Vinul era mai sec şi mai aspru, dar era natural, iar mielul era excelent gătit, cu diverse plante aromate şi nelipsitul busuioc. Andrea observă că cei doi bărbaţi erau mulţumiţi şi se simţeau ca acasă.

Imediat după cină se întoarseră la elicopter, care-i duse la aeroportul din Alghero. îşi luară la revedere cordial,

simţindu-se mai apropiaţi după acea zi petrecută împreună.

- Arrividerci, signorina. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc. Sper să ne revedem cât mai curând. O să mă întorc să văd cum merg lucrările, cu prima ocazie.

Andrea luă mâna întinsă de signor Tavani şi acesta se aplecă adânc în faţa ei. Apoi îşi luă bărbăteşte la revedere de la Tim Burnet-Wilde şi se întoarse spre elicopter. Signor Tavani trebuia să se întoarcă pe Costa Smeralda unde îl aştepta fiica lui, pregătită pentru călătoria spre Atena.

Tim şi Andrea luară un taxi spre hotel.

- Domnişoară Hope, începu Tim, ai grijă cu signor Tavani. Se ascunde după o blană de miel.

- Vreţi să spuneţi că signor Tavani este un lup?

- Cu siguranţă nu-i un mieluşel blând.

- Presupun că este un bărbat experimentat şi trecut prin viaţă. Faptul că este văduv, bogat şi fermecător, îl face ţinta multor femei. Mă întreb de ce nu s-a recăsătorit.

- Poate că n-a simţit nevoia s-o facă.

- Vreţi să spuneţi că are o reputaţie proastă în ceea ce priveşte femeile?

- Draga mea copilă, signor Tavani este prea discret. Nu-i place să se expună şi îşi iubeşte fiica. Călătoreşte mult cu Francesca. Si, pe lângă asta, viaţa lui particulară nu mă interesează.

- Atunci de ce m-aţi avertizat în privinţa lui?

- Am părerile mele. Eşti secretara mea şi sunt responsabil pentru tine.

Andrea abandonă subiectul. Se scufundă în canapeaua moale a taxiului şi oftă.

- Ce zi minunată, spuse ea. Mi se pare grozav să petrec aşa de bine şi să fiu plătită pentru asta.

Apoi tăcură amândoi, pierduţi în gândurile lor.

Când ajunseră la hotel, Andrea îşi luă cheia de la recepţie şi se pregăti să urce spre camera ei. Dar Tim o apucă pe după umeri şi o opri.

- Hai să bem ceva înainte de cină.

- Voiam să fac o baie, protestă Andrea.

- Ai timp după aceea să faci ce vrei, spuse Tim cerându-i chelnerului o masă.

- Acum, spuse Tim după ce chelnerul le aduse băuturile comandate, vrei să-mi spui de unde ştii să vorbeşti aşa de bine italiana? De ce nu mi-ai spus şi mie?

- V-am spus din prima zi în care m-aţi angajat. Dar cred că aţi uitat. Vorbesc italiana şi franceza.

- Serios? Credeam că mă minţi. Aşa fac fetele când vor să câştige admiraţia şefilor. Ar fi fost o minciună nevinovată. De aceea am luat-o ca atare. N-am crezut până acum. De altfel, vezi că am şi uitat. Ei, asta-i bine. O să-mi fii de mare ajutor pe aici. Si spui că ai învăţat italiana de la o menajeră?

- Da. Mama este o fiinţă delicată şi tata a hotărât să angajeze o femeie care să aibă grijă de casă. Lisa Maria a stat la noi timp de cincisprezece ani. A emigrat din Italia după ce i-a murit soţul. Mama a ajutat-o să-şi ţină copiii la şcoală şi aşa s-a ataşat foarte tare de noi. Locuiau toţi trei în mansarda casei noastre. Acum copiii ei s-au căsătorit şi ea locuieşte cu unul dintre ei. Este prea bătrână ca să mai muncească.

- înţeleg, spuse Tim privind-o atent. Interesant. Hmmm. Foarte interesant.

Ce i se părea lui Tim aşa de interesant?

- Acum pot să mă duc să fac o baie?

- Chiar te rog, chiar te rog, spuse el politicos, ridicân- du-se în picioare şi privind în urma ei cu interes.

Capitolul 3

La două zile după plecarea lui signor Tavani, se cazară la hanul Albertini. Imediat după plecarea italianului, sunaseră furnizorii din ţară, care le făcuseră legătura cu partenerii lor din Italia. Timp de două zile, Andrea şi Tim nu-şi văzură capul de treabă. în a treia zi, porniră spre hanul Albertini.

- Acum, spuse Tim când se întâlni cu Andrea în dimineaţa celei de-a treia zile, vom părăsi lumea civilizată şi ne vom caza la Albertini. Atmosfera de aici este prea sărbătorească pentru mine.

Soarele era puternic şi amândoi purtau ochelari cu lentile negre. Totul în jurul lor

era foarte colorat şi strălucea: marea era albastră, cerul era albastru, florile care creşteau de-a lungul drumului erau roz, galbene, violet, albastre şi aveau frunze şi tulpini verzi. Peste tot în jurul lor era o explozie de culoare.

Ajunseră la han la timp pentru a lua prânzul. Acesta era amplasat pe un drum secundar. Construcţia era joasă, cu

pereţi strălucitor de albi şi acoperiş din ţiglă roşie. Trei arcade de iederă conduceau spre intrarea principală.

Totul în interior era simplu, primitiv chiar, dar foarte curat. Enrico Tavani luase legătura cu proprietarii şi-i anunţase că vor veni doi prieteni de-ai lui. Proprietarii hanului, oameni simpli, se arătară impresionaţi să cazeze o signorina din altă ţară. în două zile făcuseră tot posibilul să amenajeze o cameră pentru signorina, cât mai atrăgătoare. Puseseră draperii noi din organdi la ferestre, cearşafuri din bumbac subţire roz, pe balansoar aşezaseră o bucată de catifea, iar la baie puseseră prosoape noi, foarte roz. Andrea, jenată de efortul pe care-l făcuseră proprietarii special pentru ea, nu mai ştia cum să le mulţumească.

Dormitorul lui Tim era la parter şi Andrea se întrebă dacă aceştia se străduiseră la fel pentru a-l decora, cum făcuseră în cazul ei.

Coborî pentru a lua prânzul cu Tim. Terasa, pe care se aflau câteva mese de lemn şi scaune legate cu sfoară, era pavată

cu pietre şi acoperită de o viţă de vie prin care se putea vedea cerul albastru. Andrea se aşeză la masă lângă Tim şi oftă adânc.

- Asta pentru ce e? întrebă Tim.

- Mă simt binecuvântată, zâmbi Andrea. Este minunat aici. Parcă aş fi în rai.

- Nu te deranjează că ai fost nevoită să părăseşti hotelul modern pentru hanul ăsta primitiv?

- Hanul ăsta primitiv, cum îi spuneţi, e mult mai frumos decât hotelul ăla de o eleganţă rece. Hotelurile sunt peste tot la fel. Ştiţi, în inima mea sunt o fată simplă.

- Nu cred, spuse Tim privind-o atent. Cred că eşti mult mai complicată decât pari. Am întâlnit fete care, sub o aparenţă sofisticată, erau foarte simple. Cu tine este invers. Sub o figură candidă se ascunde o femeie complicată.

- Mulţumesc. Mi-ar plăcea să cred că sunt mai complicată decât par. Dar, câteodată, mă simt atrasă de lucrurile simple şi sunt gata să mă ataşez de locuri ca ăsta.

Signora Albertini veni cu un castron de spaghetti aburinde şi o farfurie cu carne şi sos de roşii. îi lăsă se se servească singuri.

- Ei, priveşte, spuse Tim. Voiai lucruri simple? Iată! Vom mânca din acelaşi castron. Serveşte-te te rog. Nu te mai aştept. Mi-e o foame de lup.

Andrea ciuguli puţin, după care se mulţumi să bea un pahar de vin de ţară.

- Cred că e ultima oară când beau vin în timpul zilei. în combinaţie cu căldura, mă adoarme.

- Este normal să dormi în timpul zilei, pe căldurile astea. După-amiază o să mă duc prin oraş. Tu poţi să rămâi la han ca să despachetezi şi să te odihneşti.

- N-am nevoie de odihnă. Prefer să fac ceva constructiv. Pot să vin cu dumneavostră?

- Sigur, dar să-ţi iei şi carnetul de notiţe cu tine. Când am vizitat şantierul cu Tavani, am remarcat câteva lipsuri. Trebuie să le discut cu şeful lucrărilor. Dacă nu sunt atent, standardele pot să scadă şi n-aş vrea să se întâmple aşa ceva. E bine să discuţi din când în când cu muncitorii, ca să eviţi să se întâmple neplăceri. înainte de plecare vreau să arunc o privire peste planuri. în timpul ăsta tu poţi să faci o baie, sau să despachetezi.

- Vreţi să vă despachetez şi bagajul dumneavostră? întrebă Andrea amintindu-şi că Tim o angajase nu numai pe post de secretară, ci şi ca fată bună la toate.

- Drăguţ din partea ta, spuse el zâmbindu-i fermectător, încântat de propunere.

- Bine, spuse ea găsind greu să plece de lângă el, după ce obţinuse o asemenea victorie.

Era pentru prima dată când Tim Burnet-Wilde o recompensa cu un zâmbet atât de sincer.

în timp ce-i despacheta bagajele încercă să-şi amintească scopul iniţial pentru care se angajase la firma lui, pentru a-şi păstra mintea limpede.
După o jumătate de oră porniră cu maşina spre orăşel. Parcară sub un pin umbros şi îl căutară pe şeful de şantier. Acesta veni la ei imediat cum îi văzu.

- Vom face o mică inspecţie. Vrei să ne însoţeşti? o întrebă Tim.
- Da.
- Porţi o încălţăminte confortabilă?
- Da, spuse Andrea arătându-i pantofii fără toc pe care şi-i pusese, prevăzătoare.

Tim îi privi cu îndoială. Deşi erau nişte pantofi comozi, nu păreau suficient de solizi pentru drumul anevoios pe care îl aveau de străbătut prin şantier.
Pe şeful de şantier îl chema Roberto, era italian, dar vorbea destul de bine englezeşte. Făcură toţi trei un tur de şantier şi Tim analiză fiecare zid şi fundaţie.
La un moment dat, remarcă ceva în neregulă. Testă cu vârful pantofului rezistenţa unui zid şi acesta se fărâmiţă. îl întrebă pe Roberto ce compoziţie folosise şi-i ascultă scep-

tic explicaţiile. Se părea că amestecul era prea slab. Roberto îşi ceru scuze.

- Să sperăm că nu sunt prea multe greşeli asemănătoare, spuse dur Tim. Mortarul acesta este sub standardele comandate. Vreau să-l refaceţi.

Roberto protestă, pretinzând că nimeni nu va sesiza defectul.

- Nu permit ca proiectul meu să fie prost realizat, spuse Tim. Vreau să-l refaceţi.

Roberto se întoarse spre doi muncitori şi le spuse ceva într-o italiană rapidă, ştiind că Tim nu avea cum să-l înţeleagă. Unul dintre cei doi muncitori zâmbi, iar celălalt îi răspunse ceva cu o mină foarte serioasă.

- Bine, signor, spuse apoi Roberto. îl vom reface.

Tim dădu scurt din cap şi porniră mai departe. Roberto
părea grăbit să treacă uşor cu vederea peste anumite detalii. Dar Tim nu putea fi păcălit. Avea o experienţă în spate. Stia că italienii sunt mai delăsători, şi examină cu atenţie fiecare detaliu care i se părea sub standarde. La sfârşitul inspecţiei, Tim descoperise o serie de neregului pe care le dorea refăcute.

- O să-ţi las o copie cu toate detaliile pe care vreau să le refaci, îi spuse Tim lui Roberto. Să nu mă dezamăgeşti.

- Nu, signor.

Andrea copie toate notiţele pe care şi le luase în timpul inspecţiei şi i le înmână lui Tim.

- Bine, uite copia ta, spuse Tim. Nu vreau să întârziem prea mult cu lucrările. O să ne coste pe amândoi.

După ce şeful de şantier îşi luă la revedere de la ei şi plecă la muncă, Tim îi spuse Andreei:

- E greu să fii cu ochii-n patru. Dacă n-ai un şef de şantier în care să ai încredere, toată munca poate fi compromisă.
- Aveţi încredere în Roberto?
- Ar trebui să am. Este omul lui Tavani. Dar se pare că e cam delăsător. Ca toţi italienii. Sau nu se pricepe.
- Din câte am înţeles, cunoştea toate defectele lucrării, spuse Andrea.

Tim o privi tăios.
- Am uitat că înţelegi italiana. Ce a vorbit cu muncitorii?
- Roberto le-a spus că vreţi ca peretele acela să fie refăcut. I-a certat pentru neatenţie şi i-a sfătuit să-şi ascundă cât mai abil greşelile, pentru că aveţi un ochi de vultur şi, dacă mai descoperiţi şi alte defecte, vor fi nevoiţi să refacă totul, şi aşa vor pierde bani. Nu vreau să repet cum v-a făcut...
- îmi imaginez, spuse Tim gânditor. Trebuie să-i supraveghez cu mare atenţie. Dacă ar fi să las toată lucrarea pe mâna lui Roberto, ar ieşi de mântuială. Si reputaţia mea este în joc. Nu se poate să mă fac de râs, mai ales în faţa lui Tavani.

Tim rămase îngândurat câteva secunde, după care se întoarse spre Andrea şi spuse:
- Ti-am zis că mă vei ajuta foarte mult în Sardinia. Dar până acum nu mi-am dat seama cât de mult.
- Mă bucur că vă sunt de folos, spuse ea zâmbitoare.

Privirile lor se întâlniră. Ochii ei verzi străluciră răspunzând sclipirilor căprui ale ochilor lui Tim. Răceala lui se topi o clipă.

- Eşti o fată drăguţă, spuse el încet.
- Mulţumesc, domnule Burnet-Wilde.
- Spune-mi Tim. Burnet-Wilde e un nume prea lung. Te superi dacă o să-ţi spun Andrea?

Brusc, ochii lui se răciră, amintindu-şi parcă ceva.

- Mai trebuie să verific ceva. Du-te undeva, la umbră. O să vin să te iau în câteva minute.
- O să mă duc pe malul mării.
- Bine. Te găsesc mai târziu.

Andrea coborî pe un drum anevoios, plin de stânci colţuroase, care ducea drept spre mare. Malul mării era îngust şi apa era calmă, de culoarea smaraldului. Andrea se aşeză pe o stâncă albă, îşi scoase pantofii, şi-şi scufundă picioarele în apa răcoritoare. De aici nu putea să vadă vilele în construcţie. Nu se zărea decât hotelul, înălţându-se maiestuos, crescut parcă din stâncă. Restul peisajului era format din verdeaţă şi pini. Avea să fie un orăşel frumos.

Tim o găsi o jumătate de oră mai târziu, stând la soare, şi analizând nişte scoici cu forme ciudate, pe care le găsise pe plajă.

- Iartă-mă că am întârziat, spuse el.
- Nu face nimic. M-am simţit bine aici. îmi pare rău că n-am fost inspirată să-mi iau costumul de baie.

- Data viitoare. Am găsit nişte locuri mai izolate unde poţi să faci baie liniştită. Acum, hai să ne întoarcem la hotel. O să-ţi fac cinste cu o băutură. O meriţi.

Andrea îşi puse pantofii în picioare şi începu să înainteze pe creasta stâncilor. Tim o urmă la câţiva paşi în spate. La un moment dat, Andrea alunecă şi aproape căzu în apă. Se strădui cu greu să se ţină pe picioare. Tim o apucă uşor de cot, ajutând-o să-şi recapete echilibrul.

- Te simţi bine? întrebă el îngrijorat.
- Da, mulţumesc.
- Nu trebuia s-o luăm pe-aici. Este periculos. Hai, dă-mi mâna să te ajut.

Tim o apucă de mână şi nu-i mai dădu drumul până când ajunseră la maşină, în siguranţă.

- Hai, că ne-am descurcat, spuse Tim eliberându-i mâna captivă.

Intrară în maşină şi coborâră geamurile, pentru că interiorul se încinsese foarte tare. Apoi porniră spre albergo, conştienţi că relaţia lor se îmbunătăţise, căpătând un plus de sinceritate şi încredere.

Andrea se întrebă cum avea să afecteze noua dimensiune a relaţiei lor, hotărârea ei de răzbunare. Tim nu părea deloc bărbatul fără inimă care-şi bătuse joc de sentimentele surorii ei.

Ajungând la albergo, el o ajută să coboare din maşină şi spuse:

- Ai zece minute la dispoziţie ca să faci un duş. Te aştept pe terasă.

Signora Albertini îi întâmpină alergând şi ştergându-se de făină pe şorţ.
- Signor, spuse ea respirând agitat, v-a căutat signor Tavani.
- Mulţumesc. Andrea, întreab-o tu pe doamna Albertini în italiană ce voia signor Tavani de la mine.
După o scurtă discuţie cu signora Albertini, Andrea află că signor Tavani îl căutase pe Tim pentru a-l anunţa că a doua zi voia să facă o inspecţie în Porto Grazia şi să discute cu el nişte afaceri.

- Mă întreb ce mai vrea acum, spuse Tim gânditor. Andrea, roag-o tu pe signora să ne aducă nişte băuturi şi apoi, poţi să pleci.
Andrea făcu aşa cum îi spusese şi lipsi un sfert de oră. Când se întoarse pe terasă, Tim se ridică în picioare pentru a o întâmpina şi apoi, după ce ea se aşeză, se trânti la loc pe scaunul lui.
- Vinul ăsta alb şi rece e un excelent aperitiv, spuse Tim. Priveşte-i culoarea.
Andrea privi cu atenţie culoarea vinului, dar ea nu se pricepea la băuturi. Dădu din cap cu indiferenţă şi oftă mulţumită.
- Priveşte în jur, Andrea. Nu-i aşa că e minunat? Când mă gândesc la agitaţia din Bristol...
- Prefer să nu mă gândesc la aşa ceva, spuse ea luând o gură din vinul slab, rece şi aromat.
Nu voia să se gândească la Bristol, pentru că-şi amintea de Lucie, de părinţii ei şi de

Robin. Se simţea prea bine, şi asta o făcea să se simtă vinovată.

- O să plec în seara asta, spuse Tim pe neaşteptate. îmi pare rău, dar vei cina singură. Am de rezolvat o problemă urgentă.

Andrea se simţi dezamăgită, dar nu-l lăsă pe Tim să-şi dea seama.

- Nu face nimic, spuse ea. Nu trebuie să te scuzi. Am venit aici ca să lucrăm, nu?

- Mă bucur că vezi aşa lucrurile. S-ar putea să mai existe situaţii în care voi fi nevoit să te las singură. Nu putem fi legaţi unul de celălalt.

- Normal. Nu te mai simţi responsabil pentru mine.

- Mă voi simţi, în anumite limite. Dar aici, la Albertini, eşti în siguranţă.

- Am auzit că în Sardinia ar mai exista tâlhari... spuse Andrea aparent cu indiferenţă, încercând să-l provoace.

Tim izbucni în râs.

- Eu n-am întâlnit aşa ceva si sunt convins că nici tu nu vei avea parte de o asemenea întâlnire.

După ce terminară de băut vinul, Tim se scuză şi plecă să-şi rezolve problemele. După câteva minute, Andrea îi auzi motorul maşinii. Se întrebă unde trebuia să ajungă aşa de urgent. Avea bănuielile ei, dar refuză să-şi facă probleme.

Rămase singură în liniştea reconfortantă a după- amiezii. Tăcerea era din când în când întreruptă de zgomotele

vaselor de la bucătărie şi de vocea ascuţită a signorei Albertini.

Luă cina o jumătate de oră mai târziu, în micul restaurant amenajat în interiorul hanului. Era singură, dar se simţea bine. De afară se auzeau frânturi de conversaţie în italiană, într-un dialect pe care Andrea nu-l înţelgea. Signora Albertini îi spusese că la hanul lor se întâmpla poposească, pentru o carafă de vin, săteni sau diverşi drumeţi.

Andrea se întrebă ce putea să facă să-şi umple timpul. După ce termină de mâncat, se duse în camera ei şi aşternu pe o foaie de hârtie câteva impresii către părinţii ei. îi era greu să le scrie. Nu voia să-i mintă, dar nici nu se simţea în stare să le spună cât de bine se simţea.

Apoi se duse în curtea interioară, pe terasa din spatele hanului, departe de bărbaţii care se cam încinseseră la băutură şi vorbeau cam tare pentru starea ei de spirit. Se aşeză pe o bancă şi privi puzderia de stele.

Se făcuse târziu, dar Andrea tot n-ar fi intrat în han, când îl văzu pe Tim parcând maşina şi îndreptându-se spre ea, fără s-o vadă.

- Bună seara, spuse ea din întuneric speriindu-l.

- Sper că n-ai stat aici de când am plecat, spuse el râzând.

- Nu, zâmbi ea. Am mâncat, am scris o scrisoare pentru părinţii mei, şi am coborât să privesc stelele. Tocmai mă pregăteam să

mă duc să mă culc.

Andrea se ridică în picioare şi n-apucă să facă un pas înainte, că se împiedică de iedera crescută la întâmplare.

- Hei! râse Tim surprins, prinzând-o de braţ. Eşti cam nesigură pe picioarele tale. Vrei să te conduc?

- Nu, mulţumesc, zâmbi ea. Cred că sunt cam obosită. Noapte bună.

- Nu. E prea devreme să te culci. Hai să facem o mică plimbare. O să dormi mai bine după aceea.

Porniră pe cărare în linişte, spre ieşirea din curtea hanului. Se plimbară pe drumul de ţară, sub lumina lunii, înspirând parfumul florilor şi aerul răcoros şi proaspăt al nopţii. Tim îşi puse o mână pe după umerii ei şi Andrea nu protestă. Se simţea ţinută şi protejată de un frate mai mare. Atmosfera îi apropiase. Dar nu trebuia să uite că între ei nu exista decât o relaţie de patron-angajat. După cinci minute se întoarseră la han.

Tim mai rămase cu signora Albertini exersându-şi italiana şi Andrea se duse să se culce.

A doua zi de dimineaţă, când coborî pentru micul dejun, îl găsi pe Tim pe terasă, stând la masă preocupat, înconjurat de acte şi proiecte.

- După ce-mi termin micul dejun voi pleca pe teren, o întâmpină el cu un aer profesional. O să-ţi las ceva treabă de făcut. O să-ţi aduc o maşină de scris aici,

pe terasă. Poţi lucra liniştită aici, dacă vrei. Nimeni nu foloseşte terasa asta, am discutat cu signora Albertini şi n-are nimic împotrivă. Vreau să trimiţi scrisori de confirmare pentru comenzile astea. Vreau să-mi procuri broşuri detaliate de la firmele de distribuţie. Apoi... A! Trebuie să-ţi dictez nişte scrisori. Să nu uit. Mai bine le scrii acum, dacă nu ţi-e prea foame.

- Nici o problemă.

După o jumatate de oră, Tim termină de dictat scrisorile şi se ridică de la masă.

- Enrico va veni astăzi. Nu ştiu când... Dimineaţă sau după-amiază. S-ar putea să cinăm împreună aici. Mai e ceva?

- Da. Dacă am vreo problemă, unde te pot găsi?

Tim îi lăsă un număr de telefon şi plecă grăbit, luându-şi la revedere.

Andrea îşi termină de mâncat micul dejun şi, după ce signora Albertini îi luă farfuriile din faţă şi şterse firimiturile de pe masă, se apucă de lucru.

Pe la amiază se opri să bea o cafea, realizând cât de repede trecuse timpul. Era plăcut să lucreze afară. Signora Albertini o întrebă dacă voia să ia masa. Andrea nu ştia dacă Tim şi signor Tavani aveau să vină până la prânz, dar se hotărî să-i aştepte.

Se opri din lucru şi se duse în camera ei ca să se machieze şi să se îmbrace într-o rochie mai frumoasă. Când se întoarse, se apucă din nou de lucru. Dar nu trecu mult şi auzi vocile celor doi bărbaţi pe care-i aştepta, salutând-o de la intrare.

-Buon giorno! strigă jovial signor Tavani. La bella signorina!

Andrea zâmbi şi-i întinse mâna.

- Buon giorno, spuse ea.

- Sper că nu ne-ai aşteptat, zise Tim.

- Ar fi fost nepoliticos din parte mea să n-o fac, spuse Andrea.

- Foarte bine! Excelent! se bucură Tavani. Vom lua prânzul împreună.

Signora Albertini luă maşina de scris de pe masă şi aduse tacâmuri, farfurii şi o faţă de masă albă.

- Astăzi nu vom discuta afaceri, spuse Tavani. Sune-mi, signorina, cum ţi se pare insula?

Si aşa porniră o discuţie degajată, într-o frumoasă după- amiază de primăvară. La un moment dat, Tavani spuse adresându-i-se lui Tim:

- Vei vedea când vei veni la Atena.

Andrea îl privi pe Tim cu surprindere. Era prima oară când afla că Tim avea să plece la Atena. El îi remarcă expresia uimită şi explică:

- Enrico îmi face reclamă. M-a recomandat unei doamne din Atena, căreia îi voi proiecta o vilă. S-ar putea să lipsesc două-trei zile.

- Vei sta pe iahtul meu, sper, zise Tavani.

- Mi-ar face mare plăcere, zâmbi Tim.

- Ei, atunci eşti invitatul meu. Francesca nu m-ar ierta dacă ar afla că te-am lăsat să te cazezi într-un hotel orecare

din Atena. Acum e în Corfu, dar când vei veni, va fi la Atena.

- Ţii vreo petrecere la bord?

- Una mică. Familia Donaldson, dacă-i ştii. Sunt nişte prieteni din State. Si señor şi señora Gonzales din America

de Sud, care sunt împreună cu fiul lor, Carlos. Mai e şi un văr de-al meu, cu soţia lui, care trăiesc în Genova. Cred că e cea mai plicticoasă petrecere pe care am dat-o vreodată. Dar, uneori, în scop de afaceri, trebuie să suportăm oameni care ne sunt nesuferiţi, spuse Tavani, privind-o pe Andrea şi ridicând din umeri.

- Dar puteţi să-i evitaţi ori de câte ori aveţi ocazia, remarcă Andrea.

- Este adevărat. De data asta am plecat sub pretextul unei afaceri cu cineva de la Roma. Aş fi putut rezolva problema şi prin telefon, dar am preferat să evadez. Să-ţi spun adevărul, signorina dragă, am preferat să vin să te văd pe tine.

- Mă tem că mă flataţi, spuse Andrea înroşindu-se.

- O, nu! Ăsta-i adevărul. Jur! Apropo. Ce vei face cât timp Tim va fi plecat la Atena?

- O să închiriez o maşină şi voi explora insula. Aş vrea să ajung şi prin nord, să vizitez Porto Cervo.

- Ca să faci o comparaţie?

- Da. Aş vrea să văd şi Capo Caccia. Mă interesează felul în care au evoluat aceste oraşe de vacanţă.

- Si vrei să călătoreşti singură?

- Desigur. Nu cunosc pe nimeni în Sardinia.

Signor Tavani scutură din cap.

- O să te simţi foarte singură. Si nu vei fi deloc în siguranţă. Stiu eu cum sunt italienii când văd o fată frumoasă. O să încerce să te agaţe. Cred c-ar fi mai bine să mergi la Atena cu Tim. Ce spui, Tim? Am dreptate?

- Nu ştiu, Enrico, nu pot s-o invit pe domnişoara Hope pe iaht, fără acordul tău.

- Atunci, signorina, eşti invitata mea, spuse Tavani întor- cându-se spre Andrea cu un zâmbet larg. Vei fi o pată de culoare printre oamenii aceia plicticoşi de pe iahtul meu. Si Francesca o să se bucure să se împrietenească cu tine.

Tim îi aruncă Andreei un zâmbet plin de îndoieli. La ce se gândea? Francesca nu avea să se bucure de prezenţa ei?

- Depind de şeful meu, zâmbi ea. Din partea mea, accept cu mare plăcere.

- Eu n-am nimic de obiectat, ridică Tim mâinile în aer, în semn de predare.

- Vă mulţumesc, domnule Tavani.

- De ce eşti atât de formală? Ai văzut că Tim îmi spune Enrico. Nu te sfii să-mi spui pe nume. La urma urmei, vom dormi pe acelaşi iaht, spuse signor Tavani şi izbucni într-un râs contagios.

- Atunci, îţi mulţumesc, Enrico, spuse Andrea înroşindu-se.

Tim îi privea încruntat pe sub sprâncene.

Era evident că nu-i convenea ceva. Dar ce? I se părea că Andrea se purta prea familiar? Signora Albertini veni cu mâncarea şi-i spuse lui Tim că îl caută la telefon şeful de şantier, Roberto. Tim îi lăsă pe Enrico şi pe Andrea singuri.

Andrea îi turnă lui Tavani cafea.

- Doreşti zahăr... Enrico?

- Nu, Andrea. Andrea! Ce nume frumos ai! Italienesc. Ţi se potriveşte.

- Nu mă mai flata, spuse Andrea zâmbind.

- Nu mă pot abţine. Si nu te flatez. Spun adevărul. De mult timp n-am mai avut de-a face în călătoriile mele de

afaceri cu o tânără aşa de frumoasă şi încântătoare. Pentru tine am venit azi, aici.

- Serios? întrebă Andrea neîncrezătoare.

- Foarte serios. Nu era neapărat necesar să vin. Am încredere în arhitecul meu. I-aş fi putut spune lui Tim prin telefon despre doamna din Atena, care vrea să-l angajeze pentru serviciile lui. Dar voiam să mă conving că imaginaţia nu-mi joacă feste. Nu pot să cred că ochii tăi strălucesc aşa de misterios şi zâmbetul tău este atât de cald! Dar acum m-am convins. Vezi? Până la urmă am reușit să te conving să vii acolo unde te pot vedea mai des.

- Dar nu voi sta pe iaht decât două-trei zile.

- Vom vedea, che sera, sera....

Enrico îşi duse ceaşca la gură şi atinse

senzual buza de porţelan, aruncându-i Andreei priviri pline de înţelesuri.

Tim reveni, se aşeză la masă, şi îşi puse două cuburi de zahăr în ceaşcă amestecând absent cu linguriţa.

- Ai încredere în Roberto, Enrico? întrebă Tim la un moment dat.

- Da. Am toate motivele. L-am folosit şi-n alte dăţi şi nu m-a dezamăgit. Dar de ce mă întrebi?

- Mi se pare că încearcă să ne tragă în piept. Nu foloseşte tot materialul pe care i-l pun la dispoziţie, greşeşte compoziţia...

- Greşeşte compoziţia? Se mai întâmplă. Poate o face neintenţionat.

- Stiu, dar i-am spus să aibă grijă pe viitor, şi se pare că persistă în greşeală. Prejudiciază tot proiectul.

- Poftim? spuse Enrico ridicând tonul. Andrea privi transformarea italianului romantic într-unul neîndurător.

- Nu te înfierbânta, Enrico, spuse Tim încercând să aplaneze conflictul. Sper că motivul este că sunt eu prea exigent. O să mai discut cu Roberto. Voiam doar să ştiu dacă ai încredere în el.

- întotdeauna am avut. Dar voi discuta personal cu el.

- Dumnezeule! Nu! Lasă-l în pace, te rog! Cred că pot rezolva şi singur situaţia.

- Cum crezi, spuse Enrico îngândurat, privindu-şi ceasul. Trebuie să plec. Mă conduci înapoi, Tim?

- Sigur, spuse acesta ridicându-se în

picioare.
- Signorina, arrividerci! spuse Enrico întorcându-se spre Andrea, care-i privea pe cei doi bărbaţi îngrijorată. Abia aştept să ne revedem, spuse el cu ochi sclipitori, plini de promisiuni.
Andrea îi privi îndepărtându-se, visătoare. Ei, ei! Ce voia să însemne comportamentul lui Enrico? Bărbatul acela era într-adevăr frumos, impunător, avea stil şi maniere, dar cum se făcea că, fiind aşa bogat, nu-şi găsise o femeie din clasa lui socială, şi se uita la secretara lui Tim?
Dar ce mai conta? Era în Sardinia, într-un loc exotic, şi trebuia să profite din plin şi să-şi trăiască clipa. Abia aştepta să vadă cum aveau să decurgă evenimentele la bordul iahtului.
Che sera, sera, ce va fi, va fi!

Capitolul 4

Iahtul ancorase la o distanţă considerabilă de ţărm, strălucind alb pe marea azurie. Chiar şi Andrea, care nu cunoştea prea multe iahturi de lux, putea să-i aprecieze liniile elegante. Oamenii de pe chei, o priveau pe Andrea cu admiraţie, şi se întoarseră să-i urmărească pe Tim şi Enrico, care o ajutau să coboare în ambarcaţia care avea să-i ducă pe iaht.

Andrea era din ce în ce mai emoţionată. Enrico îi spusese că petrecerea de pe iaht era plictisitoare. Dar poate că numai pentru el. Andrea abia aştepta s-o

cunoască pe Francesca, unica fiică a magnatului, o marfă preţioasă la bursa căsătoriilor, şi pe ceilalţi oaspeţi - cu siguranţă nişte personalităţi.

Invitaţii îi aşteptau pe puntea mobilată elegant, sub soarele generos, îmbrăcaţi în costume lejere şi colorate, dar foarte scumpe. Enrico o prezentă pe Andrea invitaţilor.

în timp ce se plimba printre aceştia, Andrea remarcase cu coada ochiului o prezenţă feminină blondă, care pusese monopol pe Tim imediat ce acesta urcase pe punte.

îşi dădu seama că ea era Francesa, încă dinainte să-i fie prezentată.

- Cred că abia aşteptaţi să vă schimbaţi de hainele astea formale, le spuse Francesca privindu-l mai mult pe Tim. Dar mai întâi aş vrea să ciocnim un pahar.

Andrea se plimbă mai departe printre invitaţi, împreună cu Enrico, iar Francesca îl trase pe Tim pe o banchetă cu perne moi, şi-i puse în mână un pahar cu băutură. Deşi îmbrăcat în haine "formale", Tim arăta foarte natural şi degajat printre oamenii aceia bogaţi.

Enrico o servi pe Andrea cu un Martini şi o prezentă familiei Donaldson din Genova. în timp ce discuta generalităţi cu noile cunoştinţe, Andrea prinse o frântură din conversaţia lui Tim cu Francesca.

- Eşti din ce în ce mai frumoasă, dragă,

spuse Tim zâmbind leneş, relaxat, ca şi cum tot iahtul ar fi fost numai al lui.

- Vai, eşti drăguţ, spuse Francesca punându-şi o mână plină de inele de aur pe pieptul lui.

Francesca era o fată frumoasă. Andreei i se părea ciudat că, fiind italiancă, Francesca era blondă. Probabil că era vopsită, dar avea tenul atât de deschis, încât părea naturală. Peste un bikini bleu, purta o rochie transparentă de voal, descheiată până sus, pe picior, şi foarte decoltată. Si avea un zâmbet fermecător, dezvelind două şiruri de dinţi strălucitor de albi.

Andrea îşi întoarse atenţia spre familia Gonzales, care tocmai ieşise pe punte, special ca să facă cunoştinţă cu ea. Enrico era gazda perfectă, făcându-i pe toţi să se simtă bine, asigurându-se că nimănui nu-i lipseşte nimic.

Donaldsonii aveau în jur de şaizeci de ani şi erau foarte vorbăreţi. Familia Gonzales era mai tânără. Amândoi aveau în jur de patruzeci de ani, iar fiul lor, Carlos, paisprezece. Ambele familii erau extrem de bogate şi se vedea că nu duc lipsă de nimic.

Enrico îi spuse Francescăi să-l cheme pe Tim, ca să le arate camerele unde aveau să doarmă. Fancesca dădu din mână plictisită şi spuse:

- Arată-i tu camera, domnişoarei Hope.

O să-i arăt eu mai târziu lui Tim camera lui. Avem ceva important de discutat acum. Te rog, nu ne mai deranja.

Enrico o conduse pe Andrea spre camera ei, care era de fapt o cabină minusculă, dar deosebit de elegantă, ca o bijuterie.

- Sper să nu-ţi lipsească nimic, spuse Enrico. Nu-i cine ştie ce, dar e foarte confortabilă. Dacă ai nevoie de ceva, apasă pe soneria asta.

- Mulţumesc. Nu cred că va fi cazul.

Enrico nu plecă. Rămase câteva clipe, privind-o serios.

- Sunt foarte fericit, Andrea, că ai acceptat să vii pe Grazia. Sper să fie prima oară din multe alte ocazii.

- Eşti prea bun, spuse Andrea,copleşită de intensitatea privirii lui.

- Sper ca şi tu să fii bună cu mine. Apoi zâmbi brusc. Acum te las să te schimbi. Te aşteptăm la masă.

Andrea rămase în picioare şi privi în jurul ei, prin cabină. Nu era obişnuită cu un mobilier atât de luxos. Toul era decorat în alb şi auriu. Mult auriu. Dulapurile aveau mânere aurite, mica baie avea robinete aurite, pătura de pe pat era brodată cu fir auriu. Singura pată de culoare era buchetul de orhidee de pe măsuţa de lângă pat. Oare toţi oaspeţii de pe Grazia beneficiau de acelaşi confort?

Grazia. Enrico trebuie să-şi fi iubit mult soţia, dacă botezase orăşelul de vacanţă şi iahtulcu numele ei. Din cauza asta oare nu se recăsătorise? Si ce se aştepta de la ea? Cum adică să fie bună cu el?

îşi desfăcu micul bagaj, privind îngrijorată hainele pe care şi le luase cu ea. Ce să poarte la masă? Alese o rochie simplă, lejeră, de culoare bej şi-şi puse în picioare o pereche de sandale aurii.

Când se întoarse pe punte, toată lumea se aşezase la masa întinsă într-un loc umbrit. Doar Tim se schimbase, în rest, invitaţii erau îmbrăcaţi la fel cum îi cunoscuse.

Andrea se aşeză lângă Enrico, pe singurul loc rămas liber la masă. Tim era încadrat de Francesca şi de familia Gonzales. Discuţia generală se purta în engleză, pentru că Tim nu vorbea bine italieneşte. Familia Gonzales nu vorbea prea bine englezeşte şi amândoi făceau eforturi să înţeleagă ce spunea Tim. Dar nimăni nu părea să-i pese de stânjeneala lor. Doar Andrea îi privea cu milă. Se întrebă dacă nu cumva membrii familiei Gonzales erau nişte rude mai sărace.

Toată lumea era surprinsă de atenţia pe care i-o arăta Enrico secretarei lui Tim. Dar, din politeţe şi respect pen-

tru Tavani, toţi se prefăceau că nu observă.

Doar Francesca le mai arunca priviri tăioase, în rarele momente în care nu era prea prinsă în discuţia cu Tim.

Chelnerii păreau să răspundă prompt oricărui gest făcut de Enrico. Ori Enrico era foarte autoritar, ori îi ştiau toţi de frică. După masă, în timp ce-şi beau cafelele, Enrico spuse:

- Francesca, eu trebuie să mă duc cu Tim în oraş, să ne întâlnim cu Kyria Zoupanos. Vreau să ai tu grijă să nu-i lipsească nimic Andreei. Te superi?

Francesca ridică din sprâncenele închise la culoare, mirată de cererea tatălui ei. Niciodată nu fusese obligată să aibă grijă de secretare, sau oameni dintr-o categorie socială inferiori ei.

- Dar, dragă, protestă ea, am treburi mai importante.

- Nimic nu este mai important pentru mine, Francesca, spuse Enrico pe un ton jos, dar ameninţător.

Nimeni nu păru să remarce tonul lui Enrico, dar Francesca, după ce-şi privi cu atenţie tatăl, se înmuie.

- Bine, cum vrei tu, papa.

Enrico zâmbi relaxat.

- Perfect. O vom lua pe Andrea altă dată cu noi. Astăzi cred că este prea obosită ca să ne însoţească.

- Nu e nevoie ca signorina Tavani să-şi strice planurile din cauza mea. Mă descurc singură.

- Nu, nu, protestă Enrico, şi aşa

rămase.

După ce Tim şi Enrico plecară, familia Gonzales se duse să-şi facă siesta. Carlos îi rugă pe părinţii lui să-l lase să plece şi el la Atena. Aşa că, în ultima clipă, copilul plecă de pe iaht.

Pe punte mai rămăseseră Franco cu Doretta Gonzales, care se bronzau, şi Francesca cu Andrea, care discutau despre diverse persoane celebre din Anglia. Majoritatea cunoştinţelor Francescăi nu-i erau familiare Andreei. Aşa că se plictisiră repede.

- Te rog, spuse Andrea. Nu te simţi legată de mine. Vezi-ţi de treburile tale. Eu o să rămân pe punte şi o să citesc ceva.
- Dacă nu te deranjează...
- Fii liniştită.
- Voiam să te întreb... De cât timp lucrezi pentru Tim?
- De câteva săptămâni.
- Si familia ta este de acord cu această călătorie?
- Sunt destul de mare să am grijă de mine singură.
- Dar, logodnicul tău?
- Nu sunt logodită.
- Nu pot să cred. Trebuie să ai un prieten serios.
- Am un prieten, admise Andrea. Dar este plecat la New York. Eu am fost de acord cu plecarea lui, aşa că n-are ce să-mi reproşeze.

- Nu ştiu... Bărbaţii sunt altfel. Ei pot face anumite lucruri pe care noi, femeile, nu le putem face, spuse Francesca înviorată brusc. Ei, dacă spui că te descurci singură...

- Da, da.

Francesca plecă prompt. Andrea deschise cartea pe care şi-o luase cu ea, dar nu se apucă imediat de citit. Privi marea, bucurându-se de foşnetul valurilor şi ţipătul pescăruşilor. Nimic nu tulbura pacea înconjurătoare.

Andrea bănui că Doretta şi Franco adormiseră, pentru că stăteau nemişcaţi pe şezlonguri, cu ochii închişi, unşi cu ulei de plajă.

După un timp, Andrea se întinse confortabil pe şezlong şi începu să citească. Minutele se târau leneş. Personalul iahtului, bine pregătit, nu-şi făcea deloc simţită prezenţa.

La un moment dat, Andrea îi simţi în spate pe Franco şi Doretta mişcându-se.

- Orăşelul acela, Porto Grazia, spuse Doretta în italiană, cum o fi ieşit? Crezi că putem să scoatem şi noi un apartament de la Enrico?

- Slabe şanse, spuse Franco leneş.

- De ce nu? Se poate lipsi de un apartament dintr-un oraş întreg, cât are. Poate fi generos cu noi.

- Când îi convine. Când vrea ceva în

schimb. Dodo, Enrico n-a ajuns unde este prin generozitate.

- Dar ne-a invitat în croazieră...

- La o petrecere plictisitoare. Vrea să-şi spele conştiinţa. Nu vezi că nu ştie cum să mai fugă de pe iaht? Si-a recăpătat dispoziţia, acum, că i-a adus aici şi pe Tim şi pe secretara lui drăguţă.

Andrea îşi dădu seama că Franco şi Doretta nu ştiau că ea cunoştea italiana. Ar fi trebuit să-i avertizeze, ca să nu comită vreo indiscreţie. înainte să apuce să se gândească cum să procedeze, Doretta vorbi din nou:

- Povestea asta cu Grazia mă amuză teribil. Mă întreb de ce şi-a numit iahtul şi oraşul după soţia care la plictisit atâta.

- Dodo, ştii că Grazia n-a fost mereu plictisitoare. La începutul căsniciei lor era o femeie foarte plăcută.

- Dar mă întreb de ce Enrico a ţinut la numele ei?

- Draga mea, nu fi prostuţă. Nu-ţi dai seama că asta-i îmbunătăţeşte imaginea? Toată lumea este impresionată de fidelitatea de care dă dovadă Enrico, spuse Franco şi izbucni în râs.

Andrea se hotărî să facă ceva înainte ca Doretta şi Franco să mai comită vreo indiscreţie. Se prefăcu că scapă cartea din mâini şi aceasta căzu pe punte cu o bufnitură, făcându-i pe cei doi atenţi la ea.

Doretta îşi puse un deget la buze şi Franco clătină din cap îngrijorat. Andrea se prefăcu adormită. Cei doi tăcură o vreme.

Andrea se relaxă şi închise ochii, dar mintea îi rămase trează. Cât din ceea ce vorbiseră Franco şi Doretta era adevăr, şi cât invidie răutăcioasă? Era clar că voiau să scoată ceva de la Enrico. Se hotărî să nu se lase impresionată negativ de discuţia lor. Avea să-şi facă propria părere.

Familia Donaldson apăru după câteva minute, comandându-le chelnerilor o cafea. Franco şi Doretta se ridicară de pe şezlonguri şi-i întâmpinară pe cei doi.

Andrea se ridică şi ea de pe şezlong şi comandă chelnerului în italiană un ceai. Doretta şi Franco îşi aruncară priviri speriate.

- Ce-aţi făcut domnişoară în după-amiaza asta? o întrebă Franco într-o engleză stricată.

- Am aţipit pe punte. Voiam să citesc, dar m-a moleşit soarele. Nu sunt obişnuită cu atâta căldură.

Spera că aşa avea să le mai liniştească celor doi conştiinţele, şi pe viitor aveau să fie mai atenţi când şi faţă de cine vorbesc prea mult.

- Aţi aţipit pentru că eraţi obosită, spuse domnul Donaldson înţelegător. V-aţi trezit devreme astăzi. Noi, la vârsta noastră, explică el referindu-se la el şi soţia

lui, nu ne mai putem lipsi de siestă. Si voi doi, spuse el privind familia Gonzales, văd că v-aţi prăjit bine. Aţi stat toată ziua la soare? Nu e bine. Soarele ăsta...

Domnul Donaldson începu să le ţină la toţi trei o lecţie de sănătate şi restul zilei se scurse destul de repede şi plăcut.

Spre seară, înainte de cină, apăru şi Tim împreună cu Enrico şi Carlos. Atmosfera se învioră pe punte, în aşteptarea aperitivelor. Tim şi Enrico păreau în vervă şi transmiteau celor din jur o dispoziţie veselă.

- Tipul ăsta, spuse Enrico punându-şi o mână pe umărul lui Tim, are un succes nebun. Dacă n-a convins-o pe Alexandra Zoupanos să-şi facă o vilă scumpă, eu nu sunt Enrico Tavani, zile el, privind-o pe Andrea. Ai un şef descurcăreţ, cara.

- V-am simţit lipsa, interveni Francesca, apropiindu-se de Tim. Uite, ţi-am pregătit o băutură. Spune-mi, cum ţi se pare? îl monopoliză ea.

-A avut grijă de tine Francesca? o întreb Enrico pe Andrea.

- Mi-e teamă că am adormit şi n-a mai fost nevoie să-mi ţină companie.

- Si acum eşti refăcută. Perfect, spus Enrico bătând din palme. Noi nu ne mai schimbăm. Cred că ne e foame tuturor. După ce bem aperitivele, ne aşezăm la masă.

Deşi afară nu se răcorise, bătea vântul, aşa că cinară în interiorul iahtului.

Francesca se îmbrăcase într-o rochie fluidă, albă, care-i reliefa trupul frumos. Tim era îmbătat de

succesul pe care-l avusese cu doamna Zoupanos şi-i spunea glume Francescăi, făcând-o să râdă cu gura până la urechi. Andrea nu auzea ce vorbeau ei doi, dar se vedea clar că se simţeau excelent împreună. Probabil că acesta era Tim de care se îndrăgostise Lucie.

Andrea se întrebă de ce oare acesta nu-şi încercase farmecele şi pe ea. Probabil că era atras doar de blondele ingenue. Andrea, fiind brunetă, n-avea nici o şansă să-l înveţe minte pe Tim Burnet-Wilde.

în seara aceea, luă loc la masă între domnul Donaldson şi Carlos, făcând o conversaţie politicoasă şi plicticoasă. Dar nimic n-o putea plictisi cu adevărat. Se afla pe un iaht luxos, plin de tablouri impresioniste şi mobilier unicat, aşa că nu avea de ce să se plângă.

După cină, Enrico îi întrebă pe invitaţi dacă nu voiau să meargă pe ţărm, la un club sau la o discotecă.

- Ce spui, Tim? întrebă Francesca.

- Voiam s-o rog pe Andrea să mă ajute cu nişte scrisori, protestă Tim.

- Obiectez cu vehemenţă, spuse Enrico. La ora asta vrei să chinuieşti fata? Eşti inuman, dragul meu. Te înţeleg că eşti obsedat de muncă, dar ce vină are biata

copilă? Las-o să se bucure de libertate, măcar serile.

- Si eu mă opun, spuse Francesca sorbindu-l din priviri pe Tim.

Andrea îl privi pe Tim intrigată, iar acesta ridică din umeri.

- Cum vreţi, spuse el. Pot s-o las şi pe mâine dimineaţă, dacă insisaţi. Dar mâine după-amiază mă întâlnesc cu doamna Zoupanos şi trebuie neapărat să-i prezint câteva idei.

Andrea era de acord cu el. Stia cât de implicat era Tim în munca lui şi-i înţelegea graba.

Puţin mai târziu, îi privi pe Francesca şi pe Tim plecând de pe iaht împreună. Formau un cuplu elegant. Ea era blondă şi îmbrăcată în alb, arătând ca o zeiţă greacă, şi el era brunet, bronzat şi îmbrăcat într-un costum negru, arătând ca un zeu puternic.

Enrico o chemă pe Andrea pe punte. Erau doar ei doi. Se sprijiniră de balustradă şi priviră apa în care se reflectau luminiţele sărbătoreşti ale iahtului.

- Enrico, spuse Andrea rupând tăcerea.
- Da, Andrea?
- Trebuie să mă laşi să lucrez.
- Dar stai aici numai două-trei zile. Trebuie să te relaxezi. Este un fel de vacanţă pentru tine.
- Nu pot să mă simt în vacanţă. Nu-mi permit. Am venit aici ca să muncesc.

- Voi face un compromis. Mâine dimineaţă te las să munceşti împreună cu Tim, dar după-amiază, eşti a mea. Vom merge într-o mică expediţie pe ţărm.

- Minunat!

- Ce preferi? întrebă el. Vrei să vezi Atena? Sau vrei să faci plajă şi să înoţi?

- Ar trebui să vizitez Atena, cât mi se oferă ocazia.

- Asta înseamnă că ai prefera să înoţi şi să faci plajă. Nu-i aşa? zâmbi Tavani. Vom vedea cum va fi ziua de mâine.

Ziua se dovedi a fi la fel de însorită şi de călduroasă ca toate zilele precedente. Andrea lucră toată dimineaţa împreună cu Tim, într-o cabină liberă.

Pe la ora zece, Francesa intră peste ei, întrebându-i dacă vor nişte răcoritoare.

- Intră, Francesca, intră. Eşti o apariţie încântătoare pentru ochii mei, spuse Tim când o văzu.

Andrea rămase scufundată între acte şi hârtii, în timp ce Tim făcea conversaţie cu Francesca, iar acesta părea mai relaxată. Probabil că n-o mai considera pe Andrea o rivală.

După-amiază, toată lumea, cu excepţia familiei Donaldson, se duse pe ţărm. Barca cu motor se întoarse să-i ia pe Enrico şi Andrea.

Andrea, pregătită de plajă, ieşi pe punte şi constată cu surprindere că Enrico

avea să conducă barca. Navigară preţ de-un ceas, de-a lungul ţărmului, privind panorama.

Enrico opri barca lângă o plajă izolată. Andrea îşi dădu seama că este o plajă particulară, care probabil îi aparţinea lui Enrico. într-un loc mai retras, exista o construcţie de lemn, formată dintr-o baie, o cameră de odihnă şi un depozit. Italianul legă barca cu motor şi o ajută pe Andrea să coboare, cărând el bagajele.

- Este a ta, Enrico?

- Nu. Aparţine unor prieteni, care nu se vor supăra dacă o să profităm de ea câteva ore. Vrei să înoţi acum, sau peferi să faci plajă?

- Am îngheţat în barcă. Aş vrea să mă încălzezc puţin la soare.

îşi întinseră prosoapele pe plajă şi se dezbrăcară, rămânând în costume de baie. Andrea scoase din geanta ei de paie o loţiune de plajă şi începu să se ungă pe corp, pentru a se proteja de razele fierbinţi ale soarelui.

- Ce piele frumoasă ai, remarcă Enrico. Atât de albă şi de fină...

- Nu prea am ocazia să fac plajă la Londra.

- Dar îmi place aşa. Ai o piele atât de albă şi un păr atât de adorabil.

- Toţi invitaţii tăi sunt bronzaţi şi eu mă simt prost, aşa cum sunt, albă ca

brânza.
- Nu te expune prea mult razelor de soare, o sfătui el. S-ar putea să te arzi, sau, Doamne fereşte, să faci o inso- laţie.
Andrea se întinse pe spate şi se încălzi destul de repede. Apoi se întoarse pe burtă.
- Vrei să te ung eu cu cremă pe spate? îi propuse Enrico.
- Da, mulţumesc.
Andrea îşi încrucişă braţele sub bărbie şi închise ochii, bucurându-se de masajul relaxant pe care i-l făceau mâinile experte ale lui Enrico.
- Mulţumesc, spuse ea la un moment dat, dându-şi seama că se lăsase pradă plăcerii, iar mâinile lui întârziau prea mult pe spatele ei.
- Cu plăcere, cara.
Apoi se ridică de pe prosop şi intră în mare.
Andrea aproape adormise, când Enrico o stropi pe spate.
- Ah! strigă ea înfiorată de stropii reci.
- Ai stat destul la soare, Andrea. Hai să faci o baie. Stii ce caldă e apa?
Ea se întoarse cu faţa şi Enrico îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice de pe prosop.
Si, fără să-i dea drumul la mână, o conduse spre valurile care se spărgeau de ţărm.

- Doamne! se cutremură ea înfiorată atingând cu vârful piciorului apa. Ce rece e!
- Nu e rece. Ţi se pare. Ai stat prea mult

la soare.
- Ai dreptate, spuse ea curajoasă şi se aruncă în valuri.
înotară împreună, plutiră, se stropiră cu apă, se jucară,
se scufundară după scoici, pe scurt, se simţiră bine. După o jumătate de oră, gâfâind obosiţi, se întoarseră pe plajă şi se trântiră pe prosoape râzând. După ce se uscară sub razele dogoritoare, Enrico se ridică în picioare şi spuse:
- Gata. Ajunge cu soarele pe ziua de azi. S-ar putea să te doară capul mai târziu.
- Vreau să fac un duş, ca să-mi scot sarea din păr, spuse Andrea.
Enrico îi arătă duşul, aflat într-o cabină mică de lemn,
lângă căsuţă. Andrea se spălă repede, înfiorată de apa duşului, care i se părea şi mai rece.
Când ieşi, Enrico o întâmpină cu un prosop desfăcut şi o cuprinse în braţe. Andrea se întoarse spre el cu buzele vinete tremurând de frig, şi picături de apă scurgându-i-se din păr, de-a lungul obrajilor.
Enrico îi cupinse obrajii în palme şi zâmbi fermecător. îi sărută ochii umezi, obrajii, buzele, cu atâta tandreţe, încât Andreei îi fu imposibil să protesteze. Apoi, la fel de blând cum o cuprinsese, Enrico o eliberă. Andrea se retrase doi paşi înapoi şi începu să-şi şteargă părul. O privi câteva momente, după care se băgă şi el sub duş.
- E timpul să bem ceva rece, spuse

Enrico după ce se uscă, aşezându-se lânga Andrea, pe veranda casei, deschizând o ladă frigorifică. Ce vrei? Un Martini sau un suc de fructe?

- Un suc de fructe.

Enrico îi întinse un pahar şi-i turnă un amestec de sucuri de fructe.

- Mmm, delicios, spuse ea luând o înghiţitură. Din ce e făcut?
- Este o variantă personală a punciului Planter's. Poftim ceva de ronţăit.
- Pâine prăjită cu caviar? Minunat! Mă răsfeţi. Sunt înfometată, dar nu cred că icrele negre îmi vor ţine de foame. îmi vor face şi mai multă poftă de mâncare.
- Uite, mai am pateu de ficat şi file de somon afumat.
- îmi oferi un adevărat festin.
- Clipele petrecute alături de tine sunt pentru mine un adevărat festin, Andrea.
- Dar vor tece repede.
- Nu se ştie, spuse Enrico misterios. Poate vom petrece mai mult timp împreună.
- Nu văd cum, Enrico. Sunt angajata lui Tim. îmi place slujba pe care mi-a oferit-o. Si tu eşti la fel de ocupat ca şi mine.
- Cara mia, sunt la vârsta la care fac ce-mi pofteşte inima. Muncesc pentru că-mi place. Dacă mi-ar plăcea altceva mai

mult, n-aş ezita să fac acel lucru. Dacă cineva are nevoie de mine, să mă caute, sau să mă aştepte. Dacă eu vreau să-mi fac timp pentru tine, îmi fac.

- Eşti un om norocos, Enrico. Si foarte bogat.
- Am muncit mult pentru a-mi aduna averea.
- Dar eu n-am averea ta şi trebuie să muncesc, ca să-mi câştig existenţa.

- Nu eşti obligată să faci asta.
- Dar îmi place ceea ce fac.
- Sunt sigur că Tim te va înţelege, spuse Enrico atât de încrezător în sine, încât Andrea tăcu.

Dar ce se întâmpla oare, dacă cineva îl refuza? De ce era în stare Tavani?

- Ai devenit serioasă, Andrea. Ce s-a întâmplat? Ţii la Tim?
- La Tim? Normal. Este şeful meu.
- Dar îţi place de el, cara?
- Cred că da. La început nu-mi plăcea, dar mi-am dat seama că este un om serios, muncitor.
- Mă refeream la altceva.
- Nu mă interesează din alte puncte de vedere.
- Andrea, dar pe mine cum mă vezi? Ca pe un bătrân în călduri?
- Dumnezeule! Nu! exclamă Andrea sincer, izbucnind în râs. Ce idei îţi vin!
- Am patruzeci şi şase de ani...

- Dar arăţi foarte bine la vârsta ta.
- Albesc...
- îţi dă un aer distins.
- Crezi?
- Desigur. Eşti distins, frumos şi aristocratic, poftim!
- O spui aşa de frumos. Să te cred?
- Nu te mint.
- Andrea, Andrea, oftă Enrico sărutându-i mâinile. Eşti aşa de frumoasă şi degetele tale fine miros a somon afumat, spuse el destinzând atmosfera.

în cele din urmă, se urniră cu greu de pe plaja lor singuratică, şi se întoarseră spre iaht. Călătoria fu tăcută, dar dominată de o atmosferă camaraderească.

- Cum vor ajunge pe iaht invitaţii care au plecat pe ţărm? întrebă la un moment dat Andrea.

Enrico ridică din umeri, arătându-se indiferent de soarta celorlalţi.

- O să găsească destule bărci care să-i aducă.

Andrea se întrebă ce făcuse Tim cu doamna Zoupanos.
Sau Francesca. Tim şi Francesca. Era evident că Francesca era îndrăgostită de Tim. Dar era imposibil de ghicit ce simţea el pentru ea. Erau prieteni. Dar mai mult? Francesca voia să se căsătorească cu Tim? Avea să fie cooptat în imperiul Tavani?

Mai târziu, după ce ajunseră pe iaht,

Andrea şi Enrico mai rămaseră pe punte, ca să bea un pahar cu invitaţii, care-i aşteptaseră nerăbdători.

Tim, care stătea lângă Francaesca, se scuză şi se apropie de Andrea. Purta o jachetă albă, o cămaşă albă brodată şi un lanţ gros de aur cu medalion, la gât.

- Andrea, se pare că avem un contract de onorat. Crezi că mă pot baza pe tine mâine dimineaţă?

- Sunt la ordinele tale.

Invitaţii începură să vorbească din ce în ce mai tare în jurul lor şi nimeni nu-i auzea ce-şi spuneau. Doar Francesca îi privea atent, fără să înţeleagă ce vorbeau, dar convinsă că nu avea de ce să-şi facă griji.

- Ar trebui să-ţi ascunzi mai bine sentimentele, îi şopti Tim.

- La ce te referi?
- De când te-ai întors, parcă pluteşti. Si te uiţi la noi ca la nişte muşte. îţi sclipesc ochii, străluceşti toată... Parcă tocmai ai fi făcut dragoste.
- N-am făcut nimic, spuse Andrea tăios.
- Mă bucur.
- Dar tu?
- Nici eu, te asigur. Am muncit.
- Nu mă refeream la asta. Mă refeream la aerul ăsta nou al tău, hippy. Lanţul de aur, cămaşa asta brodată... Tim izbucni în râs.

- Este o glumă. Francesca mi-a dat lanţul ăsta. Nu mi se potriveşte?
- Arăţi caraghios, îl minţi ea.
De fapt, Tim arăta foarte exotic.
- Dar, ce? Toţi italienii care poartă lanţuri de aur arată caraghios?
- Italienii, nu. Este un obicei al poporului lor. Dar refuz să discut în contradictoriu cu tine.
- Văd că ţi-a dispărut dispoziţia.
- Si cine m-a ajutat?
- Mea culpa. Andrea, eu vreau doar să te avertizez. Ai grijă ce faci.
- Mi-amintesc că m-ai mai avertizat o dată.
- Nu vreau să te implici prea tare, ca nu suferi.
- Te preocupă atât de mult soarta celor din jur? Chiar ţii să nu sufăr? întrebă ea gândindu-se la Lucie.
- încerc. Mai ales aunci când mă simt responsabil.
Andrea îşi puse băutura pe masă şi se ridică brusc în picioare.

- Mă duc să mă schimb, spuse ea. Trebuie să fac ceva cu părul ăsta.
- Da, spuse Tim. Este fermecător aşa, turbat, întunecat și bogat, dar cred că vrei să arăţi mai civilizat.
Andrea se ridică în picioare şi plecă spre camera ei. Voia să se gândească la Enrico şi

la comportamentul lui din ziua aceea, dar avertizările lui Tim i se păreau suspecte. îşi pieptănă părul amintindu-şi de caracterizarea făcută de Tim : "fermecător, turbat, întunecat şi bogat”. Aşa îl vedea el? Sau doar îi plăcea să facă complimente.
O bătaie uşoară în uşă o trezi din visare.
- Eşti gata, Andrea? o întrebă Enrico din spatele uşii. Te aşteptăm?
- Nu, Enrico, nu mă aşteptaţi. Vin şi eu în cinci minute.
într-adevăr, în cinci minute, Andrea reuşi să-şi facă o
coafură civilizată. Nu ştia cu ce să se mai îmbrace în seara aceea. Orice şi-ar fi pus, n-ar fi reuşit să se compare cu Francesca şi ar fi arătat ca o fată de la ţară. Dar pe Enrico nu părea să-l deranjeze. Nu avea ochi decât pentru ea.
*
* *
A doua zi, Tim şi Enrico se certară de două ori din cauza Andreei. Tim trebuia să se ducă la şantierul pe care avea să fie amplasat vila doamnei Zoupanos, înainte de a se întoarce în Sardinia. Avea nevoie de ajutorul Andreei. Enrico voia să-i arate Andreei Atena şi Acropoe. Era un conflict de interese, iar motivul era Andrea.
Enrico câştigă.

- Poţi să-ţi iei şi singur notiţele, spuse Enrico. E păcat ca Andrea să piardă excursia prin Atena.

Apoi, când ajunseră pe ţărm, Tim aranjă ca bagajele Andreei să fie duse la aeroport, ca să plece împreună mai târziu, în acea după-amiază.

- Am altă idee, Tim, spuse Enrico. Mâine plec spre Rodos. Las-o pe Andrea să vină cu mine. îţi promit că o voi aduce personal în Sardinia.

Aici interveni Andrea.

- Enrico, spuse ea zâmbind fermecător. E foarte drăguţ din partea ta să-mi oferi aşa ceva...

- Nu sunt drăguţ, ci egoist! o întrerupse Enrico. O fac pentru mine.

- Oricum, continuă ea, nu pot să-ţi accept invitaţia. Am o responsabilitate. Trebuie să plec cu Tim.

Enrico părea enervat, dar nu mai forţă nota. După ce el şi Andrea vizitară principalele obiective turistice din Atena, stând într-un restaurant, Enrico reveni asupra subiectului.

- Este o prostie din partea ta să te laşi influenţată de Tim. Să spunem că asta ar fi singura ta ocazie să vezi Rodosul. Te poate priva Tim de aşa ceva?

- Viaţa e lungă. Nu se ştie niciodată. Poate că voi vedea Rodosul într-o zi. Si nu te înţeleg. Credem că eşti genul de om care nu pune plăcerea înaintea muncii.

- Cu tine e altfel. Eşti o fată minunată.

- Ba nu e altfel. Ce fac, vreau să fac bine.

- N-ar trebui să faci totul. Andrea, fă

un mic sacrificiu. Vino cu mine în Rodos. Apoi vom vizita şi Creta. Nici nu visezi ce frumoase sunt insulele astea.

- Si apoi, ce? Rămân fără slujbă.
- O să-ţi ofer eu o slujbă. Vino să lucrezi pentru mine.
- Oh, nu. Loialitatea mea nu poate fi chiar aşa uşor cumpărată.
- Dar ai spus că lucrezi pentru Tim de puţin timp.
- Timpul nu contează. Crezi că sunt în stare să-l las în Sardinia fără secretară?

Enrico tăcu o vreme. Andrea îşi bău vinul privind cu interes prin local. Apoi ochii îi căzură pe Enrico.

- De ce ai devenit aşa de tăcut? întrebă ea atingându-i delicat mâna.

Enrico îi prinse degetele fine.

- Tim ar trebui să aibă grijă ce face, spuse el privind-o intens.
- Ce vrei să spui cu asta? se încruntă Andrea.
- Ar trebui să discearnă care-i sunt prietenii şi de partea cui joacă. Stii, trebuie să-şi dea seama că are şi obligaţii.

Andrea îşi dădu seama că Enrico se referea la proiectele pe care el i le oferise lui Tim: Porto Grazia, vila Zoupanos, altele, poate. Deci, Enrico se aştepta la întoarcerea servi-ciilor pe care i le făcuse.

Zâmbetul ei fermecător dispăru. îl privi adânc pe Enrico în ochi şi-i spuse:

- E vorba de favoruri şi obligaţii?
- M-am gândit la tine când ţi-am propus să mă însoţeşti în Rodos. Ce crezi tu, contează enorm pentru mine, chiar dacă pentru Tim Burnet-Wilde nu contează. în afaceri se obişnuieşte să întorci serviciile partenerului, să-ţi plăteşti anumite obligaţii...

- Adică te ajut, dacă mă ajuţi?
- Cam aşa ceva. Pot oricând să găsesc un arhitect care să-l înlocuiască pe Tim Burnet-Wilde.
- Asta nu m-ar face să mă simt mai bine. Să nu mai punem la socoteală că i-ai distruge cariera lui Tim. E păcat, pentru că are talent. Si de ce dintr-o dată a devenit pentru tine Tim Burnet-Wilde?

Ochii lor se confruntară îndelung, săgetându-se. Apoi, brusc, Enrico izbucni în râs.

- Pentru că sunt supărat pe el. Aş fi vrut să vii în Rodos cu mine. Sunt surprins cât de mult contezi pentru mine. Stii cât de mult m-ai năucit? Sunt debusolat.
- Atunci ar fi mai bine să ne despărţim înainte să te debusolez definitiv, încercă Andrea să glumească.
- Nu ştiu cum voi suporta despărţirea de tine. Cred că o să revin foarte curând în Porto Grazia.

Mai târziu, la aeroport, se despărţiră civilizat. Enrico nu părea supărat pe Tim şi

părea împăcat cu situaţia.

- Cum ţi s-a părut, Andrea? o întrebă Tim în timpul zborului spre Sardinia.

- Mi-a plăcut. Mi s-a părut foarte interesant. Instructiv. Am avut multe de învăţat.

- Pe viitor aş vrea să nu mai amestecăm afacerile cu plăcerea. Sper să-ţi intri repede în formă.

Capitolul 5

După ce se întoarseră la albergo, Andrea şi Tim se cufundară până peste cap în muncă. Deşi locuiseră la hanul Albertini o perioadă scurtă de timp, li se părea că se simt ca acasă şi aveau o impresie de siguranţă printre acei oameni simpli.

în prima dimineaţă, după ce luară micul dejun împreună, Tim şi Andrea se duseră la Porto Grazia, să vadă cum evoluaseră lucrările. Activitatea era în toi şi în timpul absenţei lor, se făcuse un progres important.

- Aş fi preferat să nu tencuieşti încă pereţii, ca să văd cum arată, îi spuse Tim lui Roberto.

- Totul este în regulă, vă asigur. Am avut grijă de data asta.

- Sper. La ce lucraţi acum?

- Lucrăm la pereţii interiori ai unui bloc de apartamente. Vreţi să vedeţi?

Se plimbară prin blocul căruia îi fuseseră terminate trei etaje, iar Tim inspectă totul

cu atenţie. După câteva minute, se întoarse mulţumit spre Roberto.

- Bravo, spuse el. îmi place. Aţi făcut o treabă bună. Ăsta-i rezultatul faptului că ai supravegheat muncitorii îndeaproape, aşa cum te-am rugat.

- Si, signor, spuse Roberto mulţumit de aprecieri.

Andrea îl privi atent, vrând să găsească vreun semn de
lipsă de sinceritate. Dar nu văzu. Roberto era fericit de laudele superiorului său.

în timpul dimineţii, Tim şi Roberto se duseră să vadă alt bloc de apartamente, mai înalt şi mai îngust, situat pe vârful unei stânci. Accesul se făcea pe o potecă dificilă, dar, pentru cei care nu aveau rău de înălţime, priveliştea era minunată.

- Nu e nevoie să vii şi tu cu noi, Andrea. Roberto, poţi să găseşti pe cineva care să-i prepare o cafea signorinei?

Roberto îi dădu un ordin unuia dintre muncitori şi plecă împreună cu Tim. Enrico creasc condiţii bune de muncă muncitorilor, oferindu-le o cantină mobilă aprovizionată continuu şi din abundenţă.

Muncitorul îi aduse Andreei cafeaua la umbra unui pin, pe o bancă. Andrea rămase acolo, privind frumuseţea peisajului. Si-ar fi dorit să revină în acel loc, după ce avea să fie terminat.

La picioarele ei se desfăşura marea

azurie. în spatele ei erau câteva vile care, spre surprinderea ei, păreau locuite. I se părea ciudat ca cineva să accepte să trăiască acolo, în timp ce buldozerele lucrau toată ziua, făcând un zgomot infernal.

Tim se întoarse plin de praf, cu cămaşa lipită de spate din cauza transpiraţiei. îşi luară la revedere de la

Roberto, despărţindu-se în termeni buni şi plecară spre han.

Tim comandă un vin, iar Andrea preferă să bea un suc de portocale.

- Mă simt ca-n rai! spuse Tim ridicându-şi mulţumit picioarele pe un scaun.

- Au făcut progrese importante la Porto Grazia, nu ţi se pare? întrebă Andrea. Eşti mulţumit?

- Mi-aş dori să am mai multă încredere în Roberto.

- Credeam că ai început să te înţelegi bine cu el.

- Aşa l-am lăsat să creadă. Este o tactică. Vreau să văd dacă o să coboare garda.

- Deci, să înţeleg că nu eşti satisfăcut? Ce te supără, Tim, de fapt?

- Nu ştiu prea bine. N-am văzut nimic în neregulă. Dar miros ceva. Vreau să fac nişte săpături. E mai bine ca Roberto să creadă că am încredere în el. Deşi, nu ştiu

dacă el are vreo implicaţie. Mi se pare că pereţii construcţiilor pe care i-am văzut au fost tencuiţi cam în grabă şi nu ştiu de ce. Mă întreb ce se ascunde în spatele lor. Mă tentează ideea să-i spun lui Roberto să dărâme nişte ziduri.

- Dar asta îl va alerta.

- Sunt arhitect şi sunt responsabil pentru acest proiect. Dacă descopăr vreo greşeală, am toate motivele să-i învinuiesc de neglijenţă.

După ce-şi bău vinul, Tim se duse să facă un duş. Signora le aduse dejunul pe terasă şi Andrea o rugă să le mai aducă o masă, ca să poată lucreza acolo. Signora fu de acord, dar ceva din tonul ei o îngrijoră pe Andrea. Părea ostilă şi asta era ciudat. Poate că nu era mulţumită că

Andrea şi Tim le ocupau terasa. Dar nu aveau chiar aşa de mulţi clienţi, încât să fie deranjaţi de prezenţa lor.

Andrea o întrebă ce o deranja şi signora îi spuse că nimic. Dar Andrea nu fu mulţumită cu răspunsul ei. Ceva se întâmplase în timpul absenţei lor, dar ea se hotărî să nu-i spună lui Tim, pentru că şi aşa avea destule probleme pe cap. încercă să se convingă că era doar imaginaţia ei de vină.

După masă, signora le mai aduse o masă pe terasă şi Tim îşi întinse planşele şi începu să lucreze la proiectul de vilă. Andrea avea de compus nişte scrisori.

Lucrară în tăcere până se lăsă seara şi se făcu prea întuneric ca să mai poată vedea ceea ce făceau.

- Cred că ajunge cât am lucrat pe ziua de azi, spuse Tim ridicându-se de la masă şi strângându-şi lucrările.

- Aş vrea doar să mai semnezi scrisorile astea, ca să le pot trimite mâine la prima oră.

După ce terminară de strâns toate documentele şi proiectele, Tim duse masa în bucătărie şi află că cina avea să fie gata într-un sfert de oră.

- Perfect pentru o plimbare înainte de masă, îi spuse el Andreei.

Bătea un vântuleţ răcoros şi domol, care prevestea schimbarea vremii. Porniră pe drumul de ţară până ajunseră la începutul viilor, care se desfăşurau pe kilometri întregi, împânzind dealurile, apoi se întoarseră. Tim oftă adânc.

- Ce ai? Eşti frustrat? întrebă Andrea. Mulţumit? Sau ce?

- în principiu, mulţumit. Cred că vila grecoaicei va ieşi bine. Proiectul s-a închegat de la început. Ideile mi-au venit

de la sine. Mă bucur că am găsit amplasamentul care-mi permite aproape orice. Planurile pe care le-am conceput de dimineaţă au ieşit foarte bine.

- Mă bucur, spuse Andrea.

- îmi place că nu mi se impun restricţii.

Si s-ar putea ca după ce termin proiectul, să mai am şi alte comenzi. E drept, datorită lui Enrico.

- Datorită ţie, spuse Andrea.

- îţi mulţumesc pentru încurajare, dar sunt suficient de lucid cât să-mi dau seama că fără Enrico, nu ajungeam s-o cunosc pe doamna Zoupanos. Ah! Mi-am adus aminte. Eşti supărată că nu te-ai dus cu Enrico în Rodos?

- Nu, răspunse ea sincer. Mi-ar plăcea să văd Rodosul şi Creta, dar nu în condiţiile astea.

- Creta?

- Aşa mi-a spus Enrico.

- A încercat să te convingă să mergi cu el în Creta, după ce i-am spus că nu te las?

- Da. Mi-a oferit chiar şi o slujbă, râse Andrea.

- Să-l ia naiba! se enervă Tim.

- Nu vorbea serios, Tim, sunt sigură.

- Eu nu sunt chiar aşa de sigur. Ascultă-mă bine, Andrea. Nu-mi place interesul ăsta al lui Enrico faţă de tine. Te rog din tot sufletul să ai grijă ce faci.

- Hei! Nu sunt copil!

- Faţă de Enrico, eşti un copil.

- Arată-mi puţină încredere.

- Ai grijă să nu crezi tot ce-ţi spune Enrico.

- Nu îi eşti deloc loial.

- Nu-i pot fi loial în condiţiile în care îl

interesează persoana ta. Din cauza mea te afli aici şi prin mine l-ai cunoscut pe Enrico. Dacă ţi se întâmplă ceva...

- Te absolv de orice responsabilitate. Te asigur că-mi pot purta şi singură de grijă.

- Sper să ai dreptate.

- Hai mai bine să ne întoarcem la han şi să bem ceva. Am lucrat azi toată ziua şi...

- îţi mai spun o dată, Andrea. Dacă te duci cu Enrico în insule, să-mi spui şi mie. Măcar atât...

- Dacă nu săreai aşa cu gura pe mine, aş fi apucat să-ţi explic totul. N-am nici cea mai mică intenţie de a călători cu Enrico în insule. Si i-am spus şi lui asta.

Andrea îşi aminti cuvintele pe care i le spusese lui Enrico: "Loialitatea mea nu poate fi cumpărată aşa de uşor...”, "Nu pot să-l las pe Tim în Sardinia fără secretară...". Tim nu merita atâta loialitate.

Se întrebă de ce era aşa de pornit împotriva lui Enrico. Se temea să nu-şi piardă secretara? Cam greu de crezut. Atunci? Era Tim interesat de persoana ei? Asta era şi mai greu de crezut. Dar trebuia să existe un motiv.

îl privi cu coada ochiului şi observă că pe sub cămaşa descheiată la gât, purta lanţul dăruit de Francesca. Si aproape că izbucni în râs. Ce idei prosteşti îi treceau prin cap! Tim să fie interesat de persoana ei! Imposibil.

Singurul motiv era cel pe care i-l

dăduse chiar el: se simţea responsabil.

*

*   *

Deja stabiliseră o rutină de care se ţineau de o bucată bună de vreme. Tim pleca în fiecare dimineaţă la Porto Grazia, şi Andrea lucra sub bolta de verdeaţă de pe terasă. Câteodată, îl însoţea la Porto Grazia. După-amiaza, Tim lucra la planurile vilei grecoaicei, iar Andrea petrecea ore întregi la telefon. Era clar că el avea nevoie de o secretară. în fiecare zi îl suna pe Hugh şi îl informa cum decurg lucrurile, cerându-i sfaturi şi sugestii.

Dacă ar fi fost după Tim, ar fi lucrat toată ziua. Dar Andrea era cea care sugera câte o pauză. Se duceau o oră- două pe o plajă mică, descoperită de Tim, şi înotau sau stăteau pur şi simplu la soare.

Apoi se întorceau la han, mâncau ceva şi mai lucrau vreo oră, două, după care se culcau. Si aşa în fiecare zi.

într-o dimineaţă, Tim primi un telefon de la doamna Zoupanos, care-i ceru câteva modificări. Plecă spre Atena, luând cu el planurile preliminare pentru aprobare.

Andrea îl conduse la aeroport.

- Ai grijă de tine, Andrea. Si relaxează-te. Te sfătuiesc să profiţi de timpul liber şi să explorezi insula.

- Cu siguranţă aşa voi face.

Era ciudat sentimentul de singurătate pe care-l încerca, după plecarea lui Tim.

Conduse înapoi spre Porto Grazia, remarcând că arbuştii înfloriţi de pe marginea drumului dispăruseră. Fermierii îi tăiaseră şi arseseră cioturile rămase, lăsând în urmă cicatrice negre de-a lungul drumului.

La albergo, Andrea resimţi şi mai puternic ostilitatea signorei Albertini. Nu era nepoliticoasă sau neplăcută, dar nu mai era aşa de deschisă şi jovială ca la început. Andrea nu mai înţelegea nimic. Până şi bărbaţii de pe terasa din faţă, clienţii obişnuiţi ai hanului, nu-i mai dădeau bună-seara.

Se hotărî să exploreze singură insula. A doua zi o rugă pe signora să-i pregătească un coş cu alimente şi plecă cu maşina pe Costa Smeralda. Era o zi din cursul săptămânii şi şoselele erau pustii. Chiar şi Costa Smeralda, deşi deosebit de frumoasă, părea părăsită.

îşi mâncă pe stânci sandvişurile pregătite de signora Albertini, privind peisajul, după care porni într-o plimbare prin orăşel, făcând comparaţii cu Porto Grazia.

Era ora siestei şi piaţa centrală era tăcută, aproape inertă. Andrea intră într-o cofertărie şi comandă o limo- nadă. După ce o bău, se duse la maşină şi se întoarse la albergo.

După ce termină de scris nişte scrisori,

signora Albertini întinse masa şi-i aduse mâncarea cu aceeaşi politeţe rece. După ce termină de mâncat, signora îi aduse cafeaua şi Andrea se hotărî să ia taurul de coarne.

- Signora, nu vă supăraţi, spuse ea în italiană. Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră. Sper că nu v-am deranjat cu ceva.

- Nu, spuse signora, vizibil jenată.

- V-am deranjat că am stat prea mult la dumneavoastră?

- Nu. Este un albergo. Puteţi să staţi cât vreţi.

- V-am deranjat că am folosit terasa doar în interes profesional?

- Nu, signorina. Terasa asta n-o prea folosim. Drumeţii preferă terasa din faţă.

- Atunci? zâmbi Andrea fermecător, încercând să înţeleagă. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

Signora Albertini ridică din umeri, ezitând. Andrea simţi că avea să ajungă undeva.

- Spune-ţi-mi, cu ce v-am deranjat? încercă Andrea s-o convingă să vorbească.

- Dumneavoastră n-aţi făcut nimic, signorina.

- Atunci domnul Tim Burnet-Wilde?

- Nu. Nici el, puse ea şi dintr-o dată izbucni: E vorba de oamenii pentru care lucraţi.

- La cine vă referiţi? La signor Tavani?

- Nu ştiu exact. Dar am aflat de la

vecini că se petrec nişte lucruri ciudate. Nu ne place cum sunt trataţi prietenii noştri. Nu ne place felul în care cei care construiesc oraşul încearcă să-i convingă pe săteni să renunţe la casele lor...

- Staţi jos, signora, vă rog. Doar câteva minute. Explicaţi-mi la ce vă referiţi.

Bătrâna se aşeză cu toată greutatea ei pe un scaun, oftând.

- Soţul meu mi-a spus să nu vorbesc despre asta. Dar cred că dumneavoastră şi signor Tim nu ştiţi ce se petrece. Poate nici signor Tavani nu ştie. Dacă ar şti, nu ar permite.

- Ce să permită? Fiţi sinceră cu mine, signora. Vă promit că încerc să vă ajut.

Signora Albertini începu să-i povestească, dar într-o italiană atât de rapidă, încât Andrea o urmări cu greu.

- Când am auzit că în satul nostru se va construi un orăşel, nu ne-a plăcut. Ştim că turismul se dezvoltă peste

tot, dar Sardinia nu este o insulă aşa de primitoare, dornică de populaţie multă şi agitaţie. Ne place viaţa pe care o ducem. Noi încă trăim din agricultură. Nu suntem înnebuniţi după turism. Nu ne stă în fire. Dar când signor Tavani a început să cumpere terenurile situate pe locul unde va fi Porto Grazia, soţul meu a spus că va fi

bine pentru afacerea noastră. Oamenii care au venit să negocieze cu sătenii pentru casele şi terenurile lor, n-au întâmpinat dificultăţi. Majoritatea caselor erau dărăpănate şi oamenii au fost fericiţi să ia un ban ca să plece din sat, căutând o viaţa mai bună. Unii oameni au refuzat, aşa că negociatorii au ridicat preţul. Dar familia Bottari s-a opus. Voiau să trăiască liniştiţi în casa lor, pe pământul lor rămas moştenire de generaţii, până la sfârşitul vieţii. La fel şi Filippo Bracco.

- Locuiesc în continuare în casele lor?

- Nu. Familia Bottari, nu. Au fost izgoniţi.

- Izgoniţi?

- Cum altfel? La început le-au dat foc depozitului de grâne. Toată lumea a crezut că este vorba de un accident. Omul de legătură a revenit, le-a oferit mai mulţi bani, dar Bottari n-a acceptat. Apoi i-au fost împuşcaţi câinii. Avea doi câini foarte frumoşi, pe care-i iubea enorm. Se ţineau după Bottari oriunde se ducea. Aproape a leşinat când a aflat că i-au murit credincioşii câini...

- Dar nimeni nu şi-a dat seama că negociatorul era responsabil de toată această hărţuire?

- Toată lumea şi-a dat seama. Dar nimeni nu putea să dovedească. Ştiţi, atunci am mirosit mafia.

- Oh, nu pot să cred, protestă Andrea.
- Astea sunt metodele mafiei. Si nouă nu ne plac. Familia Bottari n-a mai suportat presiunile şi în cele din urmă a plecat. Locuiesc acum peste drum. Au o casă mai frumoasă. Dar ţineau la casa lor de pe malul mării.
- Dar, signora, ştiaţi toate astea înainte să venim noi aici şi totuşi ne-aţi întâmpinat frumos.
- Nu e vina noastră.
- Ce v-a făcut să vă schimbaţi părerea?
- Acum au început presiunile asupra lui Filippo Bracco. Si el este altfel. Nu va ceda. Nici nu vrem să ne gândim la urmări. Poate că totul va începe cu un accident.
- Nimeni nu poate fi atât de rău.
- în Italia sunt mulţi oameni răi.
- Dar nu cred că signor Tavani este un om rău. Este un adevărat domn, spuse Andrea amintindu-şi felul în care o privise pe plajă şi blândeţea cu care îi făcuse masaj.
- Dacă este cum spuneţi dumneavoastră, signorina, înseamnă că aceste crime se fac în numele lui şi el nu are cunoştinţă de ele.
- Sunt convinsă.
- Atunci ar trebui să afle, ca să oprească nedreptăţile astea. Poate îi spuneţi dumneavoastră, signorina. Ne-aţi face un mare serviciu.
- Vă promit că o să discut problema cu signor Tim, când se întoarce de la Atena.

Stiu că signor Tavani doreşte acele pământuri, dar nu cred că este în stare să recurgă la asemenea metode.

- Sper să aveţi dreptate. Mă bucur că am discutat cu dumneavoastră, signorina. Sunteţi o femeie de treabă. Sper să iasă ceva bun din asta. Noi nu avem nevoie de mafia aici. Stim cum acţionează în alte părţi ale Italiei.

Signora Albertini se ridică de pe scaun şi strânse farfuriile, lăsând-o pe Andrea singură, gânditoare, privind cafeaua din faţa ei.

Andreei nu-i era greu să şi-l imagineze pe Tavani spunând: "Vreau pământul acela cu orice preț.", pentru că-l văzuse cum se purta cu membrii echipajului de pe iaht. Dar, vorbind de preţ, Tavani s-ar fi referit numai la bani. îi era greu să şi-l imagineze hărţuind oameni.

A doua zi, Tim o sună şi-i spuse ora la care avea să sosească avionul cu care se întorcea în Sardinia. Andrea îl întâmpină în micul aeroport, care semăna cu un hangar. Când îl văzu pe Tim, se simţi mai liniştită. Prezenţa lui era ca o binecuvântare. Tim era singura ei cunoştinţă din Sardinia în care putea avea încredere deplină.

- Vrei să conduc eu? întrebă Andrea apropiindu-se de maşină.

- Da. Te rog. Am avut o călătorie agitată.

- Cum a mers?

- Bine, bine. Acum pot spune că doamna Zoupanos a acceptat colaborarea cu mine.

- I-au plăcut ideile tale?

- Da. A făcut o comparaţie cu ofertele altor arhitecţi - pentru că trebuie să-ţi spun că a consultat şi alte firme - şi a decis că proiectul meu este cel mai bun. O să facem nişte modificări, desigur. Mâine vreau să termin de făcut toate

schiţele. Apoi, am să te rog ceva. Vreau să te duci la Bristol, să-i arăţi lui Hugh ideile mele şi să te întorci cu planurile complete făcute de el.

- Nu-i cam scump?

- Toate cheltuielile se vor deconta. Pentru Zoupanos e floare la ureche. Stii cât de greu circulă informaţia în Sardinia. Ar dura săptămâni de zile să iau legătura cu Hugh.

- Cum doreşti.

- Aş fi plecat eu, dar nu vreau să-i mai scap din ochi pe Roberto şi muncitorii lui.

- Apropo, Tim. Ai observat că signora Albertini este cam rece cu noi în ultimul timp?

- Nu, spuse el gânditor. Dar dacă ţie ţi s-a părut... Poate că s-a plictisit de noi.

- Nu e asta. Mi s-a părut ostilă...

- Nu ştiu...

- Da. Eu am sesizat asta şi am stat de

vorbă cu ea.

- Bravo ţie. Si ce-ai aflat? întrebă Tim indiferent.

- Am aflat că sătenilor nu le place ideea construcţiei oraşului Porto Grazia.

- De ce? întrebă Tim devenind mai atent.

Andrea îi povesti în amănunt discuţia cu signora Albertini.

- Desigur, continuă ea, incendiul se poate să fi fost un accident. Câinii puteau fi împuşcaţi de vreun vecin nemulţumit. Dar oamenii sunt convinşi că Tavani este implicat în toată povestea. Si-n aer pluteşte tensiunea. Toată lumea aşteaptă să vadă ce i se va întâmpla lui Filippo Bracco.

Tim tăcu şi Andrea îl lăsă să se gândească în linişte, apoi spuse:

- Părerea mea este că Enrico n-ar fi în stare de aşa ceva. Tu ce spui?

- Nu ştiu. Cât de bine îl cunoaştem, la urma urmei? Eu mă înţeleg bine cu el. Si asta pentru că i-au plăcut ideile mele şi şi-a dat seama că are de-a face cu un arhitect bun. Si a fost generos cu mine. M-a recomandat acestei gre- coiace, care la rândul ei îmi va furniza alţi clienţi. Dar toată lumea cunoaşte puterea şi discreţia mafiei din Sicilia şi din America. Nu ştiu ce să spun. Nu poţi şti niciodată cu cine ai de-a face, mai ales când este vorba de un italian bogat. O să mă mai gândesc la asta.

Luară prânzul după-amiază târziu, pe terasă, sub viţa de vie cu ciorchini bogaţi deasupra capetelor. Zilele erau din ce în ce mai toride, iar frunzele viei făceau o răcoare plăcută.

- Ah! oftă Tim întinzându-şi relaxat picioarele pe sub masă. îmi place aici. Mă simt ca acasă.

- Ai lipsit mult.

- Să nu-mi spui că mi-ai dus dorul.

- Eşti singura persoană pe care o cunosc în Sardinia.

- Mă faci să mă simt ca o piesă de mobilier.

După masă, Tim se duse la Porto Grazia şi Andrea dădu un telefon ca să-şi rezerve bilet la primul avion care pleca spre Anglia. Hugh îi sună seara târziu şi Tim discută cu el planurile vilei lui Zoupanos, până când legătura se întrerupse.

- La naiba, făcu Tim. Ce legături proaste. Nu mai contează. O să-ţi scriu tot ce vreau de la el şi o să înţeleagă. Ar

trebui să ajung şi la Marbella, dar n-am timp. Să-i spui lui Hugh să-l trimită pe Oliver Trent în locul meu. O să se bucure să facă o călătorie în Spania.

După cină, Tim îi dictă Andreei o serie de indicaţii.

- Asta-i tot, spuse el după ce termină toate problemele. Si să te întorci cât mai

repede.

- Mă întorc după ce termină Hugh planurile.

- Să mă bazez pe tine?

- Desigur.

- Foarte bine, Andrea. Mă bucur că mi-am găsit o secretară atât de eficientă. îmi place să lucrez cu tine. Eşti cumpătată, deşteaptă, înţelegătoare...

- Sunt suficient de deşteaptă încât să nu mă îndrăgostesc de tine, spuse Andrea vesel. Până acum n-ai mai avut nici o secretară normală?

- Nu. Nici una ca tine. O să-ţi dau nişte recomandări excelente.

- Dar ce te-a deranjat la celelalte secretare?

- Am avut probleme cu două dintre ele. Dar una m-a dus în pragul exasperării. Era o gâsculiţă proastă.

- Eşti sigur că n-ai încurajat-o în vreun fel?

- Sun sigur. Eu voiam să muncesc şi ea încerca să-mi atragă atenţia.

- Din partea mea, poţi să munceşti până cazi lat, spuse Andrea plină de resentimente.

Poate că Tim avea dreptate, în felul lui. Dar era chiar atât de insensibil încât să nu înţeleagă disperarea lui Lucie? Nu-l putea ierta aşa uşor. Poate nu avea să se răzbune pe el prea curând, dar nici nu-i acorda circumstanţe atenunate.

în dimineaţa următoare, Tim o conduse pe Andrea la aeroport. Aterizând la Gatwick, Andrea luă trenul spre Londra. Tatăl ei vitreg o întâmpină la gară şi se duseră direct acasă.

Lucie nu-şi găsise încă o slujbă. Părinţii ei o luaseră în vacanţă la Jersey, la nişte prieteni. Andrea ar fi vrut să-i spună mamei sale că ar fi fost mai bine pentru Lucie să înceapă să ia viaţa în piept. Dar se hotărî să nu strice armonia familiei în scurta ei şedere acasă. Le descrise pe larg peisajele minunate ale Sardiniei, evitând să menţioneze ceva despre cele trei zile petrecute pe iaht, pentru a nu stârni gelozia Luciei.

A doua zi de dimineaţă luă trenul spre Bristol şi munci toată ziua împreună cu Hugh. Seara luă cina cu Hugh şi soţia lui, la ei acasă, unde se simţi excelent. Apoi se duse la apartamentul pe care-l împărţea cu cele două fete în Bristol, anunţându-le dinainte de venirea ei.

Bristolul era frumos vara, dar Andrea aştepta cu nerăbdare să se întoarcă în Sardinia.

- Mă bucur că Tim te-a ales pe tine, îi spuse Hugh înainte de plecare. Eşti o adevărată binecuvântare pentru el.

- Slujba asta este o adevărată binecuvântare pentru mine, Hugh. Nu m-aş putea plictisi niciodată făcând ce fac acum.

- Perfect. Să ştii că Tim este un băiat extraordinar. Dacă n-ar fi el, nu ştiu ce m-aş face. Mary nu mă lasă să plec nici până la Londra, ce să mai vorbim de Italia. Să nu uiţi să-i comunici toate mesajele din partea mea.

- Cum să uit? Mi-am notat totul.

După două zile, Andrea se întoarse în Sardinia si rămase dezamăgită când descoperi că Tim nu era la albergo. îi lăsase o scrisoare prin care-i spunea:

" Draga mea Andrea,

Am fost nevoit să plec de urgenţă pe iahtul Grazia. Enrico m-a rugat să te anunţ că te invită să vii si tu aici cât mai curând. Aşa că fii atentă! S-ar putea să te invite la cină în seara asta. Dar dacă eşti prea obosită si vrei să rămâi la han, spune-i şoferului să vină să te ia mâine dimineaţă.

Sper că totul e bine. Aştept veşti de la tine,

Tim"

Andrea nu ştia ce să facă. Abia aştepta să se ducă pe iahtul luxos, dar sentimentele ei pentru Enrico se schimbaseră. Se aşteptase să cineze într-un cadru intim cu Tim, povestindu-i problemele care-i preocupau. Avea timp să discute şi altă dată cu el, dar mai rare erau ocaziile să viziteze un iaht de lux. Se gândi ce rochie să poarte în seara aceea, ca să nu se mai simtă eclipsată de Francesca.

Soferul o aştepta pe terasă luându-şi cina. Ce să facă? Brusc, se apucă să împacheteze grăbită. Soferul o conduse cu viteză prin noapte spre Porto Grazia, acolo unde o aştepta barca cu motor care avea s-o ducă pe iaht.

Aerul serii era rece. Puntea era pustie, dar, ca din senin, apăru un membru al echipajului care o ajută să-şi ducă

bagajele. îndreptându-se spre cabina ei, simţi de undeva din spate două mâini puternice cuprinzând-o în braţe.

Se întoarse cu faţa şi Enrico începu s-o sărute la întâmplare pe frunte, pe obraji, pe buze, pe bărbie, sorbind-o din ochi cu nesaţ.

- Cara mia, cât de mult mă bucur să te văd! Tim mi-a spus că eşti prea obosită ca să mai vii în seara asta. Dar eu simţeam că vei veni.

- Nu sunt obosită.

- Stiu, spuse Enrico zâmbind.
Avea o dantură perfectă, era înalt, frumos, distins. Da. îl plăcea cu adevărat. Andrea se simţi înfiorată de emoţie.

- Mă bucur să te revăd, Enrico.

- Stii, îmi strici tot programul pe care mi-l făcusem pentru vara asta. Eu şi Francesca trebuia să fim de trei zile la Lausanne. Apoi trebuia să ajung la New York. Dar n-am putut să plec fără să te văd. Nu mai pot sta decât două zile, apoi...

Intrară în salon, unde toţi invitaţii îi aşteptau. Enrico îşi sprijini mâna pe umerii ei şi familia Gonzales o întâmpină pe Andrea cu prietenie.

- Poimâine trebuie să zburăm spre State, spuse domnul Donaldson. Dar mă bucur să vă revăd, domnişoară Hope. Si abia aşteptăm să vizităm şi noi Porto Grazia. Nu putem să plecăm fără să vedem oraşul lui Enrico.

Tim şi Francesca stăteau împreună pe o canapea, cu băuturile aşezate pe o măsuţă joasă în faţa lor. Tim se ridică în picioare ca s-o întâmpine pe Andrea şi o întrebă cum fusese excursia. Părea serios şi liniştit. Dacă se bucura

s-o aibă pe Andrea înapoi, lângă el, nu lăsa să se vadă. Si Francesca era mai liniştită ca de obicei. Amândoi păreau relaxaţi şi mulţumiţi împreună.

Cina i se păru Andreei intimă şi cochetă. După ce mân- cară, îşi băură lichiorurile discutând lejer. Enrico o invită pe Andrea pe punte.

- Draga mea, începu el după ce rămaseră singuri, mâine dimineaţă trebuie să le arăt Donaldsonilor Porto Grazia. Dar după-amiaza este numai a noastră, da?

- Trebuie să-mi întreb şeful, spuse Andrea zâmbind.

- Vrei să înotăm şi să facem plajă?

- Da. Am descoperit o plajă retrasă.

Putem să mergem acolo.

- Aşa rămâne, bine?

- Dar şi Tim cunoaşte plaja asta. S-ar putea să se ducă şi el acolo împreună cu Francesca.

- N-am nevoie de Tim şi de Francesca, dragă. Te vreau doar pe tine. Avertizează-l pe Tim din vreme.

- Eşti autoritar, Enrico.

- Stiu. Este unul din defectele mele. Dar nu vreau să fiu şi cu tine, carissima. Am un sentiment ciudat faţă de tine. Spun ciudat, pentru că nu mi se întâmplă să mă simt umil în faţa cuiva. Niciodată nu mă rog de oameni să-mi ofere ce-mi doresc. Pur şi simplu cer şi mi se dă. Cu tine este altfel. Mă faci mai blând, Andrea. E posibil să mă îndrăgostesc?

Andrea izbucni în râs. Enrico se aplecă şi o sărută pe gât.

- Aşa răspunzi tu unei întrebări importante? întrebă el.

- Oh, Enrico, râd pentru că nu-mi pari deloc umil, rugător sau blând. Caracterizările astea nu ţi se potrivesc.

- Vezi ce mi-ai făcut, îi reproş' el punându-i o mână după umeri şi apropiindu-se mai tare de ea.

Rămaseră tăcuţi privind marea şi luminiţele îndepărtate ale oraşului. Când apărură Tim şi Francesca, se îndepărtară puţin.

Când Andrea se retrase în cabina ei elegantă, se întinse în pat şi căzu pe gânduri. îşi aminti avertismentele lui Tim, întrebându-se care erau sentimentele ei adevărate faţă de Enrico. Era vorba de ceva mai profund decât un simplu flirt. Dar Enrico nu se îndrăgostise de ea. Nu se punea problema căsătoriei. El trăise în burlăcie mulţi ani. Nici nu ştia cum să se simtă - fericită sau tristă - că întâlnirea lor avea să fie atât de scurtă.

A doua zi de dimineaţă se întâlniră pe punte şi luară micul dejun. Lipseau familia Donaldson şi Francesca, aceştia preferând să mănânce în cabină. Apoi, toţi şase se urcară în barca cu motor şi porniră spre Porto Grazia.

Soarele dogorea intens desupra capetelor lor şi drumurile prăfuite, buldozerele şi muncitorii care roiau mai grăbiţi ca de obicei în jurul lor, erau prea mult pentru Francesca şi doamna Donaldson. Cele două femei se aşezară la umbra copacilor şi comandară băuturi răcoritoare. Enrico îi arătă domnului Donaldson şantierul dându-i diverse explicaţii, iar Tim şi Andrea avură ocazia să stea de vorbă.

- Totul e în regulă? întrebă Tim. Cum a fost călătoria?

- Tuburile cu planşe au stârnit suspiciuni oamenilor de ordine din aeroport şi am fost nevoită să le arăt conţinutul. în rest, totul e bine.

- Perfect. O să-l trimită Hugh pe Oliver Trent la Marbella?

- Da.
- Foarte bine.
- Tu ce ai făcut?
- Foarte bine. Familia Donaldson s-a arătat interesată de proiectul vilei doamnei Zoupanos şi planurile de la Porto Grazia. M-au rugat să le proiectez şi lor casa pe care vor să şi-o construiască în Westchester County. Ei deocamdată locuiesc în Michigan, dar ambele lor fiice s-au măritat în statul New York, şi s-au hotărât să se mute şi ei mai aproape de ele. Dar nu pot să le fac nici o propunere până nu văd terenul.
- O să ai faimă internaţională.

Tim zâmbi.

- Vom vedea.
- Apropo, Tim. Enrico m-a rugat să mă duc cu el la plajă în după-amiaza asta. Te superi dacă mergem pe mica ta plajă?
- Dar nu e a mea. Eu doar am descoperit-o. Duceţi-vă. Aş fi vrut să merg şi eu acolo, dar cred că nu i-ar conveni lui Enrico.
- Din partea mea, eşti bine venit.
- Nu te îngrijora, Andrea. Am înţeles mesajul. Enrico te vrea doar pentru el. Distracţie plăcută.

Doamna Donaldson veni spre ei.

- Domnule Burnet-Wilde, spuse ea,

aţi făcut un orăşel minunat. îmi plac ideile dumneavostră. Sunteţi original. Domane! Ce cald s-a făcut. Nu vreţi să beţi şi dumneavostră un suc rece?
Mai târziu se întâlniră toţi şi plecară pe iaht, unde luară masa de prânz.

Capitolul 6

Căutară plaja descoperită de Tim şi o găsiră repede. Andrea fusese acolo de câteva ori. Deja era obişnuită cu drumul anevoios printre stânci, dar Enrico insistă s-o ajute. Soarele era foarte puternic. Căutară un loc mai umbros şi hotărâră să facă baie imediat.

Andrea era îmbrăcată într-o rochie subţire. Pe dedesubt purta costumul de baie. Se dezbrăcă rapid şi se duse pe mal, aşteptându-l şi pe Enrico să se dezbrace. Valurile îi loveau ritmic picioarele, dându-i fiori.

Enrico veni lângă ea, îi înconjura talia cu braţul drept şi intrară împreună în mare. Se părea că întreaga lume însorită era a lor. întinderea nesfârşită de apă strălucea albastru până la orizont. în spatele plajei se ridicau vârfurile stâncoase şi doar ţipătul păsărilor îi anunţa că nu sunt complet singuri.

După ce obosiră după atâta înot şi joacă prin apă, se duseră pe nisip şi se întinseră pe prosoape, la umbră.

Enrico rămse o vreme nemişcat lângă ea. Apoi Andrea îi simţi mâna blândă mângâindu-i spatele. Brusc, se întoarse spre ea, o privi în ochii care în după-amiaza aceea erau foarte verzi, se aplecă asupra ei şi-i sărută uşor buzele. Andrea nu apucă să se bucure de blândeţea acelui sărut, pentru că Enrico o luă prin surprindere îmbrăţişând-o strâns şi sărutând-o cu pasiune.

Primul impuls al Andreei fu acela de a încerca să scape. Dar el nici măcar nu-i sesiză rezistenţa. După câteva secunde, Andrea se relaxă în braţele lui şi începu să-i răspundă.

Nu putea spune cât timp durase acel sărut. După ce Enrico o eliberă, nu se îndepărtă de ea. O privi în ochi şi-i ridică bărbia cu două degete.

- Eşti prea frumos, Enrico, spuse ea privindu-i ochii negri.

- Poate cineva să fie prea frumos? întrebă el mângâin- du-i părul.

- Prea frumos în detrimentul altora. Lumea te răsfaţă. Eşti obişnuit să capeţi totul cu uşurinţă.

- Asta mă va ajuta să te am şi pe tine?

- O să încerc să nu se întâmple asta, zâmbi ea.

- De ce o să încerci? De ce mă respingi?

- Pentru că sunt o femeie cu capul pe

umeri.

- Te rog, Andrea, în cazul meu să nu mai fii cu capul pe umeri. Măcar în după-amiaza asta.

- Am petrecut o după-amiază minunată cu tine, Enrico. Dar nu pot spune că mi-am păstrat capul pe umeri.

- Stii ce-mi place la tine, Andrea? Printre multe alte calităţi, ai un fel al tău de a fi. Cum să-i spun? Stăpânire de

sine? Un fel de balanţă. Puţine sunt femeile care au această calitate. Am întâlnit o mulţime de femei prostuţe. Si o mulţime de femei care erau interesate mai mult de banii mei decât de mine.

- Nu pot să cred.

- Sunt convins că pe tine nu te interesează banii mei.

- Toată lumea e interesată de bani.

- Dar tu nu pui banii pe primul loc. La început am fost supărat că n-ai vrut să mă însoţeşti în Rodos şi Creta, dar apoi ţi-am admirat loialitatea faţă de Tim. îmi place loialitatea care nu trebuie cumpărată.

- Asta e singura adevărată.

- Am fost nevoit deseori să cumpăr loialitatea oamenilor. Stii, Andrea, cu tine pot să vorbesc multe lucruri. Simt că aş putea discuta şi afaceri cu tine şi m-ai înţelege fără să te plictiseşti. Majoritatea femeilor vorbesc despre modă, sau bârfesc.

- Să nu-ţi închipui că eu sunt altfel. Si

mie îmi place să vorbesc despre modă. Dar mă interesează şi planurile tale, afacerile. Totuşi bărbaţii sunt obsedaţi. Vorbesc numai despre afaceri. Ar trebui să fie puţin interesaţi şi de modă.

- E cam greu.

- De exepmlu, spuse Andrea hotărându-se să ia taurul de coarne, acum aş vrea să discut cu tine despre Porto Grazia.

Enrico se apleacă şi o sărută pe buze.

- Mai bine nu, spuse el.

- Serios, Enrico.

- Bine. Te ascult. Ce vrei să discutăm despre Porto Grazia? Vrei să-ţi dau un apartament?

- Nu! Doamne! Ce idei îţi vin! Sigur că nu.

- Atunci?

- Enrico, ştiai că sătenii nu sunt prea entuziasmaţi de ideea asta?

El o privi tăios.

- Nu. Nu ştiam. Tu de unde ai aflat?

- Se vorbeşte. Sătenii simt că sunt forţaţi să-şi părăsească micile proprietăţi. Nu ştiu dacă au motiv să creadă asta, dar ei aşa spun.

- Cum sunt forţaţi? Oamenii mei le-au oferit nişte preţuri avantajoase.

Andrea îi povesti despre întâmplările familiei Bottari şi Filippo Bracco.

- Filippo Bracco? întrebă gânditor

Enrico. Ăsta este fermierul din vale?
- Da. Are cel mai fertil pământ din zonă. Chiar ai nevoie de pământul lui?
- Da. Mi-ar plăcea să-l am. S-ar putea să ne extindem.
- Aşa de departe?
- Nu imediat. Dar cine ştie ce ne rezervă viitorul? S-ar putea ca staţiunea să devină aşa de populară, încât să fie necesară o extindere. Te asigur că acest Bracco vrea să scoată cât mai mult pe terenul lui.
- S-ar putea. Dar eşti sigur că nu e implicată mafia?
- Mafia! râse Enrico. Ce prostii le trec oamenilor prin cap! Sigur că nu e vorba de nici o mafie.
- Eşti sigur că nici unul dintre oamenii tăi nu foloseşte metode ilegale de convingere?

- Dacă ar fi aşa, aş şti şi n-aş permite. Asta te îngrijorează, carissima? întrebă el serios.
- N-aş vrea să cred că eşti implicat în aşa ceva. Tu ai atât de mult şi ei au atât de puţin. Oamenii săraci ţin la mica lor avere, pentru că este a lor şi reprezintă tot ce au.
- Eşti prea bună, Andrea.
- Hei! Nu vorbeam de mine.
- Ba da. O să mă interesez ce se petrece acolo, de dragul tău. Dacă vreun om de-al meu face presiuni, o să-l opresc

pentru tine. Te bucuri?

- Nu-mi place motivul pentru care vrei să opreşti acţiunile oamenilor tăi, dar mă bucur.

- Si tu ce o să faci pentru mine?

- Ce pot face?

- Nu ştii? întrebă el încleştându-şi maxilarul.

Se priviră intens multă vreme.

- Dacă te referi la ce cred eu, răspunsul este nu. îmi pare rău, spuse ea ridicându-se în picioare. M-am uscat acum şi vreau să mă îmbrac.

- Tu nu ştii decât să ceri? o întrebă Enrico privind-o cum se îmbracă.

- Stii că nu-i adevărat, spuse Andrea rece.

- Dar de ce nu vrei să-mi oferi ce-mi doresc?

- Aşa...

- Nici măcar dacă aş fi disperat?

- Nu.

Enrico se ridică în picioare şi îşi puse mâinie pe umerii ei.

- Draga mea, fii bună cu mine.

- Enrico, îmi pare rău, dar ai greşit adresa.

- Mă gândesc la toate lucrurile frumoase pe care ţi le pot oferi. Poţi avea tot ce-ţi doreşti.

- Dar nu vreau nimic de la tine, spuse ea ferm.

Brusc Enrico o cuprinse în braţe şi începu să se
învârtească cu ea prin nisip.
- Carissima, râse el, sunt mândru de tine.
- Mă tachinezi.
- Draga mea, nu te îngrijora. Nu te forţez. O să-ţi demonstrez că nu se petrece nimic ciudat în Porto Grazia. Hai să plecăm de aici. A fost o după-amiază minunată, nu-i aşa?
- Cu siguranţă.

Andrea simţi că ajunsese undeva în ziua aceea. Tim îi privi apropiindu-se de iaht în barca cu motor şi simţi că ceva se schimbase. Relaţia lor era alta. Enrico nici nu se mai străduia să-şi ascundă admiraţia. Si asta o jena puţin pe Andrea. Francesca îi privea cu dezaprobare. Probabil era geloasă. Nu voia ca o secretară să-i înlocuiască mama.

Andrea abia aştepta să vorbească în particular cu Tim, ca să-i povestească discuţia cu Enrico.
- Cum v-aţi distrat? o întrebă Tim pe Andrea întâmpinând-o.
- Minunat, spuse ea. Lui Enrico i-a plăcut mica ta plajă.
- Ti-am mai spus, Andrea. Nu-i a mea. Mai degrabă este a lui Enrico.

Andrea se aşeză pe o canapea, încălzită de soarele blând al apusului, întinzându-şi picioarele lungi şi bronzate.

Domnul Donaldson li se alătură şi îl rugă pe Tim să-i prezinte nişte schiţe de idei ale

casei pe care avea s-o proiecteze. Tim ceru să i se întindă o masă, apoi se duse în

cabină şi-şi aduse câteva coli de hârtie şi ustensile de desen. Schiţă rapid câteva idei, uimindu-i pe toţi cu abilitatea lui de a reprezenta realitatea. Domnul Donaldson se arătă optimist şi entuziasmat.

- Asta nu-i nimic, spuse Tim fără falsă modestie. Vom intra în amănunt după ce voi vizita terenul din New York.

După ce Tim îşi strânse desenele, doi ospătari veniră încărcaţi cu tăvi pline cu aperitive. Andrea alese caviarul şi o vodka-tonic. Tavani oferea o cină fastuoasă de despărţire. Deşi Andrea prefera simplitatea hanului Albertini, nu putea să nu admită că era impresionată de luxul de pe Grazia.

Familia Donaldson se retrase să se odihnească puţin înainte de a se schimba pentru cină. Apoi Enrico fu chemat la telefon, lăsându-i pe Tim şi Andrea în compania Fancescăi. Andrea ar fi dorit să discute ceva cu Tim între patru ochi, dar Francesca nu avea de gând să plece. însă, la un moment dat, un ospătar veni s-o anunţe că tatăl ei voia să vorbească ceva cu ea. Francesca strâmbă din nas, dar se supuse.

Pe punte rămăseseră doar Tim şi Andrea.

- Ei, începu el, te simţi bine?

- Nu ştiu dacă mă simt mai bine decât tine.

- în ciuda aparenţelor, să ştii că am muncit destul de mult.

- Spre deosebire de mine, completă Andrea zâmbind. Recunosc. Te anunţ că sunt dispusă să te ajut oricând ai nevoie de mine.

- Deocamdată simte-te bine. Voia avea nevoie de tine când ne vom întoarce la Porto Grazia. Cum ai petrecut după-amiaza asta cu Enrico?

- Foarte bine. Dar să lăsăm asta. Bine că am rămas în sfârşit singuri! Muream de nerăbdare să-ţi spun ceva. Am vorbit cu Enrico despre temerile şi supărările sătenilor în legătură cu Porto Grazia.

- Crezi c-a fost înţelept?

- De ce? După câte mi-am dat seama, Enrico nu ştia ce se petrece acolo şi mi-a promis că se va interesa şi dacă descoperă ceva, o să intervină.

- Aşa ţi-a spus el...

- Cum poţi fi atât de suspicios? De ce ar apela Enrico la mafia, când are atâţia bani ca să onoreze orice pretenţie materială a sătenilor?

- Draga mea, Enrico nu s-a îmbogăţit plătind în stânga şi-n dreapta, dacă nu era absolut necesar. Si aici nu e vorba de sumă, ci de faptul că sătenii nu se lasă convinşi.

- Vai, Tim! Cum poţi să stai aici, pe iahtul lui Enrico, să-i bei băuturile, să te bucuri de opulenţă, să-i accepţi ofertele de

serviciu, şi totuşi să-l critici? Nu te înţeleg.

- Atunci, lasă-mă să te fac să înţelegi. Iahtul ăsta, băuturile, mâncarea şi toată opulenţa sunt modul lui Enrico de a face afaceri. N-am de ce să-i fiu recunoscător. îi proiectez un oraş care-l va umple de bani şi pentru care mi-a plătit un onorariu bun, dar insignifiant pentru el. Crezi că am prejudecăţi în ceea ce-l priveşte? Greşeşti. Sunt foarte detaşat. Si aşa ar trebui să fii şi tu. Singurul lucru de care mă poţi acuza este că n-am încredere în el.

- Eu nu sunt aşa de suspicioasă ca tine.

Discuţia lor fu întreruptă de apariţia lui Enrico în persoană. Se aşeză lângă Andrea şi îşi luă băutura de pe masă.

- Din păcate, spuse el, eu şi Francesca trebuie să plecăm mâine. Nu mai putem amâna călătoria spre Lausanne. Mâine dimineaţă elicopterul îi va duce pe Donaldsoni la Roma, de unde vor lua avionul spre State. După ce se va întoarce, după-amiază, vom pleca şi noi.

Enrico îşi puse o mână după umerii Andreei şi continuă:

- Cara, dacă vrei să mai stai pe iaht, eşti invitata mea.

- Nu, Enrico, mulţumesc. Eu şi Tim avem mult de lucru. Trebuie să ne întoarcem la hanul Albertini.

- O să vă duc dorul, spuse Enrico privind-o mai mult pe Andrea.

Cina fu delicioasă şi servită perfect, ca de obicei. Cu toate astea, în atmosferă plutea parcă regretul anticipând despărţirea. Din unsprezece oameni, câţi fuseseră la început pe iaht, rămăseseră şase, şi a doua zi toţi aveau să se împrăştie în diverse colţuri ale lumii, cu treburile lor.

Donaldsonii se întorceau la copiii şi nepoţii lor, la New York, Enrico şi Francesca se duceau la Lausanne, aşteptaţi de cine ştie ce om de afaceri, iar Tim şi Andrea se întorceau la albergo pentru a reîncepe munca obişnuită.

După cină, Enrico o chemă pe Andrea în biroul lui pentru a-i arăta ceva. După ce intrară, Andrea se întrebă despre ce putea fi vorba. Enrico deschise un mic seif şi-i întinse o cutie lungă de catifea. Când o desfăcu, Andrea văzu înăuntru o brăţară superbă cu diamante.

- Nu pot să accept aşa ceva, refuză ea înapoindu-i lui Enrico darul, care avea probabil o valoare exorbitantă.

- De ce? Mi-ai oferit atâtea plăceri. Vreau să te răsplătesc.

- Nu ţi le-am oferit cu un scop.

- Nu-ţi place?

- Este superbă, dar nu pot să accept un asemenea dar.

- Te rog. îţi va aminti de mine.

- N-am nevoie de cadouri ca să-mi amintesc de tine, Enrico. Poţi să fii

convins.

- Acceptă-l ca dar de ziua ta.

- Dar nu e ziua mea. Mai este până atunci, spuse râzând Andrea.

- Să spunem că e ziua ta.

- Enrico, eşti adorabil şi-ţi mulţumesc pentru gest. Dar e prea valoros.

- Nu e chiar aşa de valoros.

Andrea zâmbi neîncrezătoare.

- Altă dată? întrebă Enrico privind-o intens.

- Da. Altă dată, acceptă Andrea.

Enrico puse brăţara înapoi în seif. Apoi se apropie de Andrea şi o luă în braţe.

- Când o să te revăd? O să vii cu Tim la New York?

- Nu mă gândesc aşa departe deocamdată.

- Ar trebui. Ti-ar plăcea să vii?

- Mi-ar plăcea să văd New York-ul.

- Atunci lasă-mă să-ţi aranjez venirea.

îmbrăţişarea insistentă a lui Enrico începu s-o deranjeze. Ar fi vrut să-l respingă şi să-i spună că era timpul să se întoarcă pe punte. Ar fi fost nerecunoscătoare. Se simţea într-un fel... obligată să-i facă lui Enrico pe plac. Dar înainte să apuce să spună ceva, uşa se trânti de perete şi apăru Francesca.

Enrico o eliberă pe Andrea uşor şi îşi privi nemulţumit fiica.

- Oh, Papa... spuse Francesca părând

jenată. Scuză-mă. îmi pare rău. N-am ştiut. Iartă-mă.

- Ce vrei, Francesca? întrebă Enrico săgetând-o din priviri.

- Nu contează, Papa. Vorbim altă dată, spuse ea, fără să plece.

- Tocmai ne pregăteam să venim şi noi pe punte, spuse Andrea făcându-şi loc pe uşa îngustă, trecând cu greu de Francesca.

Aceasta venise special ca să-i oprească. Fusese prea preocupată la început de Tim, ca să-şi dea seama că între tatăl ei şi Andrea se petrecea ceva. Dar, după ce-şi dăduse seama, începuse să-şi exprime nemulţumirea prin aceste mici trucuri. Andrea se întreba ce o deranja pe Francesca. Ar fi trebuit să se bucure. A doua zi toată lumea pleca şi nu mai avea nici un motiv de îngrijorare.

A doua zi de dimineaţă, Donaldsonii împreună cu Tim şi Enrico plecară pe ţărm. Familia Donaldson era aşteptată de o maşină care avea să-i conducă la elicopter. Enrico şi Tim plecară într-o inspecţie la Porto Grazia. Pe iaht nu mai rămăseseră decât echipajul, Francesca şi Andrea. Andrea se duse pe punte să facă plajă, iar Francesca rămase în cabina ei.

Stând în şezlongul confortabil, Andrea privi în jur. Curând avea să părăsească iahtul. Se întrebă dacă avea să mai aibă ocazia vreodată să stea pe un iaht de lux, cum era Grazia. Nu ştia ce plănuise Enrico în legătură cu ea. îi spu-

sese că voia s-o invite la New York. Dar probabil că nu se gândea decât la o legătură trecătoare, ceea ce era contrar principiilor Andreei.

Deşi îşi dădea seama că principiile ei puteau să pară demodate, nu avea ce face. Aşa era ea. Iar dacă s-ar fi pus problema căsătoriei, n-ar fi ştiut ce să facă. Viaţa de nomad pe care o ducea Enrico era prea mult pentru Andrea. Iar fiica lui... Niciodată nu avea să se înţeleagă cu Francesca. Si aceasta avea o vârstă foarte apropiată de a ei. Cum putea Andrea să fie mama vitregă a Francescăi?

Gândurile Andreei fură întrerupte de apariţia fiicei lui Enrico.

- Nu ştiam că ai rămas pe iaht. Credeam că ai plecat şi tu împreună cu tata, spuse Francesca părând surprinsă s-o vadă pe Andrea.

- N-am plecat, după cum vezi, zâmbi Andrea.

Francesca rămase în picioare, privind-o atent, dând
impresia că ar fi vrut să discute ceva cu ea, dar nu ştia cum să înceapă.

- Duci o viaţă frumoasă alături de Tim.

- Da, recunoscu Andrea. E foarte interesantă munca de secretară la firma lui Tim. Dar nu se compară cu asta, spuse ea făcând un gest larg împrejur.

Francesca îşi scoase ochelarii de soare

şi o privi pe Andrea în ochi provocând-o.

- Probabil că ţi-ar plăcea să schimbi viaţa de secretară cu asta, spuse Francesca.

- O, nu. Mă mulţumesc cu hanul la care stau împreună cu Tim.

- Cred că mă consideri naivă, Andrea.
- La ce te referi?
- Cred că ştii prea bine. îţi închipui că nu-mi dau seama ce se petrece între tine şi tatăl meu.
- Oricum, nu-i treaba ta.
- Ba este. Ceea ce afectează viaţa tatălui meu, afectează şi viaţa mea.
- Ai dreptate, fu de acord Andrea întrebându-se unde voia Francesca să ajungă.
- Cred că ar trebui să te avertizez, Andrea - pentru binele tău.
- Pentru binele meu? Nu cumva pentru al tău?
- Nu. Eşti secretară (după ton, ar fi putut spune la fel de bine "eşti o simplă secretară"). îndrăznesc să spun că nu eşti obişnuită cu stilul de viaţă al tatălui meu.
- Ai dreptate, spuse vesel Andrea. Niciodată n-am stat pe un iaht superb ca ăsta. A fost o experienţă interesantă. Iar tatăl tău... Niciodată n-am întâlnit un bărbat mai fermecător.
- Aici e probelma. Tata e un bărbat fermecător. Atât de fermecător, încât şi-a luat-o în cap. Femeile sunt înnebunite după

el, iar el le schimbă ca pe ciorapi. O dată ce a sucit capul unei fete drăguţe, nu-l mai interesează. Pleacă spre următoarea pradă. Cred că ai înţeles greşit atenţiile şi intenţiile lui.

- Mulţumesc pentru avertisment, spuse Andrea rece. Dar astăzi plecaţi la Lausanne şi sfatul tău vine cam târziu.

- Stiu eu cum e papa. Cred că deja te-a invitat la New York.

-Francesca, zâmbi Andrea, recunoaşte că ai ascultat pe la uşi...

- Si dacă am ascultat, ce? Trebuie să ştiu ce pune papa la cale, ca să-l protejez.

Andrea tăcu. Stia că Francesca era geloasă, dar nu înţelegea de ce. Poate că se temea din cauza moştenirii.

Francesca îi înţelese greşit tăcerea.

- Poate că nu mă crezi, dar să ştii că are pe cineva la New York, cu care se înţelege extraordinar de bine. Crezi că inventez? Papa e discret, dar nu atât de discret ca să se ferească de mine. Si nu e vorba doar de una. Nu vreau să înţelegi greşit dorinţa lui de a se simţi bine cu cineva în călătoria asta plictisitoare.

- înţeleg, spuse Andrea deschizându-şi agenda, refuzând să se mai contrazică cu Francesca.

- Să-ţi mai spun ceva, zise Francesca. în caz că n-ai remarcat, papa e unul dintre cei mai egoişti oameni din lume. Si tu n-o

să-l schimbi.

Andrea îşi ridică sprâncenele, uimită de lipsa de loialitate a fiicei lui Enrico. Tăcerea şi privirile Andreei o enervară şi mai tare pe Francesca.

- Presupun că te crezi foarte deşteaptă. Ai refuzat bijuteria pe care ţi-a oferit-o. Majoritatea femeilor nu rezistă tentaţiei. Papa le oferă amantelor lui cadouri, acestea nu le refuză şi el se plictiseşte repede de ele. El nu se aşteaptă să fie refuzat. Aşa că pe tine te crede interesantă. Dar te asigur că e ceva temporar. Am trăit cu el destul timp, ca să-mi dau seama cum gândeşte.

- Francesca, scuză-mă, dar am de scris ceva.

- Eşti nepoliticoasă.

- Si tu eşti lipsită de loialitate - chiar dacă toate spusele tale ar fi adevărate.

- Cred că preferi să nu mă crezi. Ei, să nu spui că nu te-am avertizat, încheie Francesca şi se aşeză pe un şezlong, la soare.

Andrea nu reuşi să se concentreze asupra scrisorii pe care voia s-o conceapă pentru cei de acasă. Dacă vorbele Francescăi erau adevărate? Pe cine să creadă? Mai bine îşi credea instinctele. Era mai înclinată să creadă ceea ce vedea, decât ce-i spunea Francesca - vizibil nemulţumită de o posibilă relaţie serioasă între Andrea şi tatăl ei.

Bărbaţii se întoarseră înainte de masa de prânz. în timpul mesei discutară afaceri, iar Andrea şi Francesca îi ascultară cu atenţie. Andrea profită de ocazie pentru a-l analiza mai atent pe Enrico. Felul lui de a se purta cu Tim era prietenesc şi nu dovedea vreun interes ascuns.

După masă, Andrea le turnă lui Enrico şi lui Tim câte o ceaşcă de cafea.

- Mulţumesc, dragă, spuse Enrico. Sper că nu te-am plictisit prea tare discutând numai afaceri.
- Deloc.
- îmi pare rău că sunt nevoit să plec. O să ne duceţi dorul?
- Cu siguranţă, Enrico, spuse Andrea, în timp ce Tim aprobă dând din cap.
- Dar o să vii la New York, nu-i aşa, Andrea? Tim are nevoie de o secretară. Adevărat, Tim?
- Enrico, spuse Andrea, nu tebuie să-i forţezi mâna. încă nu ştiu dacă pot să vin la New York.

- Te rog să încerci. New York-ul o să mi se pară pustiu fără tine.

Toţi patru izbucniră în râs, pentru a destinde atmosfera. După ce-şi băură cafelele, se pregătiră de plecare.

Andrea şi Tim îi conduseră pe Enrico şi Francesca la elicopter, luându-şi la revedere. Francesca îl sărută direct, pe buze, pe Tim, iar Enrico îi strânse Andreei

mâna călduros, plin de promisiuni, şi-i şopti:

- Ne vedem la New York.

După ce Enrico şi Francesca plecară, Tim şi Andrea se întoarseră la han.

- Cum te simţi? Deprimată? întrebă el stând la o cafea pe terasă.

- Nu ştiu.

- Crezi că te poţi apuca de lucru după atâta răsfăţ? Sau vrei să ne apucăm de mâine dimineaţă?

- Nu-i nevoie. Putem să începem din momentul ăsta. Nu văd de ce am mai pierde timpul.

- Ţi s-a părut că până acum am pierdut timpul?

- Nu neapărat. Dar puteam să lucrăm mai mult. Hai, la treabă!

Tim îi aduse Andreei maşina de scris pe terasă şi se apucară de treabă încercând să-şi scoată din cap mica vacanţă în care uitaseră de toate.

În câteva zile îşi stabiliră o rutină. Andrea scria scrisori, tria corespondenţa, transcria precizările lui Tim, dădea telefoane şi alerga prin diverse oraşe după mostre de materiale. Tim vizita în fiecare dimineaţă Porto Grazia şi era din ce în ce mai nemulţumit de Roberto. Descoperise o mulţime defecte, care puteau să pună în pericol chiar viaţa oamenilor, lăsând la o parte confortul.

- Dacă zidul ăsta e prost făcut, de unde ştiu eu că nu sunt toate la fel? o întrebă Tim pe Andrea exasperat.

- Roberto ce spune?

- Spune că astea sunt greşeli inerente. Spune că oamenii pe care-i are sunt cei mai buni, că nu poate să-i supravegheze pe toţi. Unele pot fi greşeli, dar de ce nu se străduiesc să le facă de la început bine, ca să nu fie nevoiţi să le repare după aceea? Am mai lucrat cu muncitorii pe şantier. Nu e chiar aşa cum spune Roberto. Dacă vrea, poate să-i supravegheze pe muncitori.

- Poate că Roberto n-are nici o vină. Cum să vadă el toate greşelile de sub tencuială?

- Poate. Asta înseamnă că trebuie să fiu eu mai atent. O să mă duc pe şantier cât mai des.

- Dar când n-o să poţi să te duci pe şantier, ce-o să se întâmple?

- Nu ştiu. Cred că o să-l rog pe Oliver Trent să mă ajute. Nu pot fi prezent peste tot. Călătoria la New York va dura mai mult. Apropo de New York. Ce are de gând Enrico cu tine? De ce insistă să vii la New York?

- Nu ştiu. Dar prefer să rămân aici, cu Oliver Trent.

- Enrico are un fel ciudat de a obţine ce-şi doreşte. A fost foarte clar când mi-a spus că vrea să mă însoţeşti în State.

- Nu-l lăsa pe Enrico să te conducă.

- Dar, deocamdată, este şeful meu. Dacă nu-l ascult, s-ar putea să mă înlocuiască. Se poate dispensa de mine.

Andrea tăcu, dându-şi seama că Enrico era în stare de aşa ceva.

- Nu vreau să mai insist asupra lui Enrico, spuse Tim. Am observat că voi doi vă înţelegeţi destul de bine. însă nu uita cât de rău poate fi, dacă nu-i convine ceva.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce-şi luau masa în linişte, îmbătaţi de mirosul florilor de portocal, signora Albertini veni la ei în fugă, dându-le o veste proastă.

- Signor Tim, signorina! gâfâi femeia speriată. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Ne aşteptam la aşa ceva, dar speram să nu se întâmple. Lui Filippo Bracco i-a fost distrus digul. Bietul om! Cu ce-o să-şi mai adape vitele? Cu ce-o să-şi mai ude răsadurile?

Andrea ascultă cu atenţie povestirea signorei, stând în picioare, prea neliniştită ca să mai poată sta pe scaun. Filippo Bracco îşi construise digul cu mult timp în urmă, fiind singura şi cea mai apropiată sursă de apă pe care o avea. Si fără el, era un om mort.

- Vedeţi, signorina? Vă spuneam eu că mafia şi-a băgat coada.

- Aţi anunţat poliţia? întrebă Tim.

- Poliţia? Doamne fereşte! Vreţi s-o

păţească şi mai rău? Dacă ar anunţa poliţia, cine ştie ce i s-ar mai întâmpla!
Tim era înclinat să creadă că signora exagera. Dar ea clătină din cap, exasperată de ignoranţa lor.
- Aţi vorbit cu signor Tavani despre ce se petrece pe-aici? o întrebă signora pe Andrea.
- Da. Si după cum bănuiam, nu ştia nimic din toate astea. Dar mi-a promis că va avea grijă să verifice şi să oprească orice ilegalitate.
- Atunci de ce toate hărţuirile nu se opresc?
- Poate că signor Tavani n-a avut timp să se ocupe de problema asta. Dar sunt sigură că o va face.
- Să sperăm că între timp nu se va întâmpla nimic îngrozitor, spuse signora şi se duse la bucătărie, îngrijorată.
Tim şi Andrea se priviră peste masă.
- înţelegi ce încerc eu să-ţi explic? o atenţionă Tim ridicând dintr-o sprânceană.
- Sunt sigură că Enrico n-are nici o legătură cu asta. Nu pot să cred aşa ceva despre el. Mi-a spus că părerea lui este că Bracco e lacom şi vrea să scoată cât mai mulţi bani.
- O să mă duc în oraş să văd dacă miros ceva. Sper ca idolul tău să nu te dezamăgească.

înainte ca Andrea să protesteze şi să-i explice lui Tim că Enrico nu era idolul ei, acesta se duse direct la maşina parcată în faţa hanului şi porni spre oraş.

Capitolul 1

Când Tim se întoarse la han, Andrea nici nu-l lăsă să respire şi să bea o gură din berea comandată, că îl şi luă la întrebări.

- Toată lumea cunoaşte povestea, îi explică Tim. Roberto mi-a spus că a aflat de incident încă de la prima oră a dimineţii. Nici nu ştii cât de repede circulă informaţia în sate, prin telefonul fără fir. M-a întrebat dacă i-am văzut vreodată digul lui Bracco. El susţine că în orice moment era gata să se prăbuşească. Aşa sunt oamenii. Vorbesc şi trag concluzii. Ce să facă? Se plictisesc şi ei. Află că Bracco n-are nici cea mai mică intenţie să-şi repare digul. De ce? Pentru că oricum ştie că va pleca la un moment dat de acolo. E prea lacom. încearcă să scoată pe altcineva vinovat de neglijenţa lui. Si pe cine? Pe omul care refuză să-i plătească preţul pe care-l doreşte el. Asta mi-a spus Roberto.

- Si s-ar putea să nu mintă.

- Desigur. Nu-l cunosc pe Bracco. Nu ştiu cum arăta digul lui. Roberto susţine că e posibil ca Bracco să-l fi

dărâmat cu mâna lui. Poate că de asta nici nu se duce la poliţie. Se ştie că Enrico îi vrea pământul. Dar poate că n-ar merge chiar aşa departe. Andrea, ştii ce? Hai să lăsăm bârfele locale şi să ne vedem de treaba noastră. Avem alte probleme mai importante pe cap.

Andrea ştia că Tim avea alte probleme pe cap. Era preocupat de Porto Grazia şi de noul proiect al casei familiei Donaldson. Dar Andrea se gândea şi la problemele sătenilor. Spera din tot sufletul ca Enrico să se ocupe de acest aspect cât mai curând. Dar ea nu putea să facă nimic decât să aştepte.

Lucrară toată ziua pe terasa umbrită de viţa de vie, până când signora Albertini le aduse cafeaua de la ora cinci. Abia atunci, Tim propuse o pauză.

- Hai să ne ducem pe plajă să înotăm, propuse el.

Aleseră plaja descoperită de Tim, unde Andrea fusese ultima oară împreună cu Enrico. Tim înotă ca de obicei până departe, în larg. Andrea rămase pe mal şi nu se abţinu să-şi amintească clipele fascinante petrecute acolo, împreună cu Enrico.

Dar îşi aminti şi avertismentele lui Tim şi ale Francescăi şi bârfele soţilor Gonzales. Dacă soţii Gonzales puteau fi invidioşi, iar Francesca geloasă, Tim nu avea de ce s-o avertizeze în legătură cu Enrico. Andrea ştia că majoritatea

magnaţilor ajunseseră bogaţi şi datorită folosirii oricăror metode, pentru a obţine ceea ce-şi propuneau, cu orice preţ.

Ciudat era că Andreei nu i se păruse că Enrico ar fi sărit calul încercând s-o convingă să-i accepte avansurile. Fusese

galant, seducător, dar decent. Ba, mai mult, îndrăznea să creadă, judecându-i comportamentul, că Enrico se îndrăgostise de ea. De asta se purtase cu ea atât de fermecător, tandru şi răbdător.

- Visezi cu ochii deschişi? Sau ai adormit? o întrebă Tim apropiindu-se de ea.

Andrea îi zâmbi. Ochii ei verzi străluceau de bucurie lăuntrică. Făcuse o mare descoperire: Enrico o iubea.

- Cum a fost? îl întrebă Andrea evitând să-i răspundă.

- îmi place mult să înot.

Tim stătea în picioare, în faţa ei, şi apa i se scurgea din păr pe umerii largi, bronzaţi de soarele mediteranean. Era un bărbat frumos.

Tim îşi şterse părul negru, care acum, datorită soarelui, căpătase o tentă aurie, şi se aşeză lângă Andrea, pe prosop.

- E plăcut, nu-i aşa? o întrebă el.

- Da. îmi place să stau la soare.

- Cât e ceasul?

- Sase şi jumătate.

- La ora asta Londra e un iad.

- Ai dreptate. Atâta praf, smog şi aglomeraţie...

- De când locuieşti în Londra?

- Dintotdeauna.

- Si îţi place? De ce ai preferat să lucrezi la Bristol?

- Am dorit o schimbare. Am auzit de firma ta şi m-am gândit c-ar fi interesant să încerc.

- Le cunoşteai pe studentele acelea din Bristol, care locuiau împreună cu Lucie Benton, nu-i aşa?

Andrea scutură din cap, simţindu-se vinovată că-l minţea. îşi aminti motivul pentru care se angajase ca secretară a lui Tim şi-i veni să râdă. Dacă ar fi ştiut de la început cu ce om va avea de-a face, nici nu se mai angaja.

- Da, spuse Andrea într-un târziu.
- Si pe Lucie Benton o cunoşteai?
- Da.
- Bine?
- Destul de bine.
- Ce părere ai despre ea?
- îmi place. E foarte drăguţă. Pare neajutorată, dar are suflet bun.
- Hmmm, ştii? Uneori semeni cu ea, spuse Tim privind-o cu atenţie.

Inima Andreei începu să gonească nebuneşte. Se înroşi violent şi-şi întoarse capul în altă parte, ca să-şi ascundă surprinderea.

- Cum adică semăn cu ea? pufni Andrea.
- Vocile voastre sunt foarte asemănătoare. Si felul în care pronunţaţi anumite cuvinte.
- Dar suntem foarte diferite.
- Da. Surprinzător de diferite.

Andrea se gândi că Tim bănuia ceva. Faptul că nu semăna fizic cu sora ei, îi dăduse Andreei încredere în sine, neglijând alte aspecte. Ca de exemplu vocea. Era pentru prima oară când i se spunea că seamănă la voce cu Lucie.

întorcându-se spre maşină, Andrea nu mai scoase nici un cuvânt. I se părea că orice ar spune, folosindu-şi vocea, n-ar face decât să mărească suspiciunile lui Tim.

Urcară pe o potecă îngustă şi foarte stâncoasă, iar Tim se oferi s-o ajute. îi luă mâna şi se opri. Andrea se întoarse mirată spre el.

- Iată-mă singur cu o femeie minunată şi nu fac nimic!

Andrea tresări. Ce voia să spună Tim?

- Pe cine citezi? întrebă Andrea, roşie în obraji.
- Un clasic în viaţă: Tim Burnet-Wilde. Uite ce zi minunată, ce loc sălbatic, ce fată frumoasă ţin de mână! N-aş fi om dacă n-aş face ceva, spuse Tim şi pe neaşteptate se apropie de Andrea, sărutând-o pe buze.

Sărutul lui o transportă pe Andrea în alt

spaţiu. Era atât de surprinsă de gestul lui Tim şi de dulceaţa gurii lui, încât fu incapabilă să reacţioneze.

- Nu-i mai bine aşa? întrebă el eliberând-o din îmbrăţişare. Putem spune că am petrecut o după-amiază perfectă.

- E mai bine, recunosc, dar nu ştiu dacă asta a fost o după-amiază perfectă.

- Andrea, Andrea... întotdeauna rece şi calculată! râse Tim. Hai, că nu mai ajungem până la maşină.

Când ajunseră în dreptul maşinii, Tim îi deschise uşa Andreei. Dar nu-i dădu voie să intre. O prinse între uşă şi trupul lui şi o sărută din nou.

- Asta ca să mă conving că primul a fost adevărat, glumi el, dar Andrea avu senzaţia că era ceva mai mult decât atât.

Se urcară în maşină şi deschiseră geamurile până jos, lăsând aerul răcoros al serii să intre.

- Stii la ce m-am gândit? Propun să nu ne ducem direct la albergo. E prea plăcut afară.

Tim o luă pe nişte drumuri lăturalnice şi în cele din urmă se rătăciră. Andrea începu să caute cu disperare indicatoare, dar nu găsi nici unul. Aşa că Tim se luă după instinct şi în final, după o cotitură, se treziră faţă în faţă cu Porto Grazia.

- Andrea, vezi ferma aia? Am o bănuială. Cred că-i ferma lui Bracco.

- Se poate. Arată foarte bine. Se vede că proprietarul o iubeşte.

- Mă întreb unde e digul. Vrei să rămâi tu în maşină? Mă întorc repede.

Tim se întoarse după zece minute, când Andrea începuse să se cam îngrijoreze. Se făcuse noapte şi nu era ţipenie de om prin preajmă. Se aflau practic în sălbăticie.

- Părerea mea e că cineva a dărâmat digul intenţionat, spuse Tim urcând în maşină. Părea destul de solid. Agenţii lui Enrico, vecinii nemulţumiţi sau chiar Bracco în persoană - cineva trebuie s-ăl fi dărâmat, că singur nu cădea. E ceva putred aici. Mă întreb de ce Roberto mi-a spus că digul stătea să se prăbuşească. Doar se pricepe la construcţii. Dacă el nu se pricepe, atunci cine? Ce interes avea să-mi spună că digul era prost construit? Ciudat. Foarte ciudat.

Andrea se gândea mai mult la sărutările lui Tim. Dar după comportamentul lui, se părea că el le uitase. Chair aşa indiferent îi era? Andrea încercă să trateze întâmplarea cu aceeaşi indiferenţă ca şi el.

- Trecând peste astea, să revenim la oile noastre, spuse Tim. înainte să plec spre New York, trebuie să mai fac o

călătorie la Atena. Spre norocul meu, constructorii de acolo sunt la fel de dornici

ca şi mine să facă o treabă bună. Mă pot baza pe şeful de şantier al doamnei Zoupanos. O să-i trimit pe Hugh şi soţia lui la Atena, să termine el treaba acolo. Le va prinde bine o vacanţă. Oliver Trent o să vină aici să ne înlocuiască, după ce plecăm noi. Nu ştiu dacă o să se descurce cu Roberto, dar îi voi face un mic instructaj. Am vorbit cu Hugh la telefon şi mi-a spus că Oliver Trent va veni aici împreună cu logodnica lui. Asta înseamnă că poţi veni cu mine la New York, dacă vrei.

- Cum aşa?

- Păi, logodnica lui Oliver este secretară şi îl va ajuta ea aici. La albergo avem rezervate două camere. într-una va sta Oliver cu logodnica şi în cealaltă poţi rămâne tu, dacă vrei. Sau te poţi întoarce în Anglia. Cum preferi?

- Nu sunt prea nerăbdătoare să mă întorc în Anglia. N-am văzut niciodată New York-ul. Mi-ar plăcea să-l vizitez.

- Dar ţi-ar conveni?

- De ce nu?

- Am înţeles că prietenul tău munceşte la New York în vara asta. Dacă află că eşti în State, s-ar putea să te roage să stai cu el. Enrico abia aşteaptă să te vadă şi să petreacă cât mai mult timp cu tine. N-o să-i convină. Cum o să te descurci cu amândoi?

Andrea nu-i răspunse imediat. Nu voia să pară frivolă, încurajând doi bărbaţi în acelaşi timp. Voia să-i explice că Robin era un prieten la care ţinea foarte mult, dar pe

care nu-l iubea. Iar insistenţele lui Enrico nu-i miroseau a bine. Nu ştia care relaţie era mai serioasă şi la care ţinea mai mult.

- N-ar trebui să-l lăsăm pe Enrico să creadă că ne poate juca pe degete cum vrea el, spuse Andrea. Crede că la un ordin, toată lumea e la picioarele lui.

- Indiferent sub ce pretext vii la New York - să te întâlneşti cu Enrico, să-ţi vezi prietenul, sau să vizitezi oraşul - Enrico va bănui că ai venit pentru el.

Se întoarseră la han şi mâncară sub bolta de viţă de vie. Apoi, Tim se apucă de lucru, iar Andrea rămase afară, privind cerul şi simţindu-se cuprinsă de o emoţie necunoscută, o nerăbdare căreia nu-i găsea nici o explicaţie.

*
* *

A doua zi, Tim îşi petrecu o mare parte din timp la Porto Grazia, făcând ultimele precizări şi observaţii, pe care Andrea le scrise la maşină. Tim avea atât de puţină încredere în Roberto, încât îl puse chiar să semneze o copie a observaţiilor.

în ziua următoare, Tim plecă la Atena şi Andrea rezervă bilete de avion spre New York. Pe la prânz, stând pe terasă, ca de obicei, signora Albertini veni la ea foarte supărată şi-i spuse:

- Iar i s-a întâmplat o nenorocire lui Filippo Bracco.

- Povestiţi-mi, signora, spuse Andrea

îngrijorată, invitând-o să stea lângă ea, pe un scaun.

- Filippo are doi copii foarte muncitori. Toată vară, în fiecare zi, cu excepţia duminicilor, ies în larg cu barca şi pescuiesc homari. Asta-i o afacere prosperă în Sardinia,

mai ales în sezonul turistic. Stiţi ce s-a întâmplat? Le-a dispărut barca. Au căutat-o peste tot. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ea. Se pare că frânghia care ţinea barca a fost tăiată inteţionat.

- Nu se poate!

- Vedeţi, signorina? Mai întâi digul, acum barca! Astea nu sunt accidente. Azi au venit negociatorii şi i-au oferit o sumă şi mai mare de bani lui Bracco. El i-a acuzat că i-au dărâmat digul şi i-au scufundat barca, dar oamenii lui signor Tavani, bineînţeles, n-au recunoscut nimic. Filippo Bracco nu le-a acceptat oferta. Aşa că vă întreb - ce va mai urma?

Andrea nu ştia cum s-o liniştească pe signora Albertini. îi promise că imediat cum se va întâlni cu Tavani la New York, îl va ruga să afle ce se petrece.

- E prea ocupat, signorina. De ce să-şi piardă timpul cu nişte oameni simpli care au probleme mărunte? Si până ajungeţi dumneavoastră la New York, cine ştie ce mai păţeşte Bracco?

Andrea îşi propuse ca imediat ce va

ajunge în State să-l roage pe Enrico să se ocupe de această problemă. Era posibil ca Enrico să fi uitat discuţia pe care o purtaseră pe plajă.

Oliver Trent sosi din Anglia cu logodnica lui, Anne. După câteva zile, Tim îi prezentă lui Oliver situaţia de pe şantier. Andrea se împrieteni cu Anne şi-i recomandă câteva restaurante din Alghero, şi-i explică unde erau plajele cele mai frumoase. în ultima seară a lui Tim şi Andrea la albergo, cinară toţi patru la lumina lumânărilor, uitând pentru câteva ore de muncă.

Andrea simţea că pierde ceva plecând din Sardinia. Sentimentul se accentuă când Oliver şi Anne îi conduseră la aeroport. Călătoriră cu avionul până la Roma, unde înnoptară. Din acel moment totul deveni confuz pentru Andrea. în douăzeci şi patru de ore ajunseră pe aeroportul Kennedy, de unde îi luă un taxi şi-i conduse pe o distanţă considerabilă spre hotelul la care familia Donaldson le rezervase camere.

După simplitatea a camerelor de la albergo, apartamentul luxos din New York i se păru Andreei rupt din altă lume. Covoarele erau atât de groase încât i se scufundau picioarele în ele, draperiile de la ferestrele care nu se deschideau erau din catifea grea şi bogată, baia era decorată în verde şi auriu - totul era făcut pentru a

asigura un confort maxim clienţilor.

Andrea nici nu se instală bine în cameră, că cineva bătu la uşă. Era un comisionar care-i adusese un coş cu un aranjament superb de trandafiri roz, de la Enrico. După ce despachetă bagajele, o sună Enrico, urându-i bun-venit în America. Vorbiră câteva minute şi, după ce Andrea îi mulţumi pentru flori, Enrico o întrebă:

- Eşti obosită, carissima?

- Puţin. După ceasul meu ar trebui să fie seară, iar aici este abia ora prânzului.

- Atunci te voi lăsa în pace astăzi, spuse Enrico râzând. Trebuie să onorez o invitaţie plictisitoare la cină. Dar mâine îţi promit că ne vedem. Arrividerci, cara mia.

Andrea închise telefonul şi căzu pe gânduri. Atenţiile lui Enrico erau din ce în ce mai evidente. Ce să facă? Cum

să reacţioneze? Ce voia Enrico de la ea? Dacă ar fi avut vreo legătură în America, n-ar fi riscat să se întâlnească cu ea. Sau, cine ştie?

Se hotărî să-l sune pe Robin. îi căută numărul de telefon în agendă, dar nu apucă să-l găsească şi telefonul sună din nou. De data asta era Tim.

- Am vorbit cu Enrico, Andrea.

- Si eu.

- Am înţeles că nu vă vedeţi astăzi. Ce vrei să faci?

- Nu ştiu. Ne întâlnim cu familia Donaldson?

- Mă întâlnesc mâine cu ei. Aşa că în seara asta, New York-ul e al nostru.

- Ai vreo idee, Tim?

- Hai să ne întâlnim jos, în hol, şi vedem după aceea ce facem, bine?

Andrea se gândi să-l sune mai întâi pe Robin, dar după ce sună de câteva ori şi văzu că nu-i răspunde nimeni, se hotărî să-l mai caute a doua zi.

Se îmbrăcă repede într-un costum elegant şi coborî în hol, unde se întâlni cu Tim.

Prima plimbare prin New York fu de neuitat. Bineînţeles, Andrea cunoştea marele oraş din filme şi documentare, dar nimic nu se compara cu realitatea. Bulevardul Fifth Avenue părea un mare canion între zgârie- norii care-l flancau de-o parte şi de alta. Intrară în marile magazine - Sak's, Bonwit, Lord şi Taylor; vizitară Catedrala Sf. Patrick şi Centrul Rockefeller, se plimbară printre newyorkezi şi se simţiră ca nişte englezi la New York, aşa cum spunea cântecul.

După două ore de plimbare, Tim chemă un taxi şi se întoarseră la hotel. Andrea murea de oboseală, dar îşi sucea gâtul în toate părţile, ca să nu scape cumva din priviri vreun zgârie-nori pe care nu-l remarcase.

După ce ajunseră la hotel, se duseră la bar şi comandară două ceaiuri. După atâta plimbare, simţeau nevoia să se relaxeze. Tim o întrebă la ce oră voia să ia cina.

- Nu trebuie să te simţi obligat să iei cina cu mine, spuse Andrea. E adevărat că am cinat împreună în fiecare seară la albergo, dar asta nu te obligă să ai grijă şi aici de mine.

- îmi face plăcere...

- Ah! Mi-am amintit de Robin. Trebuie să-l sun. Cred c-o să se bucure să cineze cu mine.

- Atunci, mă simt nevoit să mă retrag, spuse Tim zâmbind politicos.

- Nu te deranjează?

- Nu, spuse el cu răceală. Stiu că Robin este prietenul tău. N-am nici un drept să mă amestec între voi doi. Sper să te distrezi bine. Succes.

Când Andrea sună din nou acasă la Robin, nu-i răspunse nimeni. I se păru ciudat. îl anunţase cu câteva zile înainte că avea să sosească în State. Ce se întâmpla? îl sună pe Tim şi-i explică situaţia.

- Mă ofer ca variantă, spuse Tim. Sper să nu te plictiseşti cu mine.

Andrea aproape pufni în râs. Nimeni nu se putea plictisi cu Tim. După ce făcu un duş şi se odihni un sfert de oră, Andrea se îmbrăcă într-o rochie subţire de mătase şi îşi luă pe umeri o jachetă asortată.

Se întâlni cu Tim în hol şi luară un taxi care-i duse la un restaurant drăguţ de pe Fifth Avenue. în timpul mesei discutară lejer, fără să pomenească nimic despre proiecte sau lucrări. Tim îi promisese că ziua aceea era rezervată relaxării.

După ce ieşiră din restaurant, se plimbară o vreme pe bulevard, fără să găsească un taxi liber.

- Eşti obosită?

- După douăzeci şi patru de ore... spuse Andrea fără să-şi ia ochii de la zgârie-nori.

- Voiam să-ţi sugerez să vizităm ultimul etaj de la Empire State Building.

- Ar fi minunat! Pentru asta nu sunt niciodată obosită.

- Atunci trebuie să găsim neapărat un taxi. Fifth Avenue este un bulevard foarte lung. Nu-l putem străbate pe jos.

Taxiul îi lăsă la baza celei mai înalte construcţii din lume.

- Noaptea nu trebuie să stăm la coadă, îi explică Tim conducând-o spre lift.

Schimbară lifturile de două ori şi în cele din urmă ajunseră pe platforma de observaţie, acolo de unde New York-ul se vedea în toată splendoarea lui.

Era o privelişte fantastică. Un oraş al luminilor. Ferestrele zgârie-norilor erau luminate, clădirile importante erau luminate, bulevardele erau luminate, farurile maşinilor, care de sus păreau un şuvoi continuu chiar şi la acea oră, luminau

străzile. Tim şi Andrea se plimbară pe platformă, la mai mult de o sută de etaje deasupra oraşului, fără să mai simtă pic de oboseală.

Când se întoarseră, Andrea începu să picotească în taxi.

- Să dormi până târziu mâine, îi sugeră Tim. O să-ţi comand eu micul dejun în cameră. Trebuie să te odihneşti. O să vezi - toată lumea va vrea să-ţi arate ceva la New York.
- Enrico vine să mă ia la unsprezece.
- Odihneşte-te bine până atunci. Eu o să fiu plecat la ora aceea. Mă întâlnesc cu familia Donaldson la nouă.

Ajunseră la hotel şi Tim o conduse în camera ei. Fusese o zi interesantă. Si totul i se datora lui Tim. Se opriră în faţa camerei ei şi Andrea se simţi copleşită de recunoştinţă. Singurul fel de a-i mulţumi care-i veni în minte fu acela de a-l săruta. Si, obosită, îşi apropie buzele de gura lui.

- Mulţumesc, Tim, şopti ea sărutându-l.

Tim rămase o clipă uimit, dar apoi îi răspunse strângând-o în braţe. Apoi o eliberă, îi luă cheia din mână, îi deschise uşa şi o împinse uşurel în cameră.

- Cu plăcere, Andrea, spuse el. Somn uşor.

Andrea se opri în mijlocul camerei, îşi aruncă pantofii din picioare şi oftă. Tumultul senzaţiilor o copleşise. De ce îl

sărutase pe Tim pe buze? Ar fi trebuit să-l sărute doar pe obraz. Ce credea acum Tim despre ea?

Dar nu-i părea rău. Problema era că se simţea foarte obosită. Se plimbase prea mult, băuse prea mult, organismul ei fusese suprasolicitat. Trebuia să doarmă.

Capitolul 8

Andrea realiză a doua zi că Tim avea dreptate. Toată lumea abia aştepta să-i arate New York-ul. în timp ce-şi mânca în pat micul dejun comandat de Tim, familia Donaldson o sună urându-i bun venit în State şi o invită a doua zi la prânz, la ei la masă.

Apoi îl sună pe Robin la serviciu, înainte să primească şi alte invitaţii.

- Ce faci diseară? o întrebă el, după ce îi ură bun-venit, fericit s-o audă.

- Sunt ocupată. Si mâine la prânz am o invitaţie. Dar mâine seară sunt liberă.

- Perfect. Sper să ai timp şi pentru mine. Vreau să organizez o petrecere pentru tine. Am atâţia prieteni cu care vreau să-ţi fac cunoştinţă!

- E minunat. Dar cu timpul liber stau cam prost.

- Aşa e la New York, râse Robin. Dar vedem noi cum facem să ne întâlnim mai des.

Andrea închise zâmbind. Abia aştepta să petreacă în compania tinerilor prieteni ai lui Robin. Se cam săturase de bărbaţii de vârsta lui Enrico.

La ora unsprezece fix, acesta o aştepta în holul hotelului. O luă pe Andrea de mână, o învârti admirându-i părul negru şi silueta încântătoare făcând-o să se înroşească, o sărută pe obraz şoptindu-i la ureche cât de dor îi fusese de ea, apoi ieşiră din hotel sub privirile întrebătoare ale angajaţilor. Până şi aici Enrico era cunoscut pentru averea lui.

Intrară în limuzina parcată în faţa hotelului şi şoferul se înscrise în taficul intens.

- Unde mergem? întrebă Andrea.

- Vreau să-ţi arăt casa mea din Westchester County. Proiectul nu-i aparţine lui Tim. Din păcate nu-l cunoşteam când mi-am construit-o. Dar e minunată, te asigur. Pare a fi făcută de Tim.

- Eşti drăguţ, Enrico.

- De obicei, nu sunt. Dar pe Tim îl admir sincer. Este un băiat serios şi talentat. Pune suflet în ceea ce face. Seamănă cu un italian veritabil.

Andrea se simţi la fel de mulţumită ca şi cum laudele i-ar fi fost adresate ei.

Ieşiră din New York mergând cu viteză pe autostrăzile mai libere decât cele din oraş.

- Să vezi ce frumos este toamna, spuse Enrico. Sunt nişte culori minunate. Poate

că o să le vezi într-o zi.

Ajunseră la casa lui Enrico pe la ora prânzului. Casa era enormă şi avea stil. Părea un mic castel. încăperile

spaţioase, iluminatul subtil, mobilierul, totul era bine gândit şi închegat, debordând de confort şi lux.

Casa se afla în mijlocul unui parc plin cu flori. în spate era o piscină imensă, albastră, sub cerul liber. Pe terasa de lângă piscină, personalul care nu-şi făcea simţită prezenţa aşezase o masă pentru doi. în spatele lor stătea un chelner negru în livrea, gata să-i servească la un semn.

- Mai întâi hai să bem ceva, spuse Enrico.

- Unde e Francesca?

- în Maine, cu nişte prieteni. Dar cred că va veni imediat ce va afla că Tim e la New York.

Inima Andreei tresări. Deci era vorba de ceva serios între ei doi. Ce voia de fapt Francesca de la Tim?

- Tim nu pare să se grăbească, continuă Enrico. Si Francesca nu-i obişnuită să aştepte. Mi-ar plăcea să fie împreună. Nici nu ştii câţi bărbaţi o vânează pe fiica mea pentru avere. Tim nu e ca ei. Se merită unul pe celălalt. E adevărat, Tim nu-i aşa de bogat ca Francesca, dar am încredere în el. Nu ştiu însă de ce îi rezistă atât de înverşunat. N-

are nici o prietenă în Anglia, din câte am fost informat. Dar presimt că nu va mai dura mult şi va ceda. Fiica mea e irezistibilă, nu-i aşa?

- Sunt convinsă. Dar dacă Francesca se va mărita, nu-i vei duce dorul?

- Am şi eu planutrile mele, care n-o includ pe ea, spuse Enrico zâmbind.

Andrea se înroşi, neştiind ce să creadă. La ce se gândea Enrico? Intra şi ea în planurile lui?

Apoi începură să mănânce şi să discute generalităţi, despre familia ei şi despre viaţa ei de la Londra. Uşor-uşor, ajunseră la subiectul Porto Grazia.

- Stii, Enrico, începu Andrea, se întâmplă tot felul de lucruri ciudate acolo. Accidentele astea nu se mai opresc pentru bietul Bracco. Stiu că eşti ocupat, dar mi-ai promis că vei verifica ce se petrece acolo.

- Am vorbit cu oamenii de acolo, spuse Enrico nervos. Dacă nu s-au conformat ordinelor mele, o să aflu de ce. Nu-ţi mai bate căpşorul tău drăguţ cu asta, carissima.

După ce terminară de mâncat, se odihniră puţin la umbră şi mai spre seară, înotară în piscină. Apoi, Enrico o conduse pe Andrea la hotel.

- îţi mulţumesc pentru ziua asta minunată, Enrico, spuse Andrea în faţa hotelului.

- Te conduc până sus.
- Nu-i nevoie.
- Ei, cum nu?

în faţa camerei ei, Enrico nu părea grăbit să plece.

- Mulţumesc încă o dată, Enrico, spuse Andrea sugestiv.
- Nu mă inviţi înăuntru?
- Sunt obosită. Hai să ne luăm la revedere aici.
- Aici? Pe coridorul ăsta public? Nu, draga mea. Dă-mi cheia, te rog.
- Mai bine nu, Enrico, spuse Andreea intrând brusc în panică. Sunt foarte obosită.
- Prostii. Andreea, nu te mai juca cu mine. Stii cât de mult te iubesc şi te doresc, spuse el luându-i cheia din mână, împotriva voinţei ei.

Enrico deschise uşa şi-i făcu loc Andreei să intre. Andrea ezită. Simţea o greutate în picioare.

- De ce te temi? întrebă Enrico zâmbitor. Nu ştii că nu-ţi fac nici un rău?

Andrea privi în jur cu disperare, simţindu-se prinsă într-o capcană. Apoi, ca o rază de speranţă, îl văzu apărând la capătul coridorului pe Tim.

- Uite-l pe Tim! strigă ea atrăgându-i în acest fel atenţia lui Tim, în caz că nu-i văzuse, luminându-se la faţă, simţind o imensă uşurare.

- Bună! strigă Tim apropiindu-se

grăbit. Eram la bar şi v-am văzut urcând. Pot să mă alătur şi eu petrecerii?

- Desigur, spuse repede Andrea. De fapt Enrico voia doar să mă conducă până în cameră. Nu ne-am gândit la o petrecere, dar dacă ai venit şi tu, hai să bem toţi trei un pahar.

Enrico se întunecase la faţă, îşi frământa nervos degetele, dar nu mai avea cum să dea înapoi. Tim îi stricase toate planurile. Comandară băuturi şi sandvişuri în cameră, discutând despre New York. Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu dădeau semne că ar fi vrut să plece.

- Fata asta nu-şi mai poate ţine ochii deschişi, spuse Tim. Hai s-o lăsăm să doarmă, Enrico.

Enrico nu mai avea ce face. îşi luară la revedere şi Andrea răsuflă uşurată după ce Tim şi Enrico plecară. Adormi într-un târziu şi se trezi a doua zi dimineaţă la ora şapte.

La opt o sună Enrico.

- Sper că nu te-am trezit, spuse el pe un ton fermecător, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat cu o seară înainte. La ora zece vin să te iau.

- îmi pare rău, Enrico, spuse Andrea fără pic de regret. Eu şi Tim am fost invitaţi la prânz de familia Donaldson. Iar diseară mă întâlnesc cu un prieten din Anglia.

- Prieten? întrebă Enrico neliniştit. Ce

fel de prieten? Un băiat?

- Da. îşi petrece toată vacanţa de vară aici.

- Nu ştiam. Credeam că ai venit la New York doar pentru mine. Să nu-ţi mai programezi timpul. Vreau să te văd mâine neapărat. Te sun eu, bine? Sper să te găsesc.

- O să mă găseşti, Enrico, oftă Andrea obosită.

După ce închise, comandă micul dejun în cameră. în timp ce mânca, veni un comisionar cu un alt buchet de flori superb, tot de la Enrico.

Se întâlni cu Tim mai târziu în holul hotelului şi petre- cură o zi interesantă în compania familiei Donaldson. Vizitară terenul pe care avea să fie amplasată vila, discutând şi analizând posibilităţile. Apoi luară prânzul în apartamentul somptuos al familiei Donaldson, iar spre seară, Andrea se scuză şi se duse să se întâlnească cu Robin.

Se întâlni cu el într-un restaurant mai simplu decât cele pe care le văzuse pe Fifth Avenue, dar foarte plăcut. Robin o întâmpină sărutând-o de nenumărate ori pe obraz.

- Eşti minunată, Andrea! Ia să te văd. Doamne! Uitasem cât de frumoasă eşti. Ia loc, te rog. Cum ți se pare oraşul?

- E nemaipomenit, dar sinceră să fiu, mai mult mi-am petrecut timpul în afara oraşului. Ţie cum ţi se pare?

- M-am îndrăgostit de el. O să-mi pară rău să plec de aici. Mi-am făcut o mulţime de prieteni. O să-i cunoşti şi tu. îţi pregătesc o petrecere la ei în apartament.
- Super! Abia aştept! Dar tu unde stai?
- Am închiriat un apartament mic. Sunt aici nişte preţuri la chirii! Am o cameră mică, o bucătărie şi mai mică şi o baie. Dar îmi ajunge.

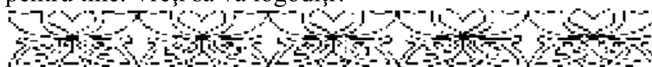
Apoi îşi povestiră ce făcuse fiecare de când nu se văzuseră. Andrea îi povesti totul, fără să se ferească - despre iaht, despre Sardinia şi despre albergo.
- Dacă stau să mă gândesc, spuse ea, mai civilizaţi mi se par oamenii simpli din Sardinia, decât magnaţii.
- Ai dreptate. Ei? Ce spui? Eşti pregătită pentru petrecere?
- Desigur.

Dar Robin ezită. Se întoarse spre Andrea şi spuse:
- înainte să plecăm, vreau să-ţi spun ceva.

Andrea îi aruncă o privire rapidă. Imediat îşi dădu seama că ceva în atitudinea lui se schimbase. Robin se purta cu ea camaradereşte, ca un frate mai mare.
- Am întâlnit o fată. E fantastică. Ai s-o cunoşti şi tu. O să-ţi placă de ea. Aveţi multe în comun. O să vină la petrecere, de asta ţi-am spus despre ea. Nu ştiam cum să-ţi explic întorsătura evenimentelor. Dar nu

ne-am văzut de atâta timp. Am stat departe unul de celălalt. N-am vrut să-ţi spun de ea prin telefon. Mă înţelegi, Andrea? Mă ierţi?

- Te iert, Robin. De fapt, nu sunt supărată pe tine. Te înţeleg. Mă bucur pentru tine. Vreţi să vă logodiţi?

- Da. Stii cât de demodat sunt eu. Dar mai întâi vreau ca Sue-Ellen să vină în Anglia, să-mi cunoască familia.

Robin părea cu adevărat fericit. Si când Andrea o cunoscu pe Sue-Ellen, îşi dădu seama că ei doi se potriveau şi formau un cuplu fericit. Ea şi Robin nu se iubiseră niciodată cu adevărat.

Petrecerea fu plăcută şi interesantă, dar Andrea nu rezistă prea mult. Când se lăsă noaptea, chemă un taxi şi se întoarse la hotel. Se gândi mult la Robin şi la Sue-Ellen. Stiuse de la început că Robin nu era făcut pentru ea. Era prea copilăros. Ea avea nevoie de un bărbat matur. Cu toate astea, se simţea abandonată.

A doua zi, Tim îi propuse Andreei să viziteze împreună cu el terenul familiei Donaldson. Dar când află că îi promisese lui Enrico că se va întâlni cu el, nu protestă.

- Distrează-te, Andrea. De fapt, mă descurc şi singur. Dacă ai nevoie de ceva când te întorci, mă găseşti în cameră.

- Mulţumesc, Tim. Eşti prea bun. Dar de ce să am nevoie?

- Tu ştii.

Tim îi spusese asta gândindu-se la noaptea în care o găsise pe ea stând în hol împreună cu Enrico. Simţise că ceva nu-i convenise atunci Andreei.

Dar ziua cu Enrico începu destul de plăcut.

- Ce vrei să facem? întrebă el. Eu şi maşina mea suntem la dispoziţia ta.

- Aş vrea să facem un tur al oraşului. Vreau să vizitez Wall Street, Central Park, muzeul Guggenheim şi, de ce nu, Harlemul.

- La ordinele tale, spuse Enrico dându-i indicaţii şoferului.

Pe la ora cinci, după ce vizitară toate obiectivele propuse de Andrea, mâncară la un restaurant luxos şi Enrico îi propuse să bea un ceai împreună.

- Nu-mi place ceaiul.

- Stiu eu un loc unde se bea un ceai excelent, spuse Enrico şi o pofti să intre într-un bloc zgârie-nori. Liftul îi opri la etajul cincizeci şi Enrco o invită într-un apartament care ocupa un sfert din suprafaţa etajului.

- E al tău? întrebă Andrea.

- Da. Nu-mi place să stau la hotel.

- Enrico, dar câte locuinţe ai? întrebă Andrea mirându-se de mărimea averii lui.

îşi băură ceaiul, care era într-adevăr foarte bun şi aromat, pe terasa apartamentului,

mobilată cu scaune de inox şi plină de plante şi fori, cu o o privelişte superbă spre Central Park.

- Te invidiez, Enrico. Priveliştea asta e de vis.
- Ar putea fi şi a ta, spuse Enrico apropiindu-se zâmbind de Andrea. Te iubesc, cara mia. Cred că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am întâlnit. Dar se pare că timpul a fost împotriva noastră. Mereu suntem pe fugă. în Sardinia, eu, acum, la New York, tu.
- Ne-am simţit bine pe plajă, îi aminti ea.
- Dar acum ne putem simţi şi mai bine, spuse Enrico şi o sărută pe buze.

Andrea simţi că ceva era în neregulă. Se simţea stânjenită şi parcă ar fi vrut ca Enrico s-o lase în pace. Nu-i putea răspunde sărutărilor cu aceeaşi pasiune. încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

Dar Enrico nu-i sesiză ezitarea. Era prea prins de vârtejul propriei pasiuni.

- Draga mea, de mult nu m-am mai simţit atras de

o femeie aşa cum mă simt atras acum, de tine. Mă faci să mă simt tânăr, Andrea. Dar ştii, draga mea, vreau să fim discreţi. Nu-mi place să mă afişez în public. Puţină lume cunoaşte apartamentul ăsta. Aşa că ne vom petrece timpul aici, bucurându-ne unul de celălalt. Promite-mi, carissima, că vei păstra micul nostru secret.

- Lasă-mă, Enrico. Vreau să vorbim serios.
- Ce vrei să-mi spui, dragă? Ai nevoie de ceva?
- Enrico, iartă-mă, dar ai greşit adresa, ţi-am mai spus-o. Sau mă testezi?
Enrico izbucni în râs.
- Nu te-am testat niciodată. Te-am dorit şi te doresc.
- Atunci te refuz, cum te-am mai refuzat şi până acum. Am fost proastă crezând că ne înţelegem. Se pare că m-am înşelat. N-am de gând să fiu amanta ta. Nici aici şi nici pe iaht.
Enrico se întunecă la faţă.
- Atunci de ce m-ai încurajat? De ce m-ai făcut să-mi pierd timpul?
- Am fost naivă închipuindu-mi că simpla mea prezenţă îţi face plăcere.
- Poftim? făcu Enrico ochii mari. Ce ţi-ai închipuit în mintea ta? Că mă însor cu tine?
Enrico o privi sincer uluit şi îşi lăsă capul pe spate, izbucnind într-un râs sănătos.

- Aşa e! continuă el. Ai crezut că sunt un bătrân pe care-l poţi prosti uşor. Ai crezut că tu, fiind de două ori mai tânără decât mine, mă vei convinge să te iau de nevastă şi vei pune mâna pe averea mea.

- Deloc! strigă Andrea jignită, dându-şi seama că vorbele lui Enrico conţineau pe jumătate adevărul. Până azi am crezut că

eşti un bărbat bun şi atent. încă mai cred că eşti frumos şi distins şi sunt convinsă că multe fete te plac. Dar eu nu sunt una dintre ele. Poate o să ţi se pară ciudat, dar mă simt la fel de bine şi fără iahturile şi bijuteriile tale.

Andrea îşi luă geanta de pe pat şi se duse direct spre uşa de la intrare. Enrico o urmă.

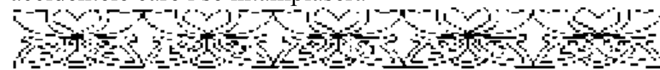
- Andrea, n-am vrut să spun asta. Mai gândeşte-te. Carissima, chiar te iubesc. Nu mă refuza înainte să te mai gândeşti.

- O să mă mai gândesc, pentru că nu pot să-mi scot din minte ce mi-ai spus. Dar să nu-ţi închipui că-mi schimb părerea. Dacă prezenţa mea nu-ţi ajunge, nu văd de ce să ne mai întâlnim, nu-i aşa?

Enrico nu-i răspunse şi nici n-o mai conduse până jos. Andrea avea o figură rece şi-şi ţinea bărbia ridicată. îşi păstră această expresie până în camera de hotel, unde nu mai rezistă şi izbucni în plâns.

Enrico avea dreptate. La ce se aşteptase? S-o ia de nevastă? Poate că n-o minţise când îi spusese că o iubeşte. I-ar fi oferit o viaţă frumoasă. Până s-ar fi plictisit de ea, aşa cum o avertizase Francesca.

Acum, mai mult ca niciodată, nu mai avea nici o îndoială că el ordonase accidentele care i se întâmplaseră

lui Bracco. Enrico era un om bun, atâta timp cât obţinea ceea ce-şi dorea. Când

cineva îi stătea în cale, folosea orice mijloace ca să înlăture obstacolele. într-un fel, bine că scăpase de el. Dar se simţea din ce în ce mai părăsită.

Brusc, îşi dori să se afle la mii de kilometri distanţă de Enrico şi de Robin, la hanul acela simplu din Sardinia, unde se simţise cel mai bine.

*

* *

Pe Tim nu reuşi să-l evite prea mult timp. în dimineaţa următoare vorbi cu el la telefon şi Tim îi propuse să ia împreună micul dejun în restaurantul hotelului.

- Bună dimineaţa, Andrea, o întâmpină el. M-am gândit că numai luând micul dejun împreună, pot să mai discut cu tine. Văd că eşti foarte ocupată cu viaţa socială.

Andrea îi zâmbi încercând să-şi ascundă durerea din suflet.

- Ce faci astăzi? Eşti ocupată? Dacă nu, aş avea nevoie de ajutorul tău.

- Sunt liberă ca pasărea cerului.

- Enrico e ocupat?

- Presupun că da. Oricum, sunt secretara ta şi e normal să te ajut când ai nevoie de mine.

Chelnerul vei la masa lor, cu un telefon cu antenă.

- Se pare că azi nu mai eşti liberă, zâmbi Tim bănuind că la telefon era Enrico.

- Pentru dumneavoastră, domnule Tim

Burnet-Wilde, spuse chelnerul.

Era familia Donaldson, care-i invita pe amândoi la cină, în casa uneia dintre fiicele lor, din White Plains.

- Poţi să vii? întrebă Tim acoperind receptorul cu mâna.

Andrea făcu semn din cap că da şi Tim acceptă cu plăcere invitaţia, în numele amândurora.

Petrecerea fu un prilej de relaxare pentru Andrea. Tim fu invitat să-şi petreacă weekendul împreună cu întreaga familie Donaldson la Cape Cod.

- Mi-ar plăcea, spuse el. Dar nu ştiu dacă Andrea poate să vină. Are o mulţime de prieteni în New York şi s-ar putea să fie foarte solicitată.

- Sunt liberă, spuse Andrea. Mi-ar plăcea să vă însoţesc şi eu.

- Te avertizez, spuse Betty Crawford, una dintre fiicele soţilor Donaldson, o să fie agitaţie mare. Sunt o mulţime de copii şi nepoţi acolo.

- O să-mi facă plăcere, te asigur. Iubesc copiii.

Cele trei zile petrecute în casa de ţară din Massachusetts fură incomparabil mai plăcute decât cele petrecute în hotelul luxos, dar impersonal din New York. Femeile se jucară cu copiii, iar bărbaţii discutară despre planurile vilei pe care avea s-o proiecteze Tim. Duminică seara se întoarseră în trei maşini şi se despărţiră cordial, insistând să păstreze legătura.

Andrea află că primise două telefoane - unul de la Enrico, iar celălalt de la Robin. Nu-l sună decât pe Robin, care o invită la cină împreună cu Sue-Ellen şi alţi câţiva prieteni.

- Mai eşti liberă? o întrebă Tim la micul dejun luni dimineaţa.

- în principiu, da. Mâine voi lua cina cu Robin, dar în rest, sunt liberă.

- Ce face Enrico?

- Nu ştiu.

- A insisat atâta să te aduc în State şi acum dispare. Mi se pare ciudat.

Andrea se hotărî să-i spună adevărul.

- Eu şi Enrico ne-am certat. Nu cred că mă va mai căuta de-acum încolo. Trebuia să-ţi ascult sfaturile de la început. îl cunoşti mai bine decât mine. Am crezut că este un alt om.

- Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem în Europa, Andrea. Familia Donaldson se pare că îmi acceptă în totalitate ideile şi îmi dă mână liberă. N-am de ce să mai stau aici. Treburile merg de la sine. Te rog să rezervi bilete la avionul de vineri. Ne vom întoarce în Sardinia. Simt că e ceva putred acolo. Să-l suni pe Oliver Trent ca să-l anunţi că venim. Dar vezi, să nu-l trezeşti în miezul nopţii...

Era plăcut să muncească din nou alături de Tim. Si abia aştepta să se întoarcă în Sardinia.

Petrecură ziua împreună, vizitând orașul - Muzeul de Artă Modernă, Carnegie Hall, Manhattan. Spre seară, conducând-o până în fața camerei ei, Tim îi atinse Andreei ușor brațul și-i spuse:

- îmi pare rău, Andrea. Sincer. {tiu că-ți plăcea de Enrico.

Următoarele zile trecură la fel de repede și de plăcut în
compania lui Tim. Vineri, familia Donaldson îi conduse la aeroportul Kennedy, de unde luară avionul spre Londra.

Andrea simțea că era pe drumuri de o viață. Se obișnuise cu ruta Londra - Bristol - Sardinia. La han îi întâmpinară Oliver Trent, Anne și signora Albertini, mai jovială ca niciodată, care le întinse masa înăuntru.

- E cam frig afară, le explică signora.

- Povestiți-ne cum merg treburile pe aici, spuse Tim, luând o lingură din supa groasă și aburindă, gătită de signora mai bine decât de un maestru bucătar.

- Roberto a adus mai mulți muncitori. Se pare că, din nu se știe ce motive, se grăbește foarte tare. Ar fi bine să vii și tu mâine dimineață să vezi ce se petrece. Părerea mea e că ceva nu e în regulă, spuse Oliver.

- Dar cu Bracco ce s-a mai întâmplat?

- A! N-o să-ți vină să crezi! Știi că toți

sătenii se temeau pentru el. Toată lumea se aştepta să i se mai întâmple o nenorocire. Aşa că l-au ajutat să organizeze pânde noaptea. Şi ghici ce-au păţit? într-o noapte, stând la pândă, convinşi că n-or să descopere nimic, au observat o mişcare ciudată prin jurul casei. Au prins doi bărbaţi mascaţi încercând să dea foc casei. îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi stat la pândă? Toată familia Bracco ar fi ars de vie. Cei doi mascaţi erau înarmaţi, dar, fiind luaţi prin surprindere, n-au mai avut ce să facă. Oricum, erau şase bărbaţi care stăteau la pândă prin tufişuri. Nu puteau să-i omoare pe toţi.

- Si ce le-au făcut?

- I-au bătut bine şi i-au lăsat să zacă până a doua zi de dimineaţă în Porto Grazia, unde i-au găsit muncitorii. Bracco a publicat totul prin ziarele locale. S-ar putea să iasă un scandal de proporţii. Se pare că Tavani e capul afacerii.

- Sunt convins că cei doi nu-l vor turna, spuse Tim.

- E posibil. O mână o spală pe cealaltă. Si acum toţi sunt de partea lui Bracco, inclusiv autorităţile. Afacerea se va muşamaliza, sunt sigur, dar nici Bracco nu va mai avea motive să se teamă. Nimeni n-o să mai încerce să-i facă vreun rău sau să-l gonească de pe pământul lui.

A doua zi de dimineaţă, toţi patru

pornîră spre Porto Grazia. Tim împreună cu Oliver şi Roberto făcură o inspecţie, iar Anne şi Andrea se duseră pe malul mării.

Mai târziu, când se întâlniră, Tim era îngrozitor de furios. Andrea nici nu îndrăznea să-l întrebe ce se întâmplase. Abia după ce rămaseră singuri, Tim deschise subiectul.

- Vino să vezi, spuse el mergând aşa de repede încât Andrea abia mai putea ţine pasul cu el.

Aria destinată panoramei era obturată de o construcţie ridicată peste noapte.

- Ce-i cu asta, aici? întrebă Andreea care cunoştea acum bine planul original.

- Nu ştiu. Dar de asta a angajat Roberto muncitori în plus.

- Nu se poate să fie dărâmată? Nu există aşa ceva în proiect. Ar trebui să le spui s-o dea jos. E dreptul tău. Si de ce le-a dat Oliver voie să facă asta?

- Ordinul a venit de la Enrico.
- Și tu nu poţi să faci nimic?
- Nu prea cred. O să vorbesc cu Enrico, totuşi. Toată priveliştea e obturată de clădirea asta urâtă. Ar fi trebuit să fie un oraş select. Se pare că nu mai pot salva din el mre lucru.
- Și ce-o să faci?
- Cred că o să renunţ.

Tim discută prin telefon cu Enrico, şi, aşa cum bănuise, acesta dăduse acel ordin. Ba,

mai mult, îi aminti că se putea dispensa de serviciile lui.

- Vezi, Andrea? Cine o să iasă basma curată? Enrico. A mai avut tupeul să-mi spună că nu ştie nimic despre scandalul Bracco şi se va interesa când va veni aici.

Andrea se simţea neferictă din cauza celor întâmplate lui Tim. îi părea rău pentru el. Ar fi meritat mai mult. Dar cu Enrico nu era de joacă.

Oliver şi Anne se întoarseră în Anglia şi Tim îşi reîncepu inspecţiile la Porto Grazia, lipsit de entuziasm şi speranţe. Proiectul îi murea în braţe.

Andrea începu să simtă că în Paradis intrase şarpele. Locul acela magic nu mai era ca la început. Şi ea simţea că n-avea nici un chef să mai dea cu ochii de Enrico. Dar n-avea încotro. Acesta era încă şeful şefului ei.

Capitolul 9

Enrico se întoarse în Sardinia fără urmă de căinţă sau remuşcare. Ba, mai mult, trata pe toată lumea cu superioritate şi îngâmfare. Iahtul sosi la Porto Grazia şi ancoră la câteva sute de metri de ţărm, strălucind alb sub soarele puternic, mediteranean. La bordul iahului se ţinea o petrecere mare şi deloc plictisitoare, cum fusese aceea dată în cinstea familia Gonzales şi Donaldson. într-o zi, când Tim şi Andrea se întâlniră cu Enrico pentru o vizită a oraşului, acesta veni însoţit de Francesca şi de câţiva

membri ai grupului. Francesca era mai frumoasă ca niciodată şi o ignora total pe Andrea.
Tim se opri la un moment dat.
- Enrico, vreau să discutăm ceva.
- Nu acum, spuse Enrico rece. Nu vezi că sunt ocupat?
- Si când n-o să mai fii ocupat? întrebă Tim strângând din dinţi, aşa cum Andrea nu-l văzuse niciodată făcând.

- O să te anunţ.
Mai clar de atât nu se putea. Andrea se duse lângă Tim. Nu-i păsa că era invizibilă pentru Enrico. O durea să-l vadă pe Tim respins atât de urât.
- Mâna de fier şi-a sos mănuşa de catifea, spuse Tim. Se pare că n-o să obţin nimic.
- Ce-o să faci?
- Una din două: ori îi dau mână liberă lui Enrico şi atunci nu mă mai pot numi un arhitect cu statut, ori demisionez. A doua variantă pare cea mai bună.
Nici Tim şi nici Andrea nu mai aveau chef să rămână între invitaţii aceia plini de aere şi snobism. Aşa că se întoarseră la albergo ca să ia prânzul.
De data asta Enrico nu-i mai invită pe iaht. Andrea îşi aminti de vorbele lui Franco Gonzales. Prima oară, Enrico îi invitase pe iaht pentru ca să coloreze o petrecere plictisitoare.
Iahtul rămase ancorat lângă Porto Grazia câteva zile bune. Seara strălucea plin de

luminiţe pe marea întunecată, iar ziua, bărcile cu motor veneau şi plecau necontenit, pline cu invitaţi.
Tim auzi de la signora Albertini că Tavani discutase personal cu Bracco, scuzându-se pentru comportamentul oamenilor săi. Susţinea că dăduse nişte ordine care nu fuseseră respectate. Sătenii nu mai ştiau ce să creadă. Când voia să fie fermecător, Enrico era irezistibil.
După câteva zile, secretara lui îl anunţă pe Tim că: "signor Tavani era dispus să vorbească cu el”.
- Eu zic să vii şi tu, Andrea. Am nevoie de un martor. S-ar putea să iasă scântei.
Ajunseră la locul întâlnirii şi Enrico întârziase.

- Tipic, spuse Tim acru.
Când italianul apăru, nu-şi ceru scuze.
- Despre ce voiai să discutăm? întrebă el grăbit, trecând direct la subiect.
- Mai multe aspecte. în primul rând, vreau să ştiu de ce ai aprobat construcţia aceea, care obturează cea mai frumoasă privelişte a oraşului?
- Pentru că aşa am vrut eu, răspunse clar Enrico. Ai nevoie de alte explicaţii?
- Da. Le merit. Nu e etic şi normal să nu-ţi consulţi mai întâi arhitectul?
- Afacerile sunt afaceri. Preţurile cresc ameţitor şi până la urmă nu mai scoteam nici un pofit.
- Pe termen scurt. Tu vrei să scoţi un

profit imediat. Nu-ţi dai seama că asta anulează tot efectul planului iniţial?

- Nu-mi pasă. Şi cui îi va păsa? Oamenii se vor mulţumi şi cu mai puţin. Sunt prea nerăbdători să locuiască în oraşul lui Enrico Tavani, ca să le mai pese de alte aspecte. îmi cunosc bine clienţii.
- Ar fi putut fi un oraş deosebit.
- Sunt mândru de el aşa cum este.
- Nu cred că vei mai fi la fel de mândru peste câţiva ani. Calitatea materialelor, graba cu care a fost făcut, toate aspectele de care nu s-a ţinut cont îşi vor pune amprenta. Te asigur, din experienţă, că este o lucare de mântuială, care se va duce de râpă.
- Dacă va necesita reparaţii, le voi face.
- Asta va creşte costurile de întreţinere.
- Voi vedea la timpul potrivit. Dar de ce-mi spui toate astea? Ce vrei să faci?

- Ori ajungem la un compromis, opreşti construcţia clădirilor noi şi mă laşi să-l pun pe Roberto la punct, ori îţi găseşti un alt arhitect. Pentru că eu nu sunt un om de paie, un subordonat docil şi linguşitor, care să închidă ochii când vrea şeful.

- Iar eu nu fac compromisuri cu subordonaţii! spuse Enrico cu o voce tunătoare. Si nu accept un comportament impertinent din partea lor. Se pare că ţi-am dat prea mult nas. Ar trebui să te pun la punct.

- Nu e nevoie. Demisionez. Din momentul ăsta eşti liber să-ţi baţi joc de

proiect în ce fel vrei. Si o să fac în aşa fel încât toată lumea să afle motivul pentru care am demisionat.

- în locul tău aş avea mai multă grijă de reputaţia mea. Ar fi mai înţelept din partea ta să te comporţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poţi spune că pur şi simplu nu ne-am înţeles.

- Nu mă mai ai la mână, Enrico, spuse Tim rânjind. Apropo. Pentru binele tău ţi-o spun. Ai grijă, că ultima construcţie ridicată în termen record de trei zile, poate pune vieţile oamenilor în pericol. Nu ştiu cine i-a proiectat structura, dar este inadecvată, iar liantul nu este amestecat cu pietriş de râu, ci cu nisip. Nisipul este mai ieftin, dar nu e rezistent.

- Cine ţi-a dat voie să verifici lucrările mele?

- Tu. Ieri eram încă arhitectul tău, ai uitat? Te lasă cam repede memoria.

- Ai face bine să taci! Astă-seară voi da o petrecere în acel bloc de apartamente. Si invitaţii mei sunt interesaţi să-l cumpere integral. Nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala! Te previn!

- Se pare că au încredere cam mare în tine clienţii ăştia ai tăi, dacă-şi pun în pericol vieţile doar ca să te mulţumească. Pentru că, cel puţin din punct de vedere arhitectural, blocul acela e o copie ieftină. Cât priveşte siguranţa... Ce să mai vorbim! Ai grijă. în locul tău n-aş îndrăzni să fac o petrecere acolo. Mare lucru dacă rezistă la

încărcătura mobilierului.

Enrico îi mai aruncă o ultimă privire furioasă, după care plecă ridicând din umeri. Era clar că nu-l interesa calitatea, atâta timp cât scotea bani.

- Ai în faţa ta un bărbat fără slujbă, râse Tim amar.

- Fără slujba oferită de Enrico. Sinceră să fiu, îmi pare bine. Mă simt uşurată. Omul ăsta parcă ne ţinea cuţitul în coaste.

- Ai dreptate. Ei, bine că ne-am dat seama la timp cu ce fel de om avem de-a face. Dacă se întâmplă ceva cu lucrările de pe şantier, eu sunt absolvit de orice responsabilitate. în plus, gândeşte-te cum va arăta oraşul ăsta. Nu mă reprezintă. Mai bine aşa. îmi pare rău pentru tine.

- Nu trebuie, Tim. Mi-am dat seama ce fel de om este Enrico, încă de la New York. Fii liniştit. Nu apucasem să mă îndrăgostesc de el. Hai mai bine să ne bucurăm de vacanţă. Ce părere ai de o baie în mare?

- Mi-ar plăcea să fac o baie, dar mai întâi trebuie să închei nişte treburi. S-ar putea ca Enrico să refuze să ne mai plătească cheltuielile de călătorie şi cazare. Trebuie să discutăm cu un avocat ce avem de făcut.

Se întoarseră la albergo şi se aşezară la masa de pe terasă. Signora Albertini aduse o carafă cu vin pentru Tim şi un pahar cu suc de roşii pentru Andrea.

- Luaţi sucul de roşii de aici, spuse

Tim. Andrea o să bea şi ea vin. Avem de sărbătorit ceva.
Signora îi privi zâmbind şi ridică din sprâncene în semn de întrebare.
- Am demisionat, signora. Nu mai lucrez pentru signor Tavani. Aşa că nu vom mai sta pe aici multă vreme.
- Vai! îmi pare rău! Mă ataşasem de dumneavoastră. Vă simţeam ca şi cum aţi fi făcut parte din familie. Poate mai veniţi pe la noi, în vacanţă.
- Poate, spuse Andrea.
- Trebuie să vă pregătesc o cină specială, spuse signora şi se grăbi spre bucătărie.
Andrea şi Tim rămaseră pe terasă în linişte, savurând vinul şi privind în jur cu regret. Aveau să ducă dorul acelui colţ de rai. Deja se simţeau ca acasă la albergo Albertini.
- Ce spui, Andrea, mergem să înotăm în marea Mediterană pentru ultima oară anul ăsta?
- Sigur. Când vrei tu.
- S-ar putea ca data viitoare, când te vei reîntoarce aici, să nu mai găseşti liniştea asta. Sunt convins că va fi plin de turişti.
- Probabil. îmi pare rău. Acum îi înţeleg pe localnici.
înainte să se ducă pe plajă, Tim opri maşina la marginea orăşelului Porto Grazia, ca să mai ia nişte lucruri. Sentimentul de tristeţe începuse să-i cuprindă pe amândoi. Se simţea apropierea toamnei şi erau nevoiţi să se întoarcă în Anglia.
- Nu stau mult, spuse Tim intrând în

biroul lui Roberto.

După câteva minute ieşi încărcat de tuburi cu proiecte şi scule de măsurat şi de desenat.

- Nu l-am găsit pe Roberto. Mi-am luat tot ce-mi aparţinea, ca să rup orice legătură cu Enrico. Hai să plecăm de aici. Simt că locul ăsta începe să-mi dea fiori neplăcuţi.

Se suiră în maşină şi nu apucară să-şi lege centurile de siguranţă că, din senin, se auzi un zgomot puternic, ca şi cum o bombă ar fi explodat la câţiva metri de ei. Amândoi îngheţară ascultând cum tunetul se stingea încet-încet. Andrea se gândi că probabil avusese loc o alunecare de teren.

- Dumnezeule! exclamă Tim. Nu se poate!
- Ce e? întrebă Andrea neliniştită.
- Cred că a căzut blocul cel nou, spuse Tim pornind maşina.

înaintară câteva sute de metri şi se opriră. în faţa lor, la capătul drumului, în locul blocului de apartamente era o grămadă de moloz şi beton, într-un nor de praf.

- Sper că nu era nimeni înăuntru, spuse Tim sărind din maşină şi alergând spre blocul prăbuşit.

Când ajunseră acolo, totul era confuz. Muncitorii şi câţiva invitaţi alergau printre bucăţile sfărâmate de beton, căutând parcă ceva.

- Era cineva înăuntru? întrebă Tim.
- Da. Roberto era înăuntru, spuse un

muncitor.
- Şi Vittorio, adăugă un altul.
- Şi invitaţii? întrebă Tim.
- Francesca, spuse un invitat, şi Cristina.
Enrico stătea pe o grămadă de moloz, cu hainele prăfuite, ţinându-şi capul în palme.

- Hai să-i căutăm, luă Tim iniţiativă scoţându-şi haina şi aruncând-o în braţele Andreei, care rămăsese fără grai.
Invitaţii tremurau speriaţi, unii plângeau, alţii ţipau. Doar Enrico stătea nemişcat, uitându-se în gol cu o privire rătăcită.
Muncitorii mobilizaţi de Tim începură să caute printre dărâmături.
- Cheamă un excavator, Luigi! ordonă Tim.
După câteva momente de confuzie, Andrea se mobiliză şi, ajutată de câţiva muncitori, aduse pentru toată lumea pahare de plasctic pline cu ceai şi coniac.
- Ţine, Enrico, spuse ea blând, întinzându-i un pahar cu coniac. O să fie bine.
Enrico o privi o ochi injectaţi, părând să n-o recunoască.
- Dumnezeule! Doamne ajută să trăiască, spuse Enrico încet.
Tim organiză întreaga acţiune de salvare. După ce veni
excavatorul şi o macara, muncitorii începură să înlăture bucăţile mari de beton, căutând pe sub dărâmături.
Pe Roberto îl găsiră primul. Era rănit, avea un picior rupt, era foarte speriat, dar se

putea deplasa. Andrea întinse nişte pături pe jos şi-l ajută pe Roberto să se aşeze pe ele. Mai târziu îl găsiră pe Vittorio. Era mort. îşi frânsese gâtul. Cristina fusese protejată miraculos de două bucăţi mari de beton. Nu avea nici măcar o zgârietură, dar se afla în stare de şoc. Pe Francesca o găsiră mai greu. Era leşinată şi avea ambele picioare rupte, iar faţa ei frumoasă era plină de sânge.

- Unde e elicopterul, Enrico? îl întrebă Tim.

Enrico îşi mângâia absent fiica pe păr. Lacrimi mari i se scurgeau pe obraji.

- Enrico!

Enrico îl privi pe Tim, se încruntă uşor şi păru să se trezească.

- Elicopterul? întrebă el. La Roma.

- Atunci iahtul. Aveţi o trusă de prim ajutor?

Nu avea nimeni aşa ceva. Tim nu mai pierdu timpul. Ajutat de muncitori îi duse pe Francesca şi pe Roberto la barca cu motor, care nu se afla prea departe de locul dezastrului. îi aşezară cu grijă în barcă.

- Vii şi tu? îl întrebă Enrico pe Tim.

Tim nu-i răspunse şi sări în barcă. Se întoarseră repede şi o luară pe Cristina şi pe ceilalţi invitaţi, care părăsiră oraşul fără să mai privească în urmă.

Andrea rămase în oraş aşteptându-l pe Tim. Vittorio fusese luat de acolo de muncitori şi dus nu se ştie unde. Andreei îi părea rău pentru el. Din câte îl cunoscuse, i

se păruse un tânăr vesel şi de treabă. Nu-şi meritase soarta. îi părea rău şi pentru Francesca. Deşi avea bani şi putea să-şi facă operaţii estetice, avea să sufere mult până să-şi recapete frumuseţea. Se bucura pentru Cristina. Iar Enrico avea să înveţe ceva din toată nenorocirea. Ştia că e vina lui. Nu-l ascultase pe Tim. Se lăcomise şi acum plătea înzecit. Fiica lui, singura persoană pe care se părea că o iubeşte cu adevărat, suferise foarte mult în urma accidentului. Şi toate astea ar fi putut fi evitate.

Andrea se mai plimbă puţin pe plajă, gândindu-se la cele întâmplate. îi lăsă maşina lui Tim şi se întoarse la albergo pe jos. Oamenii de la han aflaseră deja despre cele întâmplate în Porto Grazia. Signora Albertini era

curioasă să afle povestea direct de la Andrea, dar o lăsă în pace să se liniştească. Andrea intră în camera ei şi se întinse în pat.

Mai târziu, cineva ciocăni la uşă. Era Tim.

- Iartă-mă că am plecat fără să-ţi spun, zise Andrea.

- Nu-i nimic. Ai făcut bine că ai plecat. Te înţeleg. Oricum nu mai aveai ce să faci acolo. Apropo. îţi mulţumesc pentru ajutor. Hai pe terasă să bem ceva.

Andrea îşi luă pe umeri o jachetă şi ieşi pe terasă. Se lăsase seara şi era răcoare. Vinul îi aştepta pe masă.

- Care sunt ultimele veşti, Tim?

Nu ştiu mai multe decât tine. Iahtul a pornit cu Francesca şi Roberto spre cel mai apropiat spital. Cristinei
i s-au dat nişte calmante. Se află în stare de şoc. De fapt, toţi invitaţii sunt foarte speriaţi.

- îmi pare rău pentru Vittorio.

- Da, spuse Tim căzând pe gânduri. A fost o mare lovitură pentru Enrico. Nu doresc o nenorocire ca asta nici celui mai mare duşman al meu. Dar sper ca lecţia primită să-l mai umanizeze puţin.

- Săraca Francesca. îmi pare rău pentru ea. Si pentru tine.

- Andrea! Nu-ţi face o părere greşită. Niciodată n-am avut nimic de împărţit cu Francesca. Pentru mine ea reprezenta doar fiica răsfăţată a şefului meu.

- Dar ea ţinea la tine.

- Nu-i adevărat. Avea nevoie de un admirator. Niciodată n-am vrut să intru în anturajul lui Enrico. Am preferat să nu depind de nimeni. Si a fost mai bine aşa.

- Ce ne rămâne de făcut?
- Nimic. Mâine ne vom întoarce în Anglia.
- îmi pare rău că n-ai apucat să-ţi vezi oraşul visurilor realizat.
- Asta-i viaţa. Enrico o să angajeze alt arhitect, pentru că deşi i-a adus multe necazuri, oraşul are potenţial. Dar va arăta ca un oraş de vacanţă, ca oricare altul.
- Vai, Tim.

- Ce e?
- Nimic.
- Spune-mi.
- Voiam să-ţi spun... Am fost necinstită cu tine.
- Ce vrei să spui?
- Ciudat, Tim. Ar fi trebuit să-ţi spun asta de multă vreme.
- Ce anume?
- Nu sunt cine crezi.
- Serios? zâmbi Tim. Eşti o prinţesă deghizată?
- Sunt sora lui Lucie Benton.
- Ştiam, spuse Tim sec.
- Poftim?
- Ştiam de mult. Dinainte să venim la albergo. îţi aminteşti când am zburat cu elicopterul lui Enrico?
- Da.
- Şi când ai spus că vorbeşti bine italiana? Mi-ai povestit că ai învăţat limba de la menajera mamei tale. Acelaşi lucru mi l-a povestit şi Lucie. Asta a fost prima coincidenţă care m-a pus pe gânduri. Amândouă aţi spus că mama voastră este o fiinţă delicată, fragilă. Apoi mi-am dat seama cât de mult se aseamănă vocile voastre.

Andrea tăcu ruşinată.

- Apoi, continuă Tim, într-o zi, când nu erai la han, signora mi-a dat corespondenţa. Şi mi-au căzut ochii pe o scrisoare pentru tine, scrisă de Lucie. I-am recunoscut imediat scrisul. Singurul lucru

care mă intrigă este de ce ai făcut asta?

- Şi eu vreau să aflu de ce ţi-ai bătut joc de Lucie.

- Eu? Dar n-am avut niciodată nimic de împărţit cu soara ta. îmi plăcea de ea, dar totul se oprea aici. Am invitat-o de câteva ori la cină, pentru că-mi tot spunea cât de singură se simte. Dar, Andrea, Lucie nu era o secretară bună, şi eu asta căutam. Am observat că se îndrăgostise de mine şi am vrut s-o resping cât mai delicat posibil, dar n-a vrut să înţeleagă. Aşa că...

- I-ai spus că trebuie să te însori, pentru că în jurul tău sunt prea multe tentaţii, completă Andrea amintin- du-şi istorisirea Luciei. Şi ea a înţeles că vrei s-o ceri de soţie.

- Dumnezeule! Cum a putut să creadă aşa ceva? Nu i-am sugerat nimic niciodată, îţi jur!

- Se poate. Lucie inventează tot felul de poveşti, ca să iasă basma curată.

- Dar de ce ai ţinut s-o înlocuieşti?

- Voiam să vin în Sardinia.

- Nu te cred.

- Ai dreptate. Voiam să te învăţ minte. Să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă. Aveam de gând să te fac să te îndrăgosteşti de mine şi să te las baltă când avea să-ţi fie lumea mai dragă. Dar n-a ţinut. Nu ai părut deloc interesat de mine. Apoi mi-am dat seama că aş face o mare prostie să mă răzbun pe tine.

- Iar eu, înainte să te angajez, mi-am promis să nu-i mai arăt nici unei secretare

vreun strop de interes.

- Ai reuşit.

- La suprafaţă. Pentru că în interior s-a petrecut invers. Mă simţeam din ce în ce mai atras de tine şi nu ştiam cum să-mi mai ascund sentimentele. Când Enrico a început să-ţi dea tot mai multă atenţie, mi-am dat seama că te îndrăgostiseşi de el şi eu am început să-l dispreţuiesc şi mai tare.

- Nu m-am îndrăgostit de Enrico. Aşa am crezut. Dar când mi-am dat seam că mă vrea doar ca pe o distracţie, am început să-l dispreţuiesc şi eu.

- Andrea, draga mea...

- Serios.

- Andrea!

- Nu te mint! Mă flatau atenţiile lui. E normal. în viaţa mea nu mai fusesem pe un iaht de lux. Era o experienţă nouă pentru o fată simplă, cum sunt eu. Sincer, Tim, Enrico n-a însemnat nimic pentru mine.

Tim îşi întinse braţul peste masă şi-i luă mâna Andreei într-a lui.

- Mă bucur că am lămurit anumite lucruri.

Se ridică în picioare, se apropie de ea şi o luă în braţe. Apoi uşor, îşi coborî buzele spre gura ei şi o sărută. Andrea îi răspunse cu pasiune, dându-şi seama cât de mult se apropiase de Tim. Relaţia lor se aprofundase şi ea nu ştia ce să creadă. Nu îndrăznea să-şi mai recunoască sentimentele. Nu mai era sigură de nimic. Trăise nişte experienţe dureroase şi ameţitoare.

Signora Albertini îi întrerupse întrebându-i dacă poate să le aducă cina.

Apoi se aşeză la masă lângă ei şi discutară despre întâmplarea nefericită de la Porto Grazia.

A doua zi de dimineaţă, Tim primi o scrisoare de la Enrico Tavani. Era un cec acoperitor pentru toate cheltuielile de transport şi cazare ale firmei Burnet-Wilde&Buxter. în câteva rânduri îi scria că-i mulţumeşte pentru tot, că îi cere iertare pentru putarea lui şi îl roagă să-şi reconsidere demisia.

- Frumos, nu? spuse Tim arătându-i Andreei scrisoarea.

- Ce ai de gând să faci?

- O să mă mai gândesc. O să-i trimit totuşi o scrisoare, prin care o să-i transmit Francescăi însănătoşire grabnică şi pe Enrico să-l anunţ că vreau să-mi iau o mică vacanţă. încă mă simt plin de resentimente. Am fost rănit în orgoliu. Dar Porto Grazia este ca şi copilul meu. Nu pot renunţa la proiectul ăsta aşa de uşor. Nu-l pot lăsa pe mâna oricui. E vorba de munca mea. Dacă reuşesc să-l conving pe Enrico să-mi dea mână liberă, nu demisionez. Vom vedea, draga mea. Crezi că lupu-şi schimbă şi năravul?

- După cele întâmplate, aşa ar fi normal.

- Tot mai crezi că oamenii ar trebui să fie învăţaţi minte ca să se vindece? râse Tim. Andrea, draga mea, eşti făcută pentru mine, nu vezi?

Andrea se înroşi, lipindu-se de pieptul

lui.

- Vrei să fii soţia mea?

- Da! spuse ea ridicându-şi faţa strălucind de fericire spre Tim.

- Cum da? Nu trebuia să mă laşi baltă?

- Ar însemna că-mi tai singură craca de sub picioare.

- Atunci, pentru binele tău, trebuie să te căsătoreşti cu mine.

- Mă recunosc învinsă. De fapt nu există nici un învingător. Suntem doi, spuse ea trecându-şi degetele prin părul lui auriu. Tim se aşeză la birou şi începu să compună scrisoarea pentru Enrico. Andrea se aşeză în braţele lui şi îl sărută.

- Nu mă deranja, spuse Tim prefăcându-se supărat. Trebuie să-i scriu lui Enrico.

- Enrico poate să mai aştepte.

Despărţirea de signora Albertini se lăsă cu lacrimi şi suspine. După ce-i sărută de zeci de ori, nu-i lăsă să plece până nu le smulse promisiunea că vor reveni cât mai curând.

- Nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie la iarnă în Anglia, spuse Andrea aşezându-se pe scaunul moale din avion.

- De ce crezi că ne vom petrece iarna în Anglia? Am de terminat două proiecte. Unul în State şi celălalt la Atena. Ai uitat? Si eşti obligată să mă însoţeşti, ca secretară şi ca soţie. Doar n-o să-mi petrec luna de miere singur!

Izbucniră amândoi în râs şi se sărutară în timp ce avionul decola, ducându-i spre o

viaţă şi mai palpitantă.

Sfâr[it

*

*   *